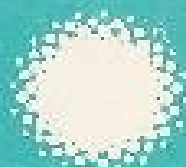
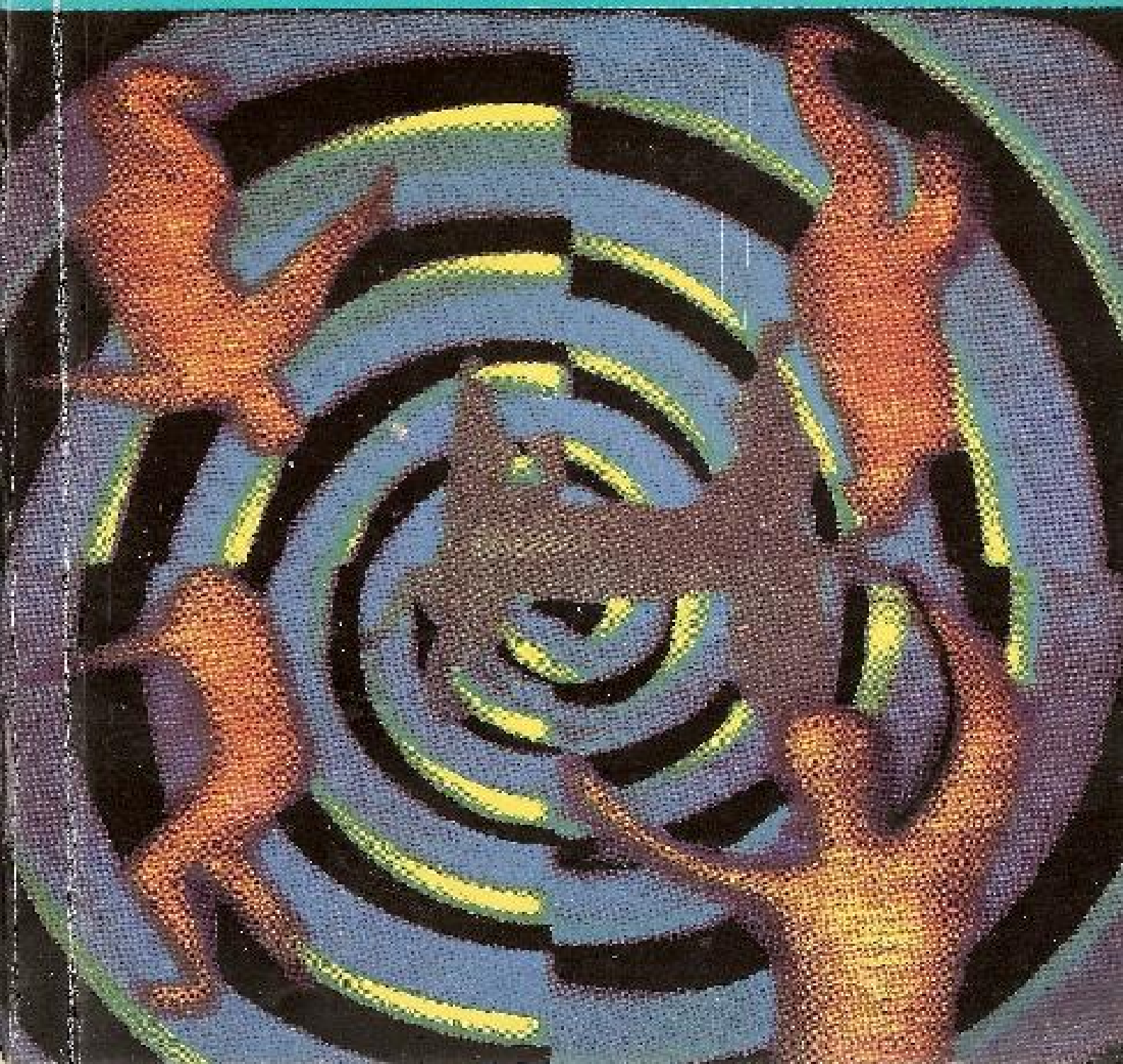

COLECTIA ANDROMEDA
EDITURA DACIA

HERBERT W. FRANKE

CAPCANAA DE STICLA

HERBERT W. FRANKE

CAPCANĂ DE STICLĂ

www.virtual-project.eu

Traducere
LUCIAN HOANCĂ

**Prefață de
MIRCEA OPRITĂ**

Coperta
CĂLIN STEGEREAN

© HERBERT W. FRANKE, 1964

EDITURA DACIA
1993

GIRAFĂ ȘI BUSOLĂ

Privit de la distanță SF-ul are aspect înșelător. Ca un nor cu sclipiri vagi, conturat haotic, inconsistent și aproape nedefinibil. Impresia că l-ai putea descrie, că l-ai putea numi corect, eticheta și cataloga cu ușurință, această impresie ține mai degrabă de perfidiile genului decât de realitate. Neprevenitul e întâmpinat, ca în periplul odiseic, de tentații perfide menite să ascundă în spatele măștilor chipul cel adevărat, rătăcindu-i totodată pașii prin jungla unor luxuriante prejudecăți. Toate aceste semnale derutante, venite dinspre o anume margine a universului literar, lasă așadar pe retină imaginea unui fenomen parțial ascuns, căruia riscăm să-i luăm fragmentele drept întreg și extravagantele drept regim normal de manifestare. Rezultatul ar fi la fel de eronat ca a spune despre girafă că e doar capul sau copita sa, pentru simplul motiv că, de unde privești, doar atâta se vede.

De mai aproape și, cu atât mai mult, din interiorul său, genul apare însă complex, chiar complicat, iar istoria lui, ca și performanțele în sensul inventivității specifice ori în cel al expresiei artistice, o „poveste” chiar interesantă. Amănuntele se înmulțesc, ni se precizează, încep să se organizeze în grupuri coerente, să capete semnificații mai largi. Vom constata, prin urmare, existența varietății acolo unde distanțata noastră poziție inițială descoperea doar cenușiul pal și uniformitatea. Vom cunoaște experiențe originale unde era să credem că lucrurile se repetă la nesfârșit, după rețete comode, prefabricate. Vom distinge niveluri estetice, straturi valorice, partituri de virtuozi stilistică pe zgomotul aparent monoton al unei interpretări de fond. Ni se vor revela teme caracteristice, un decor generic (spectaculos, e adevărat, dar nu întotdeauna

dezagreabil prin asta), apoi personaje și tipologii adecvate convențiilor cu care operează anticipația, această „mezină” a literaturii despre care vreo câțiva exegeți nu se sfiesc totuși să afirme că ar fi tot atât de veche, prin motivele ei inconfundabile, cât literatura însăși.

Am spus nu o singură dată că doar o soluție inteligentă, îmbinând bunele intenții cu o veritabilă cunoaștere a domeniului, dar și cu o exigență estetică invitată să servească drept ghid prin mulțimea producțiilor sale de tot felul, o asemenea soluție ar fi, deci, cu adevărat profitabilă în cazul unei incursiuni prin SF. Și, în fond, numai ea servește genului însuși, ajutându-l să se cunoască, să-și înțeleagă meritele și limitele, să progreseze. Față de el, superficialitatea malițioasă poate naște pamflete eventual sclipitoare, dar rămase să-și exercite umorile în gol, străine de obiect. Lipsa informației în materie ne va împotmoli curând în meandre descoperite la voia întâmplării și unde nu întotdeauna cresc plantele cele mai viguroase ale genului. Cât despre exigența critică, despre simțul estetic: a le suspenda voluntar acțiunea în prezența produselor anticipative ar fi, pe de altă parte, o concesie suspectă față de gen. Ba chiar o greșeală de neiertat prin consecințele ei. Nimic n-ar mai îngădui valorii, într-o asemenea situație catastrofală pentru orice formă de literatură, să se separe de nonvaloare. După cum, iarăși, nimic n-ar mai putea descuraja falsele valori, rămase nereperate și nesancționate public, obligându-le să bată în retragere din mereu impetuosul lor asalt asupra cititorului.

Neîndoielnic, genul își are coordonata sa paraliterară. Am fi naivi să ne amăgim cu iluzia că tot ce s-a scris și tot ce se mai scrie încă sub regimul exigențelor sale specifice reprezintă creație literară autentică. E chiar cazul să observăm și, în consecință, să declarăm deschis –

departe de falsele rețineri, dar și de orice spaimă cu privire la soarta anticipației – că o mare parte, poate cea mai mare parte din lucrări sunt modeste, de serie. Multe sunt scrieri pasabile, însă fără pretenții și, oricum, fără viitor. O eroare ar fi însă și să negi șansa genului de a atinge cote înalte, pe motiv că-l „împiedică” însăși apartenența sa filogenetică la literatura așa-zis populară. Ne contrazic imediat nenumărate exemple de autori excelenți și de scrieri notabile. Ca și pe alte direcții ale creației, operele bune nu lipsesc. Rămâne doar să ne învingem inerția, prejudecățile, îndărătnicia gândirii, să le căutăm curioși și să le scoatem cu bucurie la lumină.

Busola au inventat-o chinezii antici, dar de folosit o folosește fiecare navigator înțelept. În regimul unei astfel de navigații cu busolă se configurează și obiectivele „Andromedei”, această serie cu nume de constelație norocoasă, pe care Editura Dacia o lansează simultan și paralel cu seria sa de fantastic, „Licorn”. Nu ascund că, și de data aceasta, năzuim la împlinirea unei misiuni culturale certe, asumată cu responsabilitate, stabilindu-ne miza pe scrieri superioare și încercând să facem, prin acestea, cuvenita educație a gustului public. Pentru a ne susține eforturile, ne stă în fond la dispoziție „școala” cea mai bună a SF-ului de pretutindeni. Nu suntem încă în situația de a nega utilitatea, necesitatea și importanța culturală a unei lecții de calitate. Dimpotrivă, există semne că în contextul recent dobânditei liberalizări a inițiativelor publicistico-editoriale genul va cunoaște o manifestare explozivă, cu toate consecințele ei, fie pozitive, fie criticabile. Aproximările mele de acum îmi cer să mă întreb dacă efectul practic imediat va viza neapărat extinderea nivelului superior al creației. E, poate, mai rezonabil să ne așteptăm chiar la o invazie de maculatură și, prevăzând-o din vreme, să imaginăm acțiuni compensatoare, de

reechilibrare a „balanței”. Altfel, cititorul tânăr sau foarte tânăr (și nu numai aceștia) riscă să-și construiască despre gen o reprezentare categoric incompletă – iarăși girafa, cu gâtul și picioarele ei neconformiste! – și mult deformată, ajungând poate să aprecieze tocmai ceea ce se cuvine tratat cu rezervă.

Departe de mine gândul de a ignora voit ostenele altora în popularizarea, la noi, a unor lucrări importante din SF-ul universal, ca și acela de a nega rezultatele remarcabile – atâtea câte sunt, și nu tocmai puține – ale autorilor noștri. Tot ce s-a făcut aici a fost însă cam împotriva curentului, ca majoritatea lucrurilor relativ durabile, săvârșite în cultură după cel de-al doilea război mondial. Așa se explică, mai întâi, numărul mai mult simbolic al colecțiilor de până acum, ca și puținătatea titlurilor publicate în ele anual – cu o curbă vizibil descendentă în deceniul nouă, până și față de anii '60. Inițiativele inimoase ale celor pasionați de gen s-au izbit din ce în ce mai fără șansă de barierele tot mai rigide ale „dirijismului” politic, încât s-ar putea scrie pagini tulburătoare despre manevrele – care mai subtile, care mai desperate – și despre subterfugiile căutate spre a nu lăsa să piară o modalitate de expresie ce-și dovedise pe parcursul deceniilor viabilitatea, valoarea, succesul. Să nu uităm totuși că, mai înainte, și tot datorită unei presiuni de tip cenzorial, literatura română a cunoscut situația, oarecum de excepție, că un grup important de scriitori afirmați în alte genuri de creație literară au migrat spre SF, lucru mai rar întâlnit în arii geografice unde fundamentele expresiei n-au fost puse la aceleași grele încercări. Era de fapt un refugiu spre libertatea gândului, sau poate spre iluzia unei asemenea libertăți, gest de pe urma căruia anticipația românească n-a întârziat să profite.

Un efect practic al interdicțiilor suferite de gen mai ales după ce regimul totalitar începuse să simtă că „e ceva în neregulă cu anticipația” (sub pulpana căreia își găseau de la o vreme adăpost grupări excentrice de fani, acțiuni culturale „suspecte”, publicații independente și mai ales o producție literară centrifugă, dificil de controlat) este decalajul evident față de valorile „clasice” ale SF-ului mondial. Și întârzierea aceasta se poate socoti cu deceniile. Titluri din anii '40, devenite între timp jaloane de neocolit în istoria domeniului, ca și altele mai apropiate de noi și în realitate familiare pasionaților ce frecventează limbi străine, rămân încă a fi conduse spre marele public. Editorul specializat are astăzi și posibilitatea, dar și datoria s-o facă. Un avantaj există, totuși, în faptul că suntem nevoiți să realizăm abia acum și nu mai înainte această operă de recuperare: vom putea evita, indiscutabil, neșansa altor anticipații europene, ceva mai grăbite ca noi, de a fi devenit pentru o perioadă – aproape pe neobservate – un fel de colonii culturale ale SF-ului american. Puținul tradus și publicat la noi n-a apucat să asfixieze nici creația autohtonă a genului, nici interesul cititorilor pentru ea. Avem așadar un corpus de scrieri originale, pe seama căruia am putea chiar încerca să definim un specific, niște particularități relevante. Îmi place să cred că și publicul nostru și-a câștigat o anume receptivitate la orientări diverse, devenind atent nu numai la clișeele „obligatorii” ale anticipației, ci și la elemente de esență, legate de conținutul ideatic, de condiția umană a scrierilor, de mesajul lor. Îmi mai place să-mi închipui că această disponibilitate câștigată în dauna strictei și înguste specializări îl va determina și de acum înainte să aprecieze cărțile serioase indiferent de pe ce meridiane provin, fără să-și limiteze în chip păgubos gusturile la o singură arie a genului, iar interesul la simpla

rezonanță în ureche a vreunui nume cu accent anglo-american.

A restrânge înseamnă cel mai adesea a sărăci. Iată de ce colecția „Andromeda” va căuta să evite degradarea imaginii genului prin astfel de orientări dăunătoare. Iar dacă își rezervă totuși libertatea de a fi programatic nereceptivă la ceva anume, în politica aceasta redacțională nu intră deloc motivația unor criterii geografice, etnice, ori de exclusivistă „programare” generică sub imperativele efemere ale momentului. Atât pentru acceptare cât și pentru refuz, criteriile guvernatoare sunt cele literar-estetice, reflectate direct în sfera valorii. În funcție de ele vor intra în paginile seriei scrieri din toate punctele cardinale, autori merituoși din Europa, ca și de peste Ocean sau din Extremul Orient. Nu văd de ce am disprețui experiențele în domeniu ale Vechiului Continent, în întreaga sa diversitate dată de fațetele naționale, particulare ale SF-ului. În cultură, „puterile” sunt mai mari sau mai mici nu atât prin presiunea industriei care le servește, ci mai ales prin valoarea intrinsecă a operelor născute în sânul lor. Nu e cazul nici să ne circumscriem interesul lecturii la experimentele de ultimă clipă, uitând eventual că lucrări însemnate s-au scris, de fapt, pe parcursul întregului secol (și nu numai). Dacă excludem ideea unui monopol pe considerente etnice al SF-ului, tot așa e de refuzat și părerea că el ar fi apanajul unei anumite generații, „ultima”, mereu alta în fond, întrucât oricând se va găsi o nouă generație care, din iluzia că și-ar putea detrona în folos propriu înaintașii, să-și închipuie că face tabula rasa din tot ce s-a gândit și s-a scris până la ivirea ei.

Iar acum, o lămurire vizând volumul de față. Pentru motive ușor de descifrat în prelungirea argumentației de mai sus, am considerat că nu e greșit să deschidem colecția „Andromeda” cu Herbert W. Franke, scriitor pe care opera sa îl

plasează în vârful piramidei de autori germani consacrați genului SF. El nu este de altfel la prima sa apariție în românește: cu mulți ani în urmă, Editura Univers i-a publicat traducerea romanului *Rețeaua gândurilor* și, de fapt, nici romanul ales de noi nu este necunoscut celor mai fideli amatori ai genului (l-au putut parcurge, iarăși în urmă cu ani, în *Almanahul Anticipația*), „premiera” de astăzi ținând exclusiv de domeniul editorial propriu-zis.

Pentru toată lumea, amintesc câteva date despre autor. S-a născut la Viena în 1927, însă de multă vreme trăiește într-un pitoresc colț al Bavariei, nu prea departe de München încât să piardă contactul cu civilizația secolului al XX-lea, dar destul de retras în natură pentru a și-o putea imagina nestingherit, și cu un firesc regret, pe cea a secolelor viitoare. Studiile sale de la Universitatea din Viena au un marcat fundament științific: chimie, fizică, psihologie și filosofie, iar disertația susținută tot acolo în 1950 tratează un subiect din fizică teoretică. Pregătirea aceasta de specialitate nu cred că l-ar fi trimis în mod obligatoriu spre science-fiction, dacă „microbul”, ca și în cazul altora, n-ar fi fost inoculat de lecturile copilăriei, mai mult sau mai puțin întâmplătoare, dar cu un incontestabil caracter modelator. Primele povestiri și le-a publicat încă în Austria fiind, însă cu adevărat l-a lansat abia Münchenul, prin Editura Goldmann, care îi tipărește mai întâi o culegere de povestiri, *Cometa verde* (1960), apoi o avalanșă de romane de succes: *Rețeaua gândurilor* și *Cușca orhideelor* (ambele în 1961), *Capcana de sticlă* și *Deșertul de oțel* (ambele în 1962). După o atât de vijelioasă lansare, scrierile proprii se vor mai rări, numărând totuși între ele un roman important (*Zona zero*, 1970) și alte câteva mai recente (*Moartea unui nemuritor*, *Transpluto*, din nou apărute împreună, în 1982). Printre acestea,

Franke avea să desfășoare o prolifică activitate de antologator și îngrijitor de colecții, mai ales la editurile Goldmann și Heyne. În paralel, s-a remarcat ca un dotat popularizator al științei și – fapt remarcabil – ca un pionier al graficii pe calculator. În paranteză fie zis, în 1988, când am avut șansa să-i fac o vizită în splendid-modernizata sa casă țărănească din Puppling, l-am găsit „pendulând” între două computere, dintre care unul cu un program extrem de sofisticat, adaptat nevoilor de performanță ale unei asemenea arte moderne.

În SF, Herbert Franke se arată în mod constant interesat de perspectiva manipulării, sub diverse forme, a personalității umane. Subiect cât se poate de modern și el, de o actualitate dureroasă, aș adăuga. Iar cum manipularea, chimică sau doar psihologică, nu există numai ca experiment științific detașat, ci, asemeni tuturor născocirilor minții omenеști, în strânsă relație cu interese foarte concrete, scenariile autorului tind să pună în evidență asemenea posibilități de dramatică deturnare a resurselor cercetării de vârf spre interese partizane. Ele pot fi interese de grup restrâns sau pot îmbrăca o haină politică mai largă, dar de regulă își însușesc un caracter imoral, înstrăinate de orice act democratic și îndreptate, în final, împotriva speciei însăși. Omul-jucărie, omul-pion sacrificat pe altarul unor zei improvizați și nedemni, acest personaj predilect al scrisului lui Franke străbate cu revolta sa adesea neputincioasă și paginile romanului intitulat, nu întâmplător ori de dragul vreunei metafore convenționale, Capcana de sticlă. Și fără îndoială că tot neîntâmplător se încheie această dramă a manipulării și a sacrificiului cu un mesaj de încredere și speranță, avertizând împotriva răului imens reprezentat de opresiune în lumea contemporană. „Fără libertate – conchide scriitorul german – nu există demnitate umană.

Numai cei care știu ce este oprimarea și ce reprezintă libertatea pot să se bucure de prezent și să spere în viitor.”

Sunt fraze simple, aproape banale, aparent sentințe de manual. Adevărul lor, însă, nu de puține ori s-a văzut pus în pericol în împrejurări valabile pentru secolul nostru. Cu atât mai mult el riscă să fie amenințat de împrejurările necunoscutului viitor. E un avertisment conținut în miezul mesajului lui Herbert W. Franke, iar fabulația înscenată în recuzită SF nu face decât să ni-l formuleze într-o versiune mai impresionantă.

MIRCEA OPRITA

1

Un singur lucru era cu adevărat important, și acesta fusese stabilit de multă vreme: maiorul trebuia să moară.

* * *

Locul pe care se afla cazarma avea forma unei suprafețe pătrate perfect plane. Patru corpuri de clădiri formau cele patru laturi. Numai câteva dintre ele aveau ferestre: clădirile în care se aflau mașinile și magaziile. Toate celelalte, a căror destinație era necunoscută, aveau ziduri oarbe către interiorul cazărmii.

Între aceste ziduri se aflau terenurile de exerciții, pistele de antrenament, aleile, terenurile pietruite și câteva barăci disperate, amplasate ici și colo. Clădirile erau cenușii, iar pământul – galben. Galbene erau și uniformele, și pielea bărbaților, și cerul, un cer acoperit de cețuri atârând deasupra cazărmii. Cazarma forma o lume în sine, o lume galbenă și cenușie.

Batalionul se încolonasă pe marele teren central de exerciții. Era ora șase și treizeci – ora apelului de dimineață. Trupa forma un singur bloc compact așezat în fața maiorului. În spate se aflau o mie de soldați încolonați în rânduri de câte zece. La distanță de trei pași în fața lor erau cei o sută de caporali și, la încă trei pași în fața acestora, cei zece sergenți. Maiorul stătea la distanță mare de ei, perfect drept, imens și singur. Cuvintele lui bubuiau peste platou, amplificate de microfonul din gâtlee și de megafonul portabil. El vorbea despre onoarea soldatului, despre disciplină și despre respectul față de superiori. În fiecare zi spunea asemenea lucruri și trupa asculta cu satisfacție. Își alimenta cu ele credința, bucuria și entuziasmul.

În ele găseau puterea de a înfrunta greutățile serviciului. Și tot din ele izvora curajul necesar

pentru exercițiile cu arma, pentru probele de cutezanță. „... Onoarea este lucrul cel mai de preț al soldatului. Acesta este gata întotdeauna să o apere și să lupte pentru ea. El se pregătește permanent pentru a face față tuturor pericolelor care amenință s-o distrugă...”

După apel, fiecare se va dedica sarcinilor zilnice, exerciții de tragere, pregătire teoretică, sport, antrenamente și în ei va răsuna mereu ecoul acestor cuvinte. Serviciul era greu, seara se prăbușeau în paturi extenuați și amorfi, dar chiar și înainte să adoarmă amintirea acestor cuvinte îi făcea fericiți.

„... Disciplina este piatra unghiulară a educației soldatului. Fiecare este o verigă dintr-un lanț imens sudat prin forța disciplinei. Soldatul îndeplinește ordinele superiorilor săi imediat și fără ezitări...”

O mie o sută zece bărbați stăteau nemișcați sub cerul galben, atârând greu deasupra lor, și maiorul vorbea.

O mie o sută nouă dintre ei ardeau de dorința de a-și demonstra sângea în serviciu. Unul dintre ei se gândea cum l-ar putea ucide pe maior.

* * *

Abel era al șase sute cincizecilea din rândul al șaptelea, în timp ce părea că ascultă, impasibil, predica maiorului, ca toți ceilalți, elabora de fapt un plan foarte complicat. Trăise un timp imemorabil în cazarmă, fără ca mintea lui să aibă altceva de prelucrat decât textele cântecelor de luptă, regulile de curățare a armamentului, legile de bază ale vieții de soldat, predate în timpul orelor de pregătire teoretică. Acum avea senzația că gândirea lui devia din ce în ce mai mult de la cursul ei obișnuit și se pierdea în spații infinite. Ceva care până acum fusese închis se eliberase brusc și îi era imposibil să păstreze această forță sub control. Totul se învârtea în jurul unui singur punct – moartea maiorului. Moartea acestuia era

calculată ca o succesiune riguroasă de mutări de şah care se îndreptau spre matul inevitabil, sau ca un sistem de ecuații cu mai multe necunoscute, care dau de fiecare dată aceeași soluție, indiferent de modalitatea de calcul.

Tensiunea din ființa lui Abel ceda puțin. Observă că maiorul își terminase discursul. Aproape un minut se păstră o tăcere adâncă. Apoi veni comanda finală: „Liber pentru împărțirea tabletelor”.

Ca în fiecare zi, sergenții zvâcniră înainte ca un singur om, se întoarseră stânga împrejur și transmiseră ordinul mai departe. Salva lor de cuvinte trecu peste capetele soldaților. Imobilitatea trupei se frânse brusc, după care urmă un moment de haos, ghionturi și îmbrânceli lipsite de sens, apoi un amestec de deplasări ordonate în pas alergător, în mijlocul cărora rămăsese nemișcat numai maiorul, cu picioarele ușor depărtate și ochii aproape închiși, aparent uitat de toți.

Pentru prima dată după o noapte nedormită și prima oră de serviciu, gândurile lui Abel începură să se desfășoare mai liniștite. Încă nu simțea nevoia să identifice cauze sau motivații, dar se miră de lipsa lui de interes față de ceea ce îi determinase schimbarea de atitudine. Această lipsă de interes o simțise dintotdeauna. Acum însă era conștient de resortul care declanșase acest proces, chiar dacă numai pentru faptul că juca un anumit rol în planul lui. Era punctul de legătură de unde spera să obțină ajutor, acea întâmplare ne semnificativă care se petrecuse cu o zi înainte în timp ce li se împărțeau tabletele.

Acum stăteau la fel ca ieri, încolonați pe grupe, în fața ghișeelor magaziei de provizii. Se va întâmpla ceva asemănător cu ceea ce se petrecuse cu o zi înainte, numai că de data aceasta nu i se va mai întâmpla numai lui.

În zid se deschideau zece găuri rotunde din care ieșeau niște jgheaburi scurte de tablă cu capetele în

formă de cioc. Bărbații se așezau unul după celălalt în fața lor, puneau mâna stângă cu inelul de control de pe degetul mic pe plăcuța de înregistrare și, după un zornăit sec și scurt, punga de plastic cu tablete le cădea în mâna dreaptă întinsă.

* * *

Abel stătea la rând și aștepta. Pe ascuns îi cerceta pe cei doi de lângă el. Artur se afla în dreapta lui. Cu coada ochiului Abel observă numai bărbia scurtă și linia aproape continuă formată de frunte și de muchia nasului, care se întindea ca un acoperiș peste buze și gură. Nici nu intră în discuție, gândi el. Se întoarse spre stânga. Austin era cu un centimetru mai, mic decât el, iar pielea lui era de o nuanță mai închisă decât a celui alt. Primul lucru care îi atrăgea atenția pe fața lui erau ochii negri și strălucirea mată din adâncul lor. Dar acești ochi priveau imobili în gol.

Abel se decisese pentru Austin. Atunci când grupa lor ajunsese la rând și Abel își primi punga de plastic, făcu aproape același lucru ca toți ceilalți. Ieși din rând, rupse punga și scoase tabletele din ea. Acum se aflau toate în farfuria din mâna lui. Două mari și albe, acoperite cu un strat de ceară, care le făcea să alunece mai repede pe gât, una mică maro, care avea un gust dulce, și una neagră ca o bilă, de mărimea unei alice. Abel puse una din cele mari în gură și înghiți. O simți cum aluneca prin esofag în stomac. După aceea, o înghiți și pe a doua, și pe cea mică, maro. Brusc, își dădu seama că nu avea dinți și că nici camarazii lui nu aveau dinți. Numai maiorul avea dinți, care se vedeau strălucind când dădea ordine. Dar acest lucru nu avea acum nicio importanță. Se întoarse, momentul era prielnic, toți se ocupau de tabletele lor, caporalul privea în altă parte. Abel închise palma în care se mai afla bila neagră și o introduse neobservat în buzunarul lateral al vestonului. Mai privi o dată în jurul său și... Reușită perfectă!

Lucrul cel mai greu urma de-abia acum. Îl urmări pe Austin, care tocmai se îndepărta de lângă ghișeu și se ocupa de punga lui. Neobservat, Abel se așeză lângă el. Austin tocmai înghițise cele două tablete mari. Acum o luase pe cea neagră. Era evident că o păstra pe cea maro și dulce ca să se poată bucura mai mult de gustul ei. Abel se întoarse brusc și atinse cu cotul mâna lui Austin. Tabletele căzură pe jos. Abel o urmări pe cea neagră. Când aceasta se opri, puse piciorul pe ea. Apăsă piciorul cât putu de tare și îl învârti puțin strivind-o, așa cum strivești o insectă supărătoare.

Austin se aplecă după bila maro și o ridică.. Speriat, privea pata neagră rămasă pe piatră și nu-și putea desprinde privirea de ea. În mod mecanic introduse tableta în gură. În sfârșit, privi în direcția lui Abel cu aceeași expresie de spaimă neputincioasă. Abel ridică din umeri și îi întoarse spatele. Austin era obligat să raporteze acest incident, dar nu putea să o facă imediat, pentru că nu avea voie să vorbească. Niciunul dintre soldații obișnuiți nu avea voie să vorbească acum. Singura posibilitate era ora unu și zece în timpul apelului de prânz, dar Abel spera că această ocazie va rămâne nefolosită.

* * *

Între timp, Abel se putea ocupa de alte detalii ale planului său. Până acum fusese prins strâns, ca toți ceilalți, în chingile orarului de desfășurare a serviciului. Îndeplinirea îndatoririlor ce-i reveneau îi umpluse tot timpul și se simțise bine sub învelișul protector al regulamentelor, ordinelor și antrenamentului. Acesta îl apăraseră de orice influență exterioară perturbatoare care l-ar fi derutat și i-ar fi fost deci dăunătoare. Acum însă descoperi surprins ce multe breșe existau în plasa aceasta protectoare. Se simțea ca și cum pentru prima dată ar fi putut să vadă, să audă și să simtă, ca și cum tot ce i se întâmplase înainte ar fi fost un vis care amortise o parte din el, o parte importantă,

poate partea esențială din ființa sa. Dar acum era treaz și simțea ceva ce se năpustea de undeva asupra lui: sentimente, cunoștințe, amintiri, toate palide și imprecise. Știa că aceste lucruri străine îl perturbau – dar nu, se lăsa în voia lor.

Compania lui mășăluia pe aleile cenușii de beton printre barăci. Bărbații se identificau total cu compania din care făceau parte. Loveau betonul cu cizmele și mășăluiau peste platourile de apel, peste curțile pietruite, peste terenurile de sport și de antrenament. Cântau cântecele pe care le învățaseră în orele de studiu, de la unsprezece la douăsprezece și de la șaptesprezece la nouăsprezece. Cântau în ritmul brațelor care se balansau pe lângă corp și al pasului de marș. Cântau cât de tare puteau textele pe care le învățaseră pe dinafară fără a le înțelege sensul; texte care vorbeau despre disciplină, fidelitate, îndeplinirea datoriei. Despre viața de soldat.

Compania mășăluia peste aleile cenușii de beton, peste pământul galben-cenușiu bătătorit și Abel mășăluia împreună cu ea. Melodia lui era aceeași cu a celorlalți, numai cuvintele murmurate erau puțin altfel: „Maiorul – trebuie să moară. Maiorul – trebuie să moară“. Privi drept înainte în ceafa celui dinaintea sa, Artur 6/56, și văzu mai mult decât de obicei: Câmpul vederii sale era mai larg, colțurile ochilor săi erau curate, ochelarii invizibili și opaci de cal păreau să fi dispărut, iar creierul său înregistra ritmul coloanei, cutele din uniforme bine întinse ale soldaților, care își schimbau direcția intersectându-se la fiecare pas, dungile palide care apăreau din când în când între rândurile mășăluitorilor, lumina cenușie a cerului fără soare, apărând dincolo de marginea ascuțită a căștii sale.

El era o parte a acestui trup care mășăluia, cânta, alerga, se răspândea în trăgători, se arunca la pământ, se regrupa, mășăluia iar, alerga... Acum trăia această experiență din punctul lui nou de

vedere, din afară, și totul părea să fie un film-școală interesant. Adevărata continuare a noii sale existențe extrem de vii începu însă în timpul curățatului armamentului, după tragerea de antrenament.

Primiseră pistoale de la magazia de armament și acum le curățau în dormitoare. Fiecare pistol se compunea din douăsprezece piese pe care le puteau demonta și monta la loc cu ochii închiși. La sfârșitul jumătății de oră prevăzute pentru curățatul armamentului, caporalul verifica dacă pistoalele fuseseră curățate corespunzător și unse cu pastă de bisulfît de molibden. După ce le verifica, le strângea din nou.

Abel avea nevoie de un pistol. Aceasta era partea cea mai complicată a planului său, dar găsisese o soluție. Inelul de control al lui Abel avea gravat numărul 7/56. Asta însemna că el era al șaptelea bărbat ca înălțime din grupa a cincizeci și șasea și trebuia să se așeze întotdeauna pe al șaptelea loc când grupa lui, care era numeric egală cu ocupanții unei camere, se încolona. Dacă caporalul începea apelul de la dreapta, și întotdeauna proceda astfel, atunci Abel era al șaptelea din rând. După el mai urmau trei oameni. Caporalul verifica armele lor în două minute. Nu era prea puțin pentru planul lui Abel, pentru că avea nevoie de numai treizeci de secunde pentru a demonta și monta pistolul la loc. Și totuși trebuia să găsească un mijloc pentru a distrage atenția superiorului. Camaradul Allan, numărul 9/56, un tip obtuz, dar foarte îndemânatic, i se păru cel mai potrivit în acest scop.

Abel nu avea ceas și nici în cameră nu exista ceva de acest gen. Deșteptarea, mersul la WC, începutul și sfârșitul tuturor îndatoririlor de servicii, precum și stingerea, erau anunțate de sonerie. Un ceas central declanșa soneria prin telecomandă. De acest ceas atârnav și miniamplificatoarele, pe care caporalii le purtau

permanent fixate în ureche, astfel că semnalele și comenzile transmise pe această cale nu puteau fi auzite de trupă. De aceea, Abel se grăbi să-și termine treaba cu pistolul. Șterse cu degetele praful de pe talpa cizmelor sale și unse cu el interiorul țeavii și încărcătorul. După aceea îl urmări pe caporal până-i observă clipitul brusc al pleoapelor, ceea ce însemna că fusese receptat semnalul pentru încheierea curățării armamentului. Imediat îl auzi strigând:

— Atențiune!

Majoritatea camarazilor terminaseră operația și ștergeau arma pe dinafară. La comanda „atențiune” fiecare trebuia să se întoarcă către caporal în poziția de drepți, cu picioarele întinse și brațele strânse pe lângă corp. O secundă de zvâcniri de picioare și de lovituri de cizme, apoi toți încremeniră. Și Abel.

— Prezentați armele la control!

Dar acea unică secundă îi fusese de ajuns – schimbase pistolul său cu pistolul lui Allan, care se (afla în spatele acestuia pe placa albă de plastic a mesei. Să sperăm că Allan a lucrat și de această dată curat, gândi el.

Evident, caporalul trebuia să pedepsească de fiecare dată pe cel puțin unul dintre ei. Putea fi oricine, indiferent dacă pistolul era sau nu curat. Cu atât mai mult pe unul care într-adevăr nu curățase pistolul cum trebuie.

Caporalul stătea în fața lui Abel. Îi luă arma din mână și o cercetă cu atenție. Abel își auzea răsuflarea. Irisul alb-cenușiu al ochilor fixa arma. Degetele treceau ușor peste ea și apăsară trăgaciul. Scânteia electrică a aprinzătorului fâșâi. Caporalul îi dădu arma înapoi lui Abel. Abel trase neauzit aer în piept. Trebuia să aștepte până putea acționa din nou.

Apoi veni rândul lui Allan.

— Ce ți-ai închipuit?

Caporalul punea această întrebare cu o voce periculos de liniștită, Allan se holba la el neajutorat.

Caporalul se apropie de el.

— Nu auzi? Ce ți-ai închipuit?

O mișcare bruscă către comutatorul laringofonului.

— De ce nu răspunzi, nerușinatule? Ești surd, cumva?

Acum cuvintele bubuiau în încăpere.

— Un pas înainte, marș.

Allan sări din rând și luă poziția drepti. Caporalul ținea amplificatorul lângă urechea lui Allan.

— Acum mă auzi mai bine? Acum poți răspunde?

— Am fost indisciplinat și rog să fiu pedepsit, spuse Allan.

Încet, încet, caporalul se înfurie. Ridică din nou megafonul.

Toți știau ce înseamnă asta. Era numai o simplă ceremonie, un preludiu al verdictului. Verdictul era dat deja.

— O oră în camera de muzică.

Pedepsitul reîntră în rând. Fusese condamnat să petreacă ora de odihnă de la trei la patru în camera acustică a închisorii, care era folosită și pentru educarea rezistenței și a stăpânirii de sine.

Sună soneria. Caporalul întrerupse inspecția.

— Adunarea în fața barăcii, marș!

Bărbații se năpustiră spre ieșire și se încolonară afară.

— Pentru predarea armamentului, înainte marș!

Se opriră în fața magaziei. Era necesar să aștepte. Două grupe ajunseseră înaintea lor și urmau să predea armele. Fiecare soldat își preda arma caporalului, care o introducea în deschizătura zidului. Armele dispăreau una după cealaltă în sala de depozitare însoțite de țâcănitul numărătorului.

— La dormitor, înainte, marș!

Mărșăluiră înapoi.

— În dormitor, marș! Pregătirea pentru antrenamentul sportiv.

Soldații se repezică la dulapuri pentru a îmbrăca echipamentul sportiv. În timp ce se schimbau, Abel ascunse ceva sub salteaua din fibre de sticlă de pe patul său. Atunci când atenția tuturor fusese concentrată asupra lui Allan, Abel demontase și montase la loc pistolul în spatele acestuia. Unul dintre pistoalele care se aflau acum în magazie nu mai era întreg. Îi lipsea bateria și sistemul de aprindere. Dar acest lucru nu putea fi constatat numai privind arma.

2

La început a fost ceața argintie. Numai ceață argintie lipsită de formă.

Câteva clipe mai târziu, făcu un asemenea efort că stratul subțire al conștiinței pe care se sprijinise până atunci se rupse și el căzu din nou în întunericul fără fund.

Mult timp rămase suspendat în golul imponderabil. După aceea, apăru din nou ceața. Și din nou ceva din el se chinui să străpungă informul din jur.

Deodată, arabescurile întunecate și cercurile albe pe fond de dreptunghiuri cenușii dispărură, după aceea, ca și cum o imagine proiectată ar fi fost în sfârșit reglată cum trebuie, totul reîntră într-o ordine perfectă.

Privea într-un cerc de metal care fixa un geam mat. De la el pleca un braț pe care era înfășurat un fir alb de alimentare. În stânga lui se afla o ramă ca o cuvă cu deschizătura spre el – interiorul fiind străbătut în toate direcțiile de o mulțime de fire.

Era mai conștient de ce se afla în jurul său decât de sine însuși. Acum de-abia apăru primul gând că persoana sa ar exista și că se afla în fața acestor lucruri, în fața cercului metalic și a ramei dreptunghiulare. Se repezi să se ridice, dar voința i se pierdu în neant. Încercă să-și miște capul. Nu simțea nicio opoziție, dar nu se întâmpla nimic.

Își îndreptă ochii încet spre dreapta...

Acolo se mișca ceva...

În mijlocul unei încâlceli de țevi argintii și de bare atârna un balon roșu, rotund, care se umfla... și se dezumfla...

Acest fenomen se desfășura într-un ritm foarte regulat. Când se umfla, balonul devenea o sferă perfectă, iar când se dezumfla se formau falduri care se închideau ca un evantai. În acele momente se auzea, întotdeauna, un șuierat subțire.

Lângă acest obiect se afla un dispozitiv: un cilindru se deplasa încet în interiorul unei carcase de sticlă în sus și în jos. Un lichid roșu curgea dintr-o țeavă laterală în carcasă, iar cilindrul îl presa într-un vas închis, de forma unui castron, din care spumegând și clipocind se scurgea printr-un filtru.

Un laborator?

Existau manete, comutatoare, instrumente de măsură și control, conductori, țevi... Deci un laborator.

Cum ajunsese el aici? Ce căuta aici? Ce se întâmpla cu el?

Închise ochii și vag începură să apară amintirile, dar nu-i ofereau nicio explicație. Trecutul începea să pătrundă amenințător în turnul lui de tăcere și apatie. Îl alungă. Orice gând îl obosea. Orice gând îi provoca dureri. Deci: să nu gândească nimic. Să se lase în voia stării plăcute în care se afla. Ținea ochii închiși și, între timp, începură să se trezească celelalte simțuri, care receptau ceea ce li se oferea în mod plăcut din afară: căldura mângâietoare, senzația de plutire pe care o simțea în tot trupul, un miros necunoscut, dar plăcut răspândit de cine știe ce substanțe chimice aromate, un zumzet slab adormitor și, din când în când, șuierăturile scurte ale balonului roșu. Ce poți să-ți dorești mai mult? Din amintirile lui nu mai rămase decât un fel de poveste vagă despre o agitație stresantă, senzația subterană de spaimă, o urmărire permanentă; numai adierea unei umbre care reprezenta un motiv suficient pentru a se bucura din plin de situația lui de acum.

Lăsă frâu liber gândurilor. Granița dintre realitate și fantezie era încă destul de ștearsă pentru ca gândurile să-i îndeplinească toate dorințele, fabricându-i imagini plăcute și lăsându-l să simtă ceea ce vroia, să trăiască ceea ce dorea să trăiască – aventuri dintr-o carte captivantă, nu destul de verosimile pentru a-l deprima și nici atât

de teatrale încât să-l plictisească. Faptele se învârtteau în jurul personajelor și al obiectelor, îl distrau, îi permiteau să savureze bucuria dinaintea atingerii țelului propus, atunci când nu mai exista nicio îndoială că acesta va fi totuși atins. Mai târziu, niște voci încercară să pătrundă în lumea sa – una fermă, poruncitoare, și una înceată, care ceda, dar el refuză să le audă și amuțiră. Starea de semitrezire se transformă în somn și plăsmuirile visului puseră stăpânire pe el.

3

Încet, încet se apropia timpul apelului de prânz. De la unsprezece la douăsprezece era ora pentru fortificarea fizică. Astăzi erau programate curse cu obstacole.

Toate cele zece companii se aflau pe pista terenului de sport, soldații mășăluiau, alergau, se târau, se cățarau peste obstacole și săreau peste gropi. Toți purtau echipamentul complet: cizme grele, harnașamentul de piese, genți cu măști de gaze, ranițe cu balast, căști din oțel aliat cu platină și iridiu. Caporalii stăteau în dreptul obstacolelor și urmăreau totul cu carnetețele în mână. În centru se aflau sergenții, mișcându-se încet în cerc pentru a ține companiile respective sub observație. Păreau că le dirijează trăgând de sfori invizibile, dar nici măcar funia spânzurătorii nu ar fi putut menține o legătură mai strânsă decât o făceau salvele de comenzi izbucnind din megafoane. Oricât de explozive ar fi fost inițial, răcnetele se amestecau instantaneu într-un păcănit continuu filtrat de curentul ușor de aer care urca de la suprafața solului, completat de ecourile înăbușite venind dinspre zidurile clădirilor. Din mijlocul acestei melodii gigantice, fiecare distingea numai vocea sergentului său răsunând ca bubuitul unei fanfare și toți reacționau prompt și sincron.

- Drepti!
- Atențiune!
- Culcat!
- Înainte, marș!
- Târâș!
- Stai!
- Înainte, marș!
- Înainte, marș!

Compania a cincea, din care făcea parte și Abel, alerga cu măștile de gaze pe figură. Astfel, Abel avea ocazia să-l țină sub observație pe Austin, care

alerga în stânga lui, privind neobservat prin geamurile rotunde ale măștii. În fiecare pauză, cât de scurtă, dintre perioadele de concentrare maximă, privea în stânga așteptând cu înfrigurare cel mai mic semn care să indice succesul încercării sale și prin aceasta să constituie un prim pas spre obținerea unui tovarăș.

— Scoateți măștile!

Alergând, începură să desprindă benzile de cauciuc, le scoaseră din clame, eliberară apoi benzile de contact de pe fețele transpirate, întoarseră măștile peste ventil și introduseră ghemul de cauciuc în cutiile cilindrice.

— Caporali, preluați comanda!

* * *

Ora de fortificare fizică luase sfârșit. Companiile se împărțiră în rânduri de câte zece, care ieșiră de pe pistă și se îndreptară către dormitoare. Lăsau urme de pământ, noroi și apă în spatele lor. Tot ei aveau să le îndepărteze, seara, în timpul orei de curățenie.

Abel obosise așteptând. Austin se comporta ca întotdeauna. Ori era prea viclean ca să lase să se observe ceva, ori Abel se înșelase.

Cântând, mășăluiau până când o comandă a caporalului avea să întrerupă brusc cântecul. După aceea, fiecare trebuia să se străduiască să ajungă cât mai repede în dormitor, să se dezbrace cât mai repede, cât mai repede...

— Fără cântec!

Începuse scurtul interludiu între ora de serviciu, care tocmai se terminase, și cea care urma să înceapă.

— Unitate, stai!

Se opriră la patru metri de poartă.

— Rupeți rândurile, marș!

Se năpustiră asupra dreptunghiului întunecat și pătrunseră în hol. Caporalul îi urma nici foarte lent, nici foarte repede, dar în orice caz destul de

încet pentru a-i lăsa nesupravegheați timp de opt secunde.

Abel îl apucă pe Austin de braț și-i spuse încet, clar ferm:

— Să nu iei pastila neagră. Înțelege? Nu lua pastila neagră!

Austin îl privi lung, timp de un minut. Luminile din ochii lui se aprinseră brusc. După care șuieră:

— Ține-ți gura!

Spuse aceste cuvinte furios și agresiv, dar Abel observă numai că spunea ceva, fără a înțelege ce anume. Chiar dacă nu putea fi sigur că Austin nu-l va reclama, totuși Abel era acum convins că nu se înșelase: pastila neagră era cea care provoca starea de continuă vegetare apatică în care își petreceau viața, euforia obtuză care făcea să li se pară serviciul o recompensă, comenzile – un izvor de bucurie, cazarma – o patrie, maiorul – un dumnezeu, nedreptatea – dreptate. Erau lipsiți astfel și de puterea și de voința de a lua decizii. Tableta neagră era un preparat chimic care învenina creierul sau paraliza glandele cu secreție internă, perturba echilibrul hormonal sau bloca traseele nervoase. Substanțele nocive erau introduse în corpul lor o dată cu cele nutritive. Pastila neagră purta vina că erau soldați.

Apelul de prânz veni și se duse. Austin nu spuse nimic. În timpul zilei, Abel nu avu ocazia să-i vorbească, spera s-o poată face noaptea. La ora șaisprezece și patruzeci și cinci, în timpul celei de-a doua administrări de pastile din timpul zilei, Abel observă cum Austin ducea pastila neagră la gură și se făcea că o înghite. Apoi cum o ascunde în buzunar. Era mai puțin periculos decât să o lase să cadă.

Trecură și cele două ore de curs, curățenia dormitoarelor și baia de seară. Se făcu ora douăzeci și douăzeci și urmă stingerea. La ora douăzeci și treizeci se stinse lumina. Respirația regulată a unora părea să indice că adormiseră

deja, deși caporalul nu venise încă pentru a efectua inspecția de seară. Abel nu simțea nicio oboseală. Stătea întins, nemișcat, sub pătura cenușie și aspră, așteptând înfrigurat venirea caporalului pentru spectacolul de noapte bună.

Caporalul nu se lăsă așteptat prea mult. Lumina se aprinse și bărbații din paturi îi auziră pașii. Auziră cum așeza scăunelele ici și colo, cum deschidea câte un dulap și scotea câte o cizmă de sub paturi. Verifica banda pentru transpirație a căștii lui Albert și perna lui Abraham. Atmosfera din cameră devenea tot mai încărcată. Caporalul avea astăzi timp...

De data aceasta a fost rândul lui Anton. El a trebuit să-și prezinte picioarele și unghiile, care erau cam murdare.

— Afară din pat, porcule!

Anton sări din pat și luă poziția de drepti. Caporalul îl privea fix.

— Ești obosit, nu-i așa? înapoi în pat!

— Afară!

— Înăuntru!

— Afară!

— Înăuntru!

— Hopa, nu merge? Te învăț eu să meargă! Toată lumea afară din paturi, marș! Aveți nevoie de o înviorare, în curte, adunarea, marș!

Afară domnea un întuneric adânc. Ardeau doar câteva lămpi aflate la mare distanță unele de altele. Cerul era cenușiu spre negru, cu o nuanță de galben de sulfat.

— În linie, adunarea, repede!

Era rece. În picioarele goale și îmbrăcați cu pijamalele lor subțiri, le era greu să stea drepti și să nu tremure de frig.

— Direcția baie, înainte, marș!

Rândul de umbre se mișca încet și fantomatic către baraca lungă cu dușuri, robinete, furtunuri și găleți.

— Sub dușuri, înainte, marș!

Caporalul deschise el însuși robinetul. La această oră încălzirea era de mult oprită.

— Unul pentru toți, toți pentru unul!

Apa se scurgea de pe capetele rase pe frunte, ceafă și tâmpile, intra și sub haine, se întindea ca și cum ar fi fost din cauciuc pe pielea înghețată de pe spate, piept și burtă, curgea de-a lungul pulpelor și apoi pe jos.

Băltoacele din jurul picioarelor erau din ce în ce mai mari.

— Un cântec!

Cântară un cântec despre onoare, fidelitate și disciplină.

— Un alt cântec!

Cântară, tremurând de frig, un alt cântec despre onoare, fidelitate și credință nestrămutată.

— Sunteți curați?

— Da, domnule caporal!

— Rupeți rândurile, în paturi, marș!

Alergară: peste dalele de piatră și peste pământul gol, biciuiți de frigul aspru. Împiedicându-se unii de alții, se îmbulziră în dormitor. Săriră în paturi, așa uzi cum erau, și traseră păturile până la ochi. Lumina mai ardea încă. Pașii caporalului se auzeau înăbușit.

— Printre noi se află un porc care nu-și spală copitele și pe care nu-l interesează că tot dormitorul trebuie să plătească pentru asta. Începu să urle.

— Trebuie să aveți voi înșivă grijă să nu se mai întâmple așa ceva. Sper că știți ce aveți de făcut! Noapte bună!

— Noapte bună, domnule caporal!

Ușa se închise și lumina se stinse. Timp de o clipă nu se auzi nimic. După care începu o mișcare și un tropăit, lovituri de picioare și trupuri târâte prin dormitor, lovituri de pumni, icnete, oftaturi, gâfâieli, suspinuri și horcăituri. Își consumară cu furie energia până când nu mai avură în ce lovi.

Totul se liniști.

Începuse repausul nocturn.

Visul nu fusese cu siguranță la fel de plăcut ca vegetarea în starea de semitrezire, dar nu-și putea aminti un amănunt. Deschise ochii și îi închise imediat – soarele incandescent îl orbea. Încercă să-și pună mușchii în mișcare, dar rezultatul nu era deloc promițător. Degetele de la mâini și de la picioare erau singurele care îl ascultau. Și ochii.

Respira? Nu simțea nimic de acest fel. Pieptul lui părea împietrit. Și totuși nu se sufoca. Era o stare inexplicabilă.

Mișcă degetele de la mâini și de la picioare, le îndoi și apoi le întinse la loc. La început nu reușea decât milimetru cu milimetru. Ajunse însă, încet, încet să le stăpânească. Încerca să-și dea seama în ce poziție se afla... Părea să stea întins. Nu-și simțea trupul, dar picioarele erau întinse. Și brațele le simțea întinse, departe de corp, parcă ar fi fost crucificat.

Continuă jocul cu degetele de la mâini și de la picioare și în sfârșit vârful mijlociului drept se lovi de un obstacol, atinse ceva. Își dădu mai mult silința, îndoind și îndreptând degetele, și dintr-o dată simți că și arătătorul și inelarul drept atingeau ceva tare, care se afla însă mai departe decât obstacolul de care se lovise mijlociul. Și acest obiect era tare, dar cedă... Ceva scârțâi încet.

— V-ați trezit, spuse o voce, a durat foarte mult.

„Să vorbesc, îmi aduse aminte, pot oare să vorbesc?”

— Stați liniștit. Totul va fi în ordine.

Vocea era caldă și plăcută.

— Cu fiecare nouă zi vă veți simți mai bine. Doctorul va veni imediat să vă vadă!

Era într-un spital. Acum știa unde se află. Un spital? Era bolnav, sau rănit? Ce se întâmplase cu el?

— Încercați să nu vorbiți! Totul va veni de la sine. Nu trebuie să spuneți nimic. Închideți ochii, dacă mă înțelegeți!

Închise ochii. Înțelesese.

— Vă simțiți bine? Aveți nevoie de ceva? Aveți dureri?

Nu avea dureri.

— Nici nu puteți avea dureri, spuse vocea. Doctorul Myer se ocupă de asta.

După o scurtă pauză continuă.

— Eu sunt sora Christine. Toată lumea îmi spune Chris. Dacă mai aveți nevoie de ceva apăsați din nou butonul. Eu sunt aici numai pentru dumneavoastră.

O clipă apărură o față în câmpul lui vizual. Ochi câprui, o piele sănătoasă, puțin bronzată, strălucind ușor rozaliu pe obraji, o gură feminină, părul blond ondulat ieșind de sub bonetă. Fața dispărură. Se auzi un fâșâit ușor. Tăcere – un zumzet ușor și aceleași fluierături regulate.

Chris. Ea era numai pentru el aici. Acum simțea din nou foarte intens mulțumirea pe care i-o inducea mediul înconjurător.

Era bolnav. Mă rog – asta era, nu putea face nimic. Se va însănătoși. Nu-și dorise să se îmbolnăvească, dar dacă ar fi știut cum va fi și-ar fi dorit-o. De-abia acum putea înțelege bărbații care inspirau voit o gură de aer radioactiv sau își ungeau pielea cu fosfor și îi dădeau foc. Dar ceea ce văzuse și auzise până acum despre spitale nu avea nicio legătură cu ceea ce trăia acum. Sigur, dacă ar fi om de stat sau general ar fi altceva! Dar el era numai locotenent – un locotenent în rezervă – și nu reprezenta niciun fel de valoare deosebită. În aceste timpuri, în care mureau mii de oameni în câteva secunde, sfârtecați, pulverizați sau arși, unul singur nu mai avea nicio importanță. Trebuie să se fi întâmplat ceva ieșit din comun în timp ce zăcea fără cunoștință. Dar nu putea fi ceva rău

dacă el, un om fără importanță, era tratat cu atâta atenție.

Se gândea la Chris. Câteva cuvinte prietenoase. O fată drăguță. Era frumos să ai pe cineva în preajmă. Avea mulți cunoscuți și câțiva prieteni, dar nimeni nu-i era în aceste momente mai apropiat decât Chris. Încercă să-și imagineze cum arăta Chris, cum se mișca. Își imagina cum stătea de vorbă cu ea. Dorința de a putea vorbi se întetii. Era foarte obosit și trebuia să doarmă. Simțea cum îl doboară oboseala, dar înainte să adoarmă se hotărî să învețe din nou să vorbească...

* * *

Probabil că zăcuse treaz un timp destul de lung când, amintindu-și brusc ce i se întâmplase, își dădu din nou seama unde era. Apoi își reaminti că din cauza sorei voia să poată vorbi din nou. Dorința lui deveni din ce în ce mai puternică pe măsură ce putea să-și miște buzele și limba. Dar din gura lui nu ieșea niciun sunet. Îi lipsea ceva și începu să analizeze ceea ce se numește atât de simplu: „a vorbi“, până când concentrându-se asupra fiecărui element în parte, descoperi că îi lipsea aerul. Nu avea aer pe care să-l treacă peste corzile vocale pentru a produce vibrații în cavitatea bucală. Nu putea nici inspira, nici expira. Era capabil să-și deschidă nările, clar nu-și putea umfla plămânii. Ceva nu era încă în ordine în el.

Se gândea la toate astea și exersa mișcările gurii. Porunca „a“ și buzele lui se deschideau formând un cerc, porunca „e“ și buzele se strângeau puțin în timp ce limba se ridica spre ele... Trecu mai întâi toate vocalele în revistă, apoi consoanele. Atunci când va descoperi ceea ce trebuia să facă pentru a trage aer în piept, avea să vorbească imediat. Nu-i era teamă pentru că nu i se putuse întâmpla nimic rău, altfel nu ar fi fost repartizat printre cei care meritau să fie tratați. Probabil că avea o ușoară paralizie, care avea să dispară curând...

Exersă în continuare și ajunse la concluzia că fiecare literă necesita o anumită poziție a gurii și a limbii. Era ca un alfabet codificat. Oare putea fi înțeles? Sigur că putea fi înțeles, cum de nu-și dăduse seama mai devreme! Încercă precipitat să găsească butonul cu degetele.

— Ceva nu e în ordine? întrebă Chris și fața ei se aplecă spre el. Buzele lui luară forma unor cuvinte.

— Mă înțelege?

Ochii ei îl priviră îngrijorați.

— Nu încercați să vorbiți, încă nu merge, spuse ea.

El gândi: nu vreau să vorbesc, nu vreau să vorbesc normal, dar ea trebuie să mă înțeleagă și așa. Începu din nou:

— Mă înțelege?

Îngrijorarea din ochii ei dispăru rapid. În privire nu-i mai rămăsese decât o atenție trează, îi urmărea atentă mișcările buzelor. După aceea, spuse:

— Da, pot înțelege. Pot citi.

O clipă el închise ochii mulțumit. Apoi întrebă în modul lui tăcut.

— Unde sunt? Ce s-a întâmplat?

Ea înțelese imediat.

— Vă voi povesti totul amănunțit, răspunse ea. Dar trebuie să mai aveți puțină răbdare. Vă obosește prea tare. Vă promit că vă voi povesti totul. Se opri pentru o clipă, privirea îi trecu dincolo de el, ca și cum ar fi avut nevoie de întreaga putere de concentrare pentru a elimina ceva din propriile ei gânduri. „Acum trebuie să fiți foarte liniștit”.

Acum simțea cât de obosit era de fapt. Cu ultimele forțe formă cuvintele:

— Vă rog să mai rămâneți cu mine!

— Mai rămân, promise ea. Fața îi dispăru din câmpul lui vizual. Nu își putea da seama dacă asta se datora faptului că i se închiseseră ochii.

— Mă așez aici, spuse fata. Rămân aici până când veți dormi adânc.

Chris nu mai era lângă el când se trezi. Nu știa cât dormise, dar se simți mult mai întremat și asta îi făcu plăcere. Ar fi vrut să apese imediat pe buton, dar se stăpâni. În schimb, încercă să vadă dacă făcuse progrese în stăpânirea propriului corp. Acum își putea mișca fără probleme degetele de la mâini și de la picioare, iar mușchii cefei tresăreau când încerca să-i încordeze. Controlul acestor mușchi l-ar fi ajutat să vadă ceva mai mult din camera de spital în care se afla. Nici măcar nu știa de unde venea lumina, de la un geam sau de la o lampă. După ce încercase fără rezultat să-și ridice capul, reuși în mod neașteptat altceva – la care nici nu se gândise –, să-l întoarcă; întâi într-o parte, la stânga; aici se aflau o serie de aparate cubice și cilindrice din care ieșeau sârme, conductori și furtunuri, care veneau spre el. Nu-și putea da seama unde intrau în corpul lui, pentru că unghiul de vizibilitate era prea mic. După câteva minute, își întoarse capul în partea cealaltă, spre dreapta. Văzu un fel de tablou de comandă așezat oblic față de el. Pe tablou erau diferite cadrane, pe care se succedau cifre, câteodată câte una, alteori mai multe într-un timp foarte scurt, iar pe câteva ecrane luminate, mici și circulare, se vedeau trecând rapid fulgere incandescente în formă de valuri. Și de aici porneau câteva cabluri spre el.

* * *

Se auzi un zgomot hârâitor: în fundal se deschise o ușă.

Intră Chris, pe care o putea vedea acum în întregime; numai picioarele de la genunchi în jos rămâneau ascunse. Ceea ce putea vedea corespundea întru totul așteptărilor sale. Chris era o fată tânără, bine făcută, plină de viață, cu mișcări elastice. Nu era o frumusețe, dar era exact înfățișarea pe care și-ar dori-o cineva pentru o soră de spital.

— Puteți deja râde, spuse ea, îi luă capul în mâini și îl îndreptă încet cu fața înainte. Trebuie să vă pregătim rapid pentru că șeful va veni imediat.

Chris începu să facă ceva în jurul lui, nu putea vedea exact ce. Deocamdată era prea obosit pentru a întoarce din nou capul într-o parte. Din acest motiv se mulțumi să urmărească ceea ce se întâmpla în câmpul lui vizual. Mâinile fetei țineau o sticlută; o bucată de vată, din care curgeau picături, atârna într-un fel de clește; picăturile se adunau într-un vas; două mâini își puseră mănuși de cauciuc, dintr-un tub ieși puțină pastă, un șpaclu curăță pasta și o întinse pe un obiect care semăna cu o lingură. După aceea nu mai văzu nimic pentru un timp, numai la picioare simțea din când în când câte o mișcare ușoară. Din când în când se auzea un clinchet slab de sticlă.

Ar fi vrut să aibă o oglindă. Cum mai arăta fața lui? Cum oare îi mai arăta trupul? Era ciopârțit mai tare decât prevedeau instrucțiunile în legătură cu cazurile tratabile?

În ultimele zile de război, cu nenumărați răniți, se obișnuise repede cu categoria Δ , a celor „ce pot fi vindecați cu mijloacele existente pe câmpul de luptă”. Dacă ar fi fost însă numai atât, atunci ar fi trebuit să fie de mult restabilit...

Privirea i se fixase pe părțile din metal strălucitor ale tavanului și numai după ce observă în ele o mișcare a sorei își dădu seama ce posibilități îi oferă acestea. Erau oglinzi, chiar dacă erau curbate și deformatoare, totuși redau ceva din ceea ce se afla sub ele. Căută cea mai mare și mai șlefuită suprafață de metal și își opri privirea asupra unui soi de mâner aflat în mijlocul obiectului rotund de deasupra feței sale, care părea să fie o lampă. Cu mult efort încercă să disocieze spațiile de lumină și de umbră care se reflectau în argintiul strălucitor și să descopere, să recunoască în cadrul lor ce era aparat, ce era cameră și ce era el. Era o imagine minusculă și foarte deformată.

Tot ceea ce putea vedea și înțelege erau capul și brațele lui, într-adevăr întinse lateral, așa cum simțise mai devreme. Restul trupului său era ascuns sub o carcasă de sticlă, din care ieșeau multe cabluri, ducând către aparatele din stânga lui. Sub sticlă însă nu putea să vadă din cauza umbrei.

Ar fi vrut să întrebe: „Ce se întâmplă cu mine?“, dar nu reuși să scoată niciun sunet.

Își aminti că nu putea vorbi. Formă cuvinte din buze: „Ce se întâmplă cu mine?“, dar fata nu auzea aceste întrebări tăcute.

— Ce se întâmplă cu mine?

Silabisea din nou, dar fără succes. Își încordă toate puterile și își aruncă capul cu o singură mișcare spre dreapta, dar sora se afla probabil la picioarele lui, n-o putea vedea și nici ea pe el. Privirea întâlnește unul din ecranele luminoase de pe tablou. Se uită, fără să înțeleagă, cum puncte mici, luminoase ca artificiiile, zburau în sus, unde se opreau un moment și apoi se stingeau treptat colorându-se într-un verde intens. Închise ochii.

— Soră, pacientul este neliniștit spuse o voce de bărbat.

Cu mare greutate deschise pleoapele și văzu în fața ochilor o mână și un arătător întins în direcția ecranului pe care se agitau scânteile.

Apoi auzi vocea lui Chris:

— Totul este normal, domnule medic șef.

Acum îl vedea pe bărbatul care vorbise. Purta un halat alb de medic, era înalt și stătea foarte drept. Fața îi era severă și nu mai era tânăr, dar pe trăsături se putea citi clar bunăvoința când se aplecă pentru a-și cerceta pacientul.

— Arăți foarte bine, Phil Abelsen, spuse el. Să nu ai nicio grijă, te vom coase la loc. Cum te simți, prietene? Întorcându-se către soră, întreabă: A reacționat deja la cuvinte?

— A făcut mișcări de vorbire din buze. Am putut citi din ele ce voia să spună.

Mâna doctorului Myer apăru în fața ochiului drept al lui Phil și îi deschise pleoapele. Apoi se aprinse o lanternă care îl orbi, dar degetele doctorului nu-i lăsară pleoapele să se închidă.

— Reacția pupilei s-a intensificat puternic, spuse medicul. Putem să renunțăm treptat la Tetralină.

Se întoarse din nou spre tabloul de comandă.

— Merge foarte bine, băiete, spuse el. Ne-am dat mare silință cu dumneata. Ar fi trebuit să vezi cum arătai când te-am cules eu.

— Domnule medic șef, spuse sora, eu nu i-am spus încă nimic pacientului. Ar putea avea un șoc...

— Să nu fim chiar așa de sensibili, domnișoară, spuse medicul și se uită la fată într-un mod oarecum vulgar, care-l făcu pe Phil să simtă imediat un fel de repulsie.

— După luptă arătai ca o vită măcelărită, continuă medicul. Probabil că proiectilul te-a lovit chiar în piept, pentru că nu mai rămăsese mult din partea asta de trup, numai capul mai era atârnat de șira spinării. Am cusut deja mulți oameni la loc, dar tu ești opera mea de artă. Inima dispăruse, pur și simplu nu era de găsit, plămânii erau sfârtecați și să nu mai vorbim despre esofag, diafragmă, stomac și alte câteva lucruri folositoare. Stors de sânge și de vlagă ca o lămâie. Ce mai rămăsese din piele era ruptă, zgâriată, arsă sau înghețată. Dar să nu-ți fie teamă. Am reușit să te scot din pericol de mult timp. Ceea ce mai lipsește sunt lucruri de rutină. Mă vezi? M-ai înțeles?

Phil dădu din cap aprobator.

— Bine, spuse medicul, încet, încet te voi aduce din nou în formă. Vrei să-ți vezi trupul?

Nu așteptă răspunsul. Cu stânga ridică capul pacientului, în timp ce cu dreapta își sublinia explicațiile. În spate, Phil văzu fata așteptând. În fața lui se afla capacul de sticlă care-i acoperea trupul. Acoperea de fapt un fel de vană plină cu un

lichid, închis la culoare. În acest lichid zăcea el însuși, adică corpul său.

— Toate arterele și venele importante le-am cuplat la inima artificială. O vezi, asta este, pompa asta. Arată cilindrul care urca și cobora ritmic. Și funcțiile plămânului au fost preluate de către un aparat electric de pompare. Este aparatul acesta, de aici. Mica buclă circulatorie care pleacă din atriul drept în plămân și de aici în atriul stâng este realizată, bineînțeles, în afara trupului. Tot ceea ce vezi aici – și medicul arată spre rezervoarele din stânga lui Phil și spre tabloul de comandă din dreapta – îți aparține acum ție, este o parte din corpul tău. Printre altele, pot să-ți spun că funcționează mai precis decât materialul organic.

Râse încet și continuă:

— Aș putea să te las să atârni toată viața de această mașinărie. Dar știu bine că această perspectivă nu este îmbucurătoare. Nu trebuie să-ți faci griji. Există destule organe conservate, războiul a avut grijă de asta. În zilele următoare îți vom transplanta un set complet. O inimă puternică, probabil una chiar mai bună decât cea pe care ai avut-o. Și un plămân bun. L-am căutat astăzi, acum s-a dezghețat deja și se află într-o soluție hrănitore. Cu o oră în urmă am pus inima să bată puțin pentru a o verifica. Este un lucru foarte impresionant – luni sau poate ani de zile a fost moartă și acum ajunge să-i trimiți un impuls electric și este din nou vie.

Lăsă capul bolnavului să cadă din nou pe pernă. Phil închisese ochii.

— Ești un bărbat puternic, Abelsen, și cred că poți să suporti o lovitură, spuse medicul. Eu sunt pentru sinceritate și adevăr și din acest motiv nu ți-am ascuns nimic. Medicul modern pare a fi pentru pacient adesea un inginer care de dragul progresului experimentează permanent cu materialul care îi este pus la dispoziție și se lasă ispitit de ambiția oarbă de a ține în viață prin tot

felul de trucuri oameni din ce în ce mai bolnavi și mai incapabili să funcționeze corect, indiferent dacă viața pe care le-o oferă merită să fie trăită sau nu. Pe mine mă interesează omul în forma sa naturală și folosind libertatea de mișcare, care îi este caracteristică. Eu sunt preocupat de menținerea a ceea ce este mai înalt și mai valoros în speța umană. Îți spun deschis că nu te-aș fi tratat, dacă nu aș fi știut că te pot reface complet.

Întoarse puțin capul pentru a manevra un buton de reglaj, urmărind în același timp un indicator.

— Am avut grijă să te simți bine. Dispunem de substanțe chimice cu care putem dirija aproape după placul nostru toate impresiile, sentimentele, fie ele fizice sau emoționale. Nu trebuie deci să-ți fie frică, nu vei simți nici spaimă, nici durere. Și îți mai promit încă o dată: vei redeveni un membru deplin al comunității umane.

Abel nu știa cât era de târziu, dar durase mult. Spera ca de această dată alarma de noapte să nu vină prea repede. El dormea în patul cel mai de sus dintre cele trei suprapuse și era greu de văzut de jos chiar dacă întâmplător s-ar fi aprins lumina. Nu era recomandabil să părăsești patul fără un motiv serios, dar începu totuși să îndepărteze salteaua de perete, salteaua din fibre de sticlă, în care făcuse o gaură unde își ținea părți din pistol. Împinse și apăsă până când realizează un fel de umflătură, un spațiu gol care forma un fel de canal de-a lungul zidului până la patul din mijloc. În acest pat dormea Austin.

Cu mișcări scurte și bruște făcute la intervale mari, în care asculta cu atenție dacă nu fusese descoperit, se împinse până când urechea lui ajunsese lângă spațiul gol de lângă zid. Mult timp rămase așa și ascultă. Ochii lui larg deschiși priveau în gol. În jur domnea întunericul fără viață al nopții, o lumină palidă se prelingea ca ceața pe lângă geamuri, umbrele atârnavă ca niște draperii cenușii deasupra paturilor. Formele neclare ale corpurilor întinse sau ghemuite umflau păturile. Respirațiile se auzeau ca niște ventile de pompă care se închid și se deschid succesiv. Și Austin respira liniștit, dar după un timp se întoarce în pat.

— Hei, Austin! Abel șopti cuvintele în spațiul gol. Austin, mă auzi? Jos, respirația deveni mai ușoară și apoi se opri. Austin, răspunde odată!

Abel auzi un hârșăit ușor, după care răsună brusc, îngrozitor de tare vocea lui Austin:

— Ce s-a întâmplat? Austin se ridicase în pat, iar capul lui se afla direct sub canalul de legătură.

Abel se retrase și privi cu atenție împrejur.

De-abia după aceea răspunse:

— Trebuie să vorbesc cu tine!

— Lasă-mă în pace!

Dedesubt se auzi un scârțâit. Foșni pătura. Abel spuse:

— Nu fă pe prostul! Dacă acum e din nou o urmă de judecată în țeasta ta, mie mi-o datorezi. Auzi? Suntem singurii cu mintea clară din grajdul ăsta de boi. Trebuie să ne aliem!

Tăcu câteva secunde. Jos nu se mișca nimic. Atunci începu să vorbească din nou în întunericul de nepătruns.

— Fii atent, eu am deja un plan. Nu e simplu, dar e posibil. Înțelege? Este posibil! Va trebui să moară! Dacă tu mă... Se auzi un zgomot înfundat. Austin se ridicase brusc în pat. Gura lui era din nou la deschizătură.

— Cine va muri?

— Maiorul, bineînțeles, cine altul? Abel nu putea înțelege cum de nu pricepea celălalt despre ce este vorba. Maiorul, evident!

— Ești nebun, spuse Austin.

— Fii atent! spuse Abel. Este într-adevăr posibil. Crede-mă. M-am gândit. O s-o fac cu un pistol. Știu deja și cum voi face rost de un pistol. Piesă cu piesă. Din toate piesele voi face la sfârșit pistolul.

— Ești nebun! spuse Austin.

— Pst!

În patul de alături unul din cei adormiți se întoarse cu un oftat pe partea cealaltă. Abel și Austin rămaseră încremeniți... După aceea sunetele din celălalt pat se pierdură într-un sforăit zgomotos.

— M-am gândit la tot, șopti Abel. Nu se poate întâmpla nimic. De muniție voi face rost în timpul exercițiilor de tragere.

— De ce vrei să-l omori?

— De ce? repetă Abel ezitând. De ce? Ce întrebare ciudată. Totul era de la sine înțeles. Și acum venea unul și punea întrebarea asta. De ce? Trebuie să moară și eu îl voi omorî, spuse el fără convingere.

— Omule, riști totul pentru asta, spuse Austin. Ce ne pasă de maior? Dacă moare sau trăiește, mie îmi este indiferent.

— Ce risc? întrebă Abel.

— Libertatea noastră, ce altceva? Noi trebuie să scăpăm de aici. Cum vrei să scapi dacă faci atâta scandal?

— Să scap? Eu nu vreau să scap. Eu vreau să-l omor pe maior! Eu trebuie să-l omor pe maior! Eu îl voi omorî pe maior!

— Și ce se va întâmpla după aceea?

Abel era surprins. Ce va fi după aceea? Nu își pusese încă această întrebare. Erau prea multe de făcut până atunci.

— Ascultă, spuse el, poți să faci ce vrei, eu te voi ajuta, dar înainte de asta trebuie să mă ajuți tu pe mine. Gândurile lui se întoarseră la problemele inițiale. Fii atent, vreau să fac rost de un pistol, unele piese le pot obține fără ca să se bage de seamă, după aceea însă trebuie... noaptea...

— Fabulezi, îl întrerupse Austin. Fă ce vrei cu pistolul tău, dar fără mine. Eu vreau să ies de aici. Vreau afară, înțelegi?

— Ce vrei să faci afară? întrebă Abel.

— Afară... păi omule... ce întrebare. Să vezi. Austin se opri.

— Ce este afară, Austin?

Austin începu din nou.

— Afară nu este cazarmă, nu există platou de exerciții, nu există superiori, nu există uniforme...

Tăcu.

— Ei, ce este afară?

— Foarte simplu: lume normală, viață normală... Pur și simplu, libertatea!

— Vorbe, șopti Abel.

În mintea lui se aprinse o luminiță, care însă se stinse fără a-i redeștepta amintiri.

— Ce crezi tu că este afară? întrebă Austin. Și continuă ceva mai tare. Trebuie să fie ceva și afară!

— Liniște! șuieră Abel. Mușchii antebrăului pe care se sprijinea începură să-l doară și își schimbă cu grijă poziția jumătate culcat, jumătate ghemuit.

— De ce trebuie să fie ceva afară? întrebă el. Eu cred că afară nu e nimic! Lumea e limitată. Pentru fiecare om lumea e limitată. Există o limită pe care nu o poate depăși. Noi nu putem ieși din cazarmă. Asta e. Trebuie să-ți cauți țelurile lumii tale. Și eu asta fac. Maiorul...

Austin îngenunche pe pat și își lipi gura de marginea saltelei.

— Ceea ce spui acum nu este găselnița ta! Acest lucru trebuie să vină din altă parte. Abel, încearcă să-ți amintești ce a fost înainte de cazarmă. Ce a fost mai înainte?

Din nou pâlpâi lumina în mintea lui Abel. Imagini fulgerară și dispărură înainte să le poată reține. Încercă să se concentreze, fără să știe ce lucra în el, pentru a reuși să scoată la suprafață ceva care zăcea ascuns undeva în străfundul ființei sale. Transpirația îi curgea de pe frunte.

— Ceva... Da... este posibil. Vorbea monoton aproape fără să poată fi auzit. Dar nu afară? Poate în trecut? Se mobiliză brusc și își reveni. Ce sens are? Oricum nu poate fi atins. Rămâi aici să mă ajuți să-l omor pe maior. După aceea, totul va fi bine, ai să vezi!

— Abel, se auzi din spațiul gol de lângă perete. Abel, eu știu ce este afară: îngerii vin de afară. Afară trebuie să fie îngeri.

În ființa lui Abel totul deveni rigid. O coardă nu răsuna. O prăpastie adâncă îl despărțea acum de camaradul lui. Austin a fost deja odată la ei, la îngeri. El însă, Abel, nu fusese încă. Odată la patru săptămâni, după vizita medicală, erau aleși patru bărbați. Ei erau luați seara și se întorceau numai dimineata. Nimeni nu știa pe ce criterii se făcea selecția. Nu era o recompensă, pentru că nu exista așa ceva. Recompensa era conștiința de a-și fi îndeplinit datoria. Nu era nici pedeapsa uneori

justificată, altele nu. Era imprevizibilul însuși: iraționalul, norocul, dorința, speranța.

Abel nu văzuse încă niciun înger. Dar aleșii povestiră despre ei, despre pielea lor albă, despre buzele lor moi, despre tandrețea lor, despre sentimentul matern, despre senzația de a fi acasă. Despre vâlul moale al părului care acoperea totul...

Soneria sună brusc, un trăsnet. Lumina se aprinse albă și palidă. Păturile zburară la o parte. Pijamalele în dungi albe și cenușii săriră din paturi, ușile se deschiseră...

În timpul aglomerației din ce în ce mai mari, Austin spuse: Fă ce vrei, eu vreau să ies afară!

Etajul cel mai de sus al patului său îi oferea lui Abel un avantaj deosebit. Lumina lămpilor nu ajungea acolo decât oblic, iar de jos nu se putea vedea ce se întâmpla în pat. Din acest motiv avu destul timp pentru a pune salteaua la loc înainte de a sări jos tocmai în momentul când caporalul deschidea ușa.

— Atenție!

Stătea la fel ca toți ceilalți, cu fața la superior, cu picioarele strânse și brațele întinse pe lângă corp. Pe antebrațe, puțin deasupra încheieturilor, pe care erau strâns legate mânecile pijamalei, simțea greutatea metalului dur: era sistemul de aprindere al pistolului pe care îl ascunsese acolo. Îi provoca o durere plăcută. Scânteia pornită din acest dispozitiv va propulsa proiectilul fatal care se va înfige în trupul masiv al maiorului.

— Alarmă! Echiparea de marș! Într-un minut toată lumea va fi afară, în tranșee! Executarea!

Se îmbrăcă rapid, încheiară cizmele și își puseră centurile.

— Mai repede, câini leneși ce sunteți!

Se înhămară cu curelele ranițelor și își puseră căștile de protecție pe capetele rase.

— Afară, mai repede!

Caporalul stătea la ușă și controla fiecare om care ieșea. Pe ultimul îl opri. Era Abel...

— Vă veți prezenta la apelul de dimineață!

— Am înțeles, domnule caporal!

O clipă, cei doi bărbați se priviră fix, după care Abel lăsă ochii în jos. Caporalul îl lăsă să iasă și el se grăbi să-i ajungă pe ceilalți din urmă.

De cer atârna un clopot de ceață prin care trecea un fel de lumină difuză. Vântul rece pulveriza picăturile de apă. Numerele de înregistrare scrise cu culoare fosforescentă pe căștile soldaților se agitau ca licuricii în timp ce ei mișunau ca niște furnici să-și găsească locurile în formație. Terenul de antrenament era un câmp arat de-a lungul și de-a latul de picioarele lor și întrerupt adesea de tranșee. După câteva secunde agitația se stinse brusc. Nu mai rămăseseră decât zece trupuri negre – sergenții. Ceva mai încolo se afla o siluetă rigidă – maiorul. „La atac, marș!”

Se ridicară din tranșee și se aruncară înainte.

— Aviație inamică din sud!

Se aruncară la pământ, în clisa îmbibată cu apă, înfigându-și bărbia în piept și rămăseră inerti pentru câteva secunde, sprijinindu-se însă în coate, gata pentru saltul următor...

— Înainte, marș!

Clisa se întărea pe cizme și atârna în bucăți mari și grele de tălpi.

— În tranșee, marș!

Alunecau, se rostogoleau, se aruncau în gropile de înălțimea unui om, pe fundul cărora apa se scurgea printr-un sistem de șanțuri minuscule.

— La atac, marș!

Tranșeele aveau cam jumătate de metru lățime și arătau ca niște incizii negre în câmpul cafeniu, arat de bărbații care alergau, clătinându-se, în toate direcțiile. Abel cunoștea această imagine. Nu trebuia să se ridice pentru a privi înapoi, din tranșeea în care rămăsese. Zăcea pe fundul tranșeei în apa care se scurgea încet.

— Culcat! Săpați adăposturi individuale!

Camarazii aflați afară deschiseră lopețile rabatabile și le blocară cu piedica prevăzută în acest scop. Din poziția culcat, înfipseră lopețile în pământul moale și începură să-l arunce în față, îngropându-se aidoma cârțelor, adâncindu-se în masa umedă de sub ei, de care nu mai puteau fi deosebiți din cauza stratului gros de clisă întărită pe haine, care îi acoperea ca o cămașă de zale.

Și Abel scormonea pământul. Gusta din satisfacția de a-și realiza planul îndeplinind, de fapt, un ordin. Săpă în zidul lateral, la doi metri de colțul de unde începea tranșeea lui, la jumătate de metru înălțime, o gaură îngustă și plană, adâncă de 30 de centimetri. Își suflecă în grabă mâneca uniformei și descheie mâneca pijamalei aflate dedesubt.

— Salt înainte! Marș!

Să alerge cât vor! gândi Abel și scoase aprinzătorul din mânecă. În punga de plastic pe care o păstrase după ce îi se împărțiseră tabletele aprinzătorul avea să rămână uscat. O legase cu un fir tras din marginea cârpei pentru curățat arma.

— Înapoi, marș!

Cu multă grijă introduse pachetul în gaură și trase firul până la ieșire, în așa fel încât să atârne afară cam trei centimetri. După aceea, începu să îndese pământ cu mâinile în gaură până o umplu la loc.

— Ocupați tranșeele, marș!

Abel întinse cu palmele clisa peste gaură. Se întoarse brusc să vadă ce se întâmplă. Primii camarazi săreau în tranșee ca niște mingi negre pe fundalul galben-albicios al cerului. Abel își încheie mâneca de la pijama și o trase pe cea de la uniformă la loc. Camarazii stăteau ghemuiți în tranșee, gâfâind, cu capetele în jos.

Nimeni nu-i acorda vreo atenție.

Nimeni nu observase nimic suspect!

— La atac, marș!

Abel porni brusc, împreună cu ceilalți, alergând timp de o oră, până când se extenuă definitiv. Nu mai avea sentimentul datoriei de soldat împlinite, care să-l susțină în continuare, în schimb acum își recupera forțele din beția succesului.

* * *

Școala era o baracă cu o singură încăpere. Înăuntru nu se afla decât o tablă și unsprezece bănci, dintre care zece erau puse una după alta în mijlocul camerei pentru soldații obișnuiți, iar una se afla la perete și era destinată caporalilor. Lecțiile erau predate de sergent.

Întrebări nu li se puneau decât celor din prima bancă. Ordinea așezării în bănci se schimba în așa fel încât înaintea fiecărei ore de curs fiecare rând se muta cu o bancă mai în față. În felul acesta, soldații stăteau pe rând în prima bancă. Sergentul spunea:

— A purta o armă este o onoare și o îndatorire în același timp. Arma nu este proprietatea noastră, ea ne-a fost încredințată pentru a îndeplini principala noastră sarcină și anume atacul și apărarea în marele război asupra căruia trebuie să ne concentrăm întreaga atenție. Este deci de datoria noastră să exersăm permanent folosirea armei. În acest scop sunt organizate ședințele de tragere. Este clar, soldați?

Corul bărbaților răspundea la unison: „E clar, domnule sergent!”

— Totodată, este de datoria noastră să îngrijim arma care ne-a fost încredințată. Conform regulamentului, arma trebuie curățată zilnic. Pentru a o putea păstra în perfectă stare, trebuie să cunoaștem foarte bine modul ei de funcționare. Trebuie să cunoaștem toate piesele din care este compusă și să fim capabili să o demontăm și să o montăm la loc cu ochii închiși. Ce parte a pistolului este asta, soldat Daniel?

Sergentul arată cu indicatorul o figură desenată pe tablă. Daniel se ridică în picioare și rămase în

poziția drepți. Privea fix desenul de pe tablă, care reprezenta o secțiune transversală a unui pistol.

— Trăgaciul, domnule sergent!

— Și ce este asta, soldat Derek?

Un alt bărbat sări în picioare.

— Mecanismul de aprindere.

Vocea sergentului deveni amenințătoare: „Mecanismul de aprindere...”

Fața lui Derek se crispă dureros pentru o secundă, în timp ce în jur domnea o liniște amenințătoare. După aceea, se relaxă și izbucni silitor:

— Mecanismul de aprindere și bateria.

— Exact, mecanismul de aprindere și bateria. Amândouă reprezintă o singură piesă. La curățarea armei nu se demontează, reține asta, soldat Derek!

— Am înțeles, domnule sergent!

Grupa lui Abel stătea în ultima bancă; ei fuseseră ascultați cu o zi înainte.

„Mecanismul de aprindere cu baterie!” gândi Abel. Șuruburile. Încărcătorul. Se așeză puțin mai aproape de Austin și așteaptă până când începură din nou să vorbească în prima bancă. Fără să întoarcă capul, șopti:

— Azi după-amiază se curăță armele. Austin nu răspunse imediat. Privea atent la ce se petrecea în față. După aceea, răspunse încet:

— Ei și?

— Astăzi voi face rost de un încărcător.

— Treaba ta.

— Am acum mecanismul de aprindere și bateria, arcul și trei șuruburi. Sunt cinci șuruburi cu totul, dar două dintre ele sunt inutile. Cu ele se fixează mânerul și eu nu am nevoie de mâner.

— De ce îmi povestești toate astea?

— Nu am nevoie de mâner și nici de pârghia de declanșare. Nici de cocoș nu am nevoie. Pentru aprindere voi folosi arătătorul.

— Ce mă privesc pe mine toate astea?

— Vreau să-ți demonstrez că planul este perfect.
Vrei să mă ajuți?

— Nu.

Discuția era întreruptă de multe pauze. Uneori tăceau minute întregi.

— Vrei să ajungi afară, nu-i așa? spuse Abel.

Austin ridică din umeri. Abel îi șopti mai departe:

— În jurul nostru nu există decât clădiri. Nicăieri nu poți arunca o privire afară. Dar există o ușă...

— Unde? întrebă Austin.

— Ti-o arăt dacă mă ajuți!

— Minți!

— Ești sigur?

— O voi găsi și singur!

— Asta ar putea să dureze foarte mult.

Tăcură din nou o vreme. Vocea tunătoare a sergentului bubuia prin sala de clasă:

— Trusa de curățare se folosește la curățarea pistolului. Trusa se compune dintr-o cârpă, o perie rotundă și un tub de pastă de curățat. La ce folosiți cârpa, soldat Donald?

Abel se așază și mai aproape de Austin.

— Dacă nu eram eu nici n-ai fi avut posibilitatea să te gândești la ce este afară și cum să ajungi acolo. Ai fi fost acum la fel de năuc ca și ceilalți, din cauza tabletelor care ne fac să fim ascultători și să uităm orice altceva. Eu te-am eliberat.

— Nu te-am rugat eu s-o faci.

Abel tăcu din nou timp îndelungat. Apoi spuse:

— Bine. Oricum mă vei ajuta, de bunăvoie sau nu.

Austin nu-i răspunse și nici Abel nu mai spuse nimic.

6

Phil se simțea bine, așa cum îi prezisese doctorul Myer. Simțea cum se însănătoșește. În fiecare zi își dădea seama că încet, încet începea să-și recapete controlul asupra unuia sau altuia din mușchii săi. După aceea, veni și ziua marii operații. Căzu într-un leșin adânc și când se trezi simți pentru prima dată din nou ceva ce-i lipsise multă vreme: propriul său corp, tresărirea mușchilor când se pregătea să facă vreo mișcare, deși nu-și putea mișca încă partea de sus a corpului. Dar chiar dacă nu se mișca încă și nici măcar nu încerca să o facă, simțea pur și simplu din nou existența ființei sale în totalitatea ei. Pistonul urca și cobora în continuare, inima și plămânii nu lucrau încă, deși se aflau deja în coșul pieptului, format de coastele artificiale și erau deja legate de țesuturile de mușchi și de sistemul arterial și nervos. Mingea roșie se umfla și se dezumfla în continuare. Încă mai ieșeau din pieptul și din abdomenul lui furtunuri transparente și elastice și fire de platină, dar noile organe începuseră deja să se adapteze, să-și găsească locul în organism, să reacționeze, să trăiască.

Phil Abelsen era mulțumit. Îl admira și îl respecta pe doctorul Myer, ca pe cel care-i redase viața, devotamentul său fiind numai rareori umbrat de adierea întunecată a unei spaime imprecise. Sora Chris i se părea un semn care-i anunța un dar minunat. Nu avea nevoie de alți oameni și nici nu apăreau alții.

Își petrecea timpul visând cu ochii deschiși sau dormind. Nu voia să-și bată capul nici cu trecutul și nici cu viitorul său. Nu uitase nimic, dar nu voia să se gândească la nimic și alunga orice amintire. Starea de epuizare în care se afla îl ajuta la asta, pentru că cea mai simplă emoție îl obosea îngrozitor. Înainte ca un gând să poată atinge

suprafața liniștită a conștientului său, adormea. Numai în vis păreau să pătrundă anumite lucruri, dar imediat ce se trezea dispăreau fără urmă.

Starea aceasta neobișnuită de mulțumire absolută și lipsă totală de interes pentru orice dură foarte mult. Era nevoie de un impuls ieșit din comun pentru a trezi acele forțe care stimulează voința și declanșează orice activitate: atenția, nemulțumirea, neîncrederea, capacitatea permanentă de a decide, inclusiv împotriva altora, de a se hotărî, fie și pentru a face lucruri neplăcute, de a porni pe un drum pe care alții nu ar fi mers. Impulsul hotărâtor se produse atunci când doctorul Myer efectua operația finală pe inima lui Phil.

Doctorul Myer apăru la ora fixată.

— Cum îți merge? întrebă el.

— Mulțumesc bine, domnule doctor, spuse Phil. Plămânul său cel nou nu era încă legat de sistemul sanguin, dar activitatea respiratorie începuse deja, chiar dacă foarte slab, în primul rând pentru a întări mușchii toracelui. Era însă suficient pentru a putea vorbi în șoaptă.

Medicul își împinse un scaun rotativ lângă tabloul de comandă și începu să observe instrumentele.

— Urmărind ce se întâmplă pe ecran vă puteți controla toate funcțiile organice, spuse el. Această sinusoidă redă, de exemplu, activitatea electrică a creierului dumneavoastră. Observați aceste devieri în formă de săgeți? Calculați repede 17×29 ... Vedeți, nici nu trebuie să calculați mai departe, puteți observa deja intensificarea reacției, devierile sunt aproape de trei ori mai mari decât înainte. Se întoarse către un alt instrument. Aici puteți urmări cantitatea de sânge transportată. Este un dispozitiv simplu de înregistrare a cantității de lichid scurse, asemănător cu cel de la stațiile de alimentare. Este cuplat la conducta principală a pompei. Iar aici va apărea la momentul potrivit electrocardiograma.

Apăsă pe o pârghie și un punct luminos, verde, traversă ecranul. După aceea, apăru un punct fix, a cărui, intensitate crescă rapid, tremurând ușor, până când punctul se transformă într-o linie orizontală.

Chris era din nou undeva în spate. Ca întotdeauna când superiorul ei se afla în cameră, părea să dispară aproape complet. Acum însă întrebă:

— Narcoză, domnule medic șef?

— Nu, pentru ce? răspunse acesta. Întinse mâna spre corpul lui Phil, care nu se mai afla în baia de substanțe ca până acum, și derulă două sârme care ieșeau din piele. Le cuplă capetele la bornele dispozitivului de biostimulare electrică. Apoi împinse indicatorul pe 20 microvolți și apăsă pe buton.

Ceva tresări ușor în corpul lui Phil, după care nu se mai întâmpla nimic.

— E în ordine, spuse doctorul Myer. Cu piciorul împinse biostimulatorul mai departe de pat.

— Comutați pe 30, ordonă el.

Chris împinse indicatorul până la 30 de microvolți.

Medicul apăsă scurt pe buton și apoi repetă operația la interval de câteva secunde de mai multe ori. Ne se uita la Phil, ci urmărea ecranul pe care, la fiecare apăsare, linia părea să se dezintegreze. Loviturile izbeau pieptul lui Phil ca tăișul unui topor. Brusc, medicul se opri. Linia verde mai tremură o dată și deveni imobilă.

— 50 de microvolți, spuse medicul.

Degetul său apăsă din nou ritmic butonul. Loviturile scuturau trupul lui Phil. Respirația lui, până acum regulată, deveni gâfâitoare. Degetul se opri și linia verde deveni din nou imobilă.

— Trebuie să încerc altfel, mormăi medicul și cu voce tare adăugă:

— 200 de microvolți!

Chris învârti comutatorul modificând ordinea zecilor și fixând indicatorul pe cea de-a doua linie.

Degetul apăsă butonul.

Phil se smuci, ridicându-se. Mușchii, care fuseseră atâta timp lipsiți de viață, se trezeau încordându-se dureros. Curelele cu care era legat de pat îi intrară adânc în carne. Respirația îi deveni galopantă. Degetul nu mai apăsă pe buton, dar în trupul lui Phil se produceau încă spasme și tresăriri, ceva se mișca și se scutura... După aceea se prăbuși inert. Totul trecuse.

— Aproape am reușit! spuse medicul. 400 de microvolți.

Chris fixă indicatorul la 4.

Degetul apăsă scurt, dar hotărât.

Un fulger îl străbătu pe Phil. Ceva explodează în el, un uriaș se zbătea lovind în jurul lui, după care ceva începu să alerge, la început violent și sălbatic, împiedicându-se, dar alergând în continuare fără a se opri, lovind întâi bubuitor, apoi din ce în ce mai puțin zgomotos...

Ochii lui Phil urmăreau ecranul. Punctul se deplasa pe o traiectorie sinuoasă, sări la început peste câteva mici ridicături, apoi urcă o pantă ce se ridicase brusc în fața lui, coborî dincolo de vârful pantei, se întoarse la punctul de pornire și își începu drumul de la capăt. Ceea ce bătea acum era inima lui. De data aceasta era într-adevăr inima lui.

Zăcea extenuat pe perna cu aer, cu capul întors într-o parte, transpirația i se scurgea de pe frunte, iar imaginile din jurul său se scufundau în ceață jucându-i în fața ochilor. Un șarpe luminos ca o reclamă străbătea cenușiul palid și bejul din jurul său.

— O reușită completă, spuse vocea medicului. Acum bate! Faceți-i o injecție cu Revital! Nu-l scăpați deocamdată din ochi. Dacă bătaia inimii devine mai slabă, chemați-mă. Măine îl voi consulta din nou. La revedere!

Phil îi simți mâna pe obraz, apoi văzu halatul alb fluturând prin ceața din fața ochilor săi.

Medicul părăsise camera.

Îl pusese pe Phil pe picioare, era competent, mai competent probabil decât oricare altul. Acest om făcuse tot posibilul pentru ca Phil să fie din nou un om întreg.

Cu toate acestea, Phil nu-l mai iubea. Brusc, își dădu scama: acum îl ura de moarte.

Abel avea acum și un încărcător. Ca și celelalte piese, era ascuns în tranșee, acoperit cu pământ, la loc sigur. Începuse deja căutarea? Șase pistoale aveau piese lipsă, cineva trebuia să fi observat acest lucru, și totuși Abel nu putea detecta niciun semn în acest sens. Oare bănuiau deja care era legătura? Probabil că da. Sigur că se putea pierde o piesă sau două dintr-un pistol, dar un număr atât de mare de pierderi nu mai putea fi considerat întâmplător. Oricum era bine că nu se putea face legătura dintre el și disparițiile respective. Observase atent: așa cum era organizată acum împărțirea și strângerea armelor, pistoalele erau depozitate în fiecare zi în alt raft și distribuite altor soldați. El putea fi bănuț la fel de mult ca oricare altul.

Zăcea treaz în pat și își trecea, ca de atâtea ori, planul în revistă. Maiorul era ca și mort, un prematur început de satisfacție începuse să i se insinueze în conștiință. Patul era tare, barele care țineau salteaua îi pătrundeau în spinare, dar el nu le simțea. Corpul îi plutea în odihna binefăcătoare, era încă încălzit de exercițiul de noapte care îl extenuase complet și se afunda din ce în ce mai mult în pat, de oboseală și căldură. Numai mintea lui, nesolicitată de serviciu și neatrofiată de otravă, era perfect trează și funcționa din plin.

În jurul lui, ca în fiecare noapte, se auzea respirația și sforăitul celor care dormeau, numai că de această dată, ceva părea să pătrundă prin perdeaua deasă a sunetelor cunoscute. Un zgomot, o mișcare? O vibrație ușoară se propaga prin rama patului său. Abel asculta atent, dar nu se mișca. Nu se înșelase: sub el se auzi un zgomot înăbușit... Pași care se îndepărtau... Scârțâitul dulapului. Prevăzător, întoarse capul... și privi dincolo de marginea pernei lui. Era ceea ce așteptase. Austin

se îmbrăca. Din când în când se asigura că nu trezise pe nimeni. După aceea se furișă la ușă... o deschise... se furișă dincolo. Ușa se închise.

Abel sări din pat și alergă la fereastră. La început nu văzu nimic. După aceea îl văzu pe Austin care stătea nehotărât în fața ușii. Fugi la dulapul său, își puse mantaua pe umeri, luă bocancii în mână și, furișându-se în picioarele goale, ajunse la ușă.

Acum se afla în holul din care porneau cele zece uși spre cele zece camere ale acestei barăci. Aruncând o privire pe fereastră, îl văzu pe Austin care se furișă de-a lungul zidului în direcția magaziiilor de alimente. Abel își încălță bocancii, înnodă la repezeală șireturile și părăsi clădirea. Îl urmă pe Austin grăbindu-se, dar fără a face niciun zgomot.

Se miră singur de curajul lui și al lui Austin. Probabil că era ceva legat de dispariția efectului otrăvii diurne, pentru că, cu o seară înainte, nu ar fi cutezat să-și părăsească patul în timpul nopții și cu atât mai puțin camera.

Alergând, Austin traversă un loc deschis și reapăru în umbra clădirii vecine. Abel așteptă până îl văzu furișându-se mai departe, după care traversă și el locul deschis alergând aplecat, așa cum învățase în timpul antrenamentului și porni în aceeași direcție ca și Austin. Se gândea la nenumăratele ore de antrenament fizic – acum îi venea în ajutor tot ce învățase. Corpul său reacționa fulgerător, nici oboseala și nici frigul nu-i împiedicau mișcările. Vântul pătrundea pe sub manta, dar îl simțea înviorător, dându-i o senzație plăcută.

Austin ajunsese la una din magazinele de echipament și se chinuia să deschidă ușa de acces. Abel îi urmărea mișcările de la colțul următor cu toată atenția de care era capabil. După puțin timp, ușa se deschise și Austin intră înăuntru. Din nou Abel alergă după el. Înainte de a intra prin ușă

întredeschisă privi împrejur și se sperie. De-a curmezișul locului deschis din fața casei tocmai trecea cineva echipat cu manta și cască, mergând drept, cu pași liniștiți și siguri. Era încă departe, dar venea exact spre el.

Abel intră înăuntru fără a-l scăpa din ochi. O santinelă! Nu prevăzuse acest lucru! Pur și simplu nu se gândise la asta.

Din interiorul clădirii se auzi un sunet. Abel se întoarse, dar nu văzu nimic, pentru că ochii săi nu se obișnuiseră încă cu întunericul. Un braț venit din spate îl apucă de piept, o mână îl apucă de gât și un genunchi îl lovi în spinare... își pierdu echilibrul și căzu pe spate. Disperat, încerca să-și recapete respirația, dar din gât nu-i ieși decât un oftat de durere.

— De ce mă spionezi? întrebă Austin. Credeai că nu am să te observ?

Abel voia să-i răspundă, dar nu reuși să producă decât un icnet pe care îl înăbuși imediat. Încercă să arate cu mâna înspre afară, dar nu reuși să facă decât niște mișcări dezordonate din care Austin nu putea înțelege nimic.

Prima spaimă trecuse. Minteia lui Abel începu să lucreze normal. Nu-i era frică de Austin, pentru că nu era mai puternic decât el. Numai datorită surprizei reușise să obțină un avantaj asupra lui. Întoarse capul într-o parte pentru a-și proteja gâtul și presiunea începu să se micșoreze. Reuși să articuleze două cuvinte: „Dă-mi drumul! Termină”, dar Austin îl apucă din nou mai strâns și îi sugrumă vocea.

— Ai vrea tu, nu-i așa? îi răspunse.

Abel îi apucă mâna și o îndepărtă centimetru cu centimetru de gâtul lui. Strânsoarea din jurul pieptului începu să cedeze, dar genunchiul îl împinse din nou în spate. O durere puternică îi străbătu șira spinării. Toate astea nu-l enervau prea tare, dar conștiința faptului că în fiecare secundă santinela se mai apropia cu un metru îl făcea să

dispere. Picioarele îi erau libere și încercă să ajungă la ușă, dar în timpul luptei se îndepărtase cam un metru de ea. Așa că îl cără și pe celălalt înspre ușă până când reuși să o împingă cu piciorul. Își încordă toate puterile pentru a-l împiedica pe Austin să-i blocheze picioarele. După aceea împinse ușa încet și fără zgomot până când o închise. Broasca se bloacă automat.

De-abia acum toată furia lui se îndreptă către celălalt. Ridică piciorul sus, deasupra corpului, și lovi puternic în capul lui Austin. Imediat strânsoarea acestuia cedă. Abel ieși de sub el și se întoarse pregătit să mai lovească o dată. Afară se auziră pași.

Austin tocmai încerca să facă o mișcare anemică către Abel când primi o lovitură de pumn în față. Căzu răsturnându-se pe spate.

Pașii se auziră în fața ușii...

Abel îl apucă pe camaradul lui de guler. Alergând aplecat, făcu câțiva pași în interiorul camerei trăgându-l pe celălalt după el până ajunseră în umbra unor rafturi. După aceea, se aruncă lângă el pe jos. Tocmai la timp...

Ușa se deschise și se putea vedea o bucătică de cer negru-cenușiu... Apăru o siluetă... Conul de lumină al unei lanterne începu să cerceteze camera, trecu peste un morman de cămăși, peste o ladă cu căști, peste șirurile de cutii metalice, peste ranițe, centuri, cizme. Trecu și peste rafturile în spatele cărora se ascundeau cei doi bărbați, se opri pe foile de cort vopsite în culoare de camuflaj, atârinate ca pieile puse la uscat pe niște sfori întinse, se lovi de geamul unei ferestre rezemate de perete din care o rază reflectată lumina podeaua... Lumina se stinse. Silueta dispăru. Ușa se închise cu un zgomot înfundat. Abel și Austin rămaseră încă un minut întinși pe jos. După aceea, Abel se duse la fereastră și privi afară. Santinela se îndepărta cu pași siguri și regulați...

Se întoarse. Austin se ridicase în picioare și își masa bărbia.

— Idiotule, spuse Abel, idiot nenorocit!

— De ce mă spionezi? întrebă Austin.

— Vrei să mă înveți ce am de făcut? răspunse Abel.

Austin făcu o mișcare nedefinită cu mâna.

— Fă ce vrei, dar lasă-mă pe mine în pace, spuse el. Se întoarse și merse la perete. Încet, se deplasa de-a lungul acestuia.

— Cauți ușa, nu-i așa? spuse Abel.

Austin nu se întrerupse. Căuta în continuare. Nu-l interesau obiectele din magazie. Îl interesa numai zidul – zidul din fund, zidul care îl despărțea de lumea de afară. Era întuneric în cameră și trebuia să folosească degetele pentru a cerceta fiecare adâncitură.

Abel îl observa cu coada ochiului. Atenția lui se îndrepta către obiectele din magazie. Nu era nimic din ceea ce ar fi putut să-i fie de folos. Nu erau nici arme, nici muniție. Oricum, nu avea nevoie să le găsească aici. Sigur că asta l-ar fi scutit de multe probleme și i-ar fi scurtat drumul spre realizarea planului lui, dar era aproape bucuros că nu era așa de simplu. Aici nu erau niciun fel de arme. Nu trebuia să cerceteze depozitul de arme, pentru că se afla chiar în mijlocul terenului de antrenament și nu avea niciun fel de ușă. Distribuirea armelor se făcea automat, declanșată de inelele-sigiliu ale caporalilor.

Găsi un raft agățat de perete, pe care se aflau lanterne. Luă două dintre ele. Una o băgă în buzunar și una i-o întinse lui Austin, care o luă după o scurtă ezitare.

Peretele din fund nu avea nicio deschizătură. Deoarece nu exista nicio legătură cu clădirea de alături, ieșiră în fața barăcii și încercară să deschidă ușa de la sala mașinilor. Nici aceasta nu le opuse vreo rezistență.

În aer se auzi un şuier ușor. Se simțea mirosul slab de ozon. Lumina lanternelor lor camuflată de degetele ținute pe geam se opri asupra unicului lucru în mișcare, la prima vedere – niște pistoane enorme care se deplasau ritmic înainte și înapoi ca niște membre. În schimb marea roată motoare – o bucată mare de metal neted, șlefuit ca o oglindă –, care provoca şuieratul, părea să stea pe loc. Numai în centrul ei se rotea un șurub.

Austin se repezi la peretele din spate. Abel începu să cerceteze încăperea.

— Aici ai putea să ai noroc, spuse el. Clădirea asta e pe dinafară la fel de mare ca magazia, dar pe dinăuntru e mai mică. În fund trebuie să mai fie o cameră.

Austin îi privi dintr-o parte.

— De ce te interesează problema asta?

— Numai așa, răspunse Abel. Se apropie de un tablou de comandă și încercă să se orienteze. Pe geamurile care acopereau scalele aparatelor erau trecute niște semne scrise cu culori fosforescente. Sub ele se afla un mare număr de pârghii și comutatoare.

Abel stătea nedumerit în fața comutatoarelor, ca în fața unui instrument pe care l-ai cunoscut cândva în treacăt și pe care nu-l mai poți stăpâni acum. Acest aparat era un instrument al puterii. Folosit în mod adecvat, ar trebui să-i dea putere asupra tuturor clădirilor și a oamenilor din ele. Gândul acesta îl îmbătă încet, încet. Ar fi vrut să întoarcă comutatoarele, să tragă de pârghii și după aceea... Dar reuși să înăbușe această idee nebună. Înainte de a ști exact care este semnificația lor...

Se concentrează asupra desenului. Asta ar fi putut să fie schema luminii: cercul cu linia ondulată ar reprezenta sursa de curent, liniile ar reprezenta conductorii... Da, acum înțelegea schema de dirijare a luminii. Era într-o anumită măsură o schemă a cazarmii însăși. Cu un zâmbet amar constată că nicio linie nu ducea afară. Nu exista

niciun „AFARĂ”, avea o nouă dovadă în acest sens, dar nu i-o comunică lui Austin.

Lumina nu-l putea ajuta pe Abel. Poate se putea întrerupe emițătorul de aici? Căută semnele de comutare și le găsi. Îl mâncau degetele să apese pe una din pârhii și să paralizeze cu o singură mișcare întregul sistem de comunicație al micii comunități. Știa cât de important era pentru funcționarea unui grup organizat sistemul de emițătoare și de instalații de comunicare la distanță. Cu toate acestea își înfrână și această dorință. În schimb, se apropie de o serie de pârhii care se aflau pe tabloul de comandă lângă cele ale sistemului de comunicare la distanță. Mult timp studie schema din dreptul lor, dar nu reuși să înțeleagă despre ce era vorba. Nu putea decoda decât semne disparate: cifrele de la 1 la 12, câteva linii electrice, potențiale electrice și între ele o roză a vânturilor. În sfârșit, se hotărî și începu să învârtă puțin câte puțin un comutator. Privi în jurul său, nu știa ce se va întâmpla, dar trebuia să-și dea seama înainte de a se produce ireparabilul... Într-adevăr ceva se modificase, dar nu-și putea da seama exact ce. Simțea cât de nervos era. Se trezise ceva amenințător. Speriat, se uită împrejur, după care își îndreptă toată atenția asupra unui ac indicator, care începuse să tremure ușor. Acul se mișca în spațiul de câteva grade de deasupra unei scale. Asta era tot. Se forță să râdă de sine însuși. Cu multă atenție, învârti încă puțin comutatorul și apoi încă puțin. Din nou nu se întâmplă nimic... Apoi auzi brusc fereastra zăngănind și înțelese ce se întâmplase fără ca el să-și fi dat seama: vântul se intensificase. Din nou îi veni să râdă de starea lui nervoasă, dar râsul îi stătea ca un dop în gât. Își privi fix mâna care se mai afla încă pe comutator, în el se născu o bănuială îngrozitoare. Învârti din nou butonul în poziția inițială și ascultă. Fereastra mai zăngăni un timp, nu însă la fel de tare și apoi se liniști definitiv. Nu fusese o iluzie.

Mâna lui Abel tremura. Vântul și furtuna, gândi el. Roza vânturilor. Ploaia, zăpada, căldura, frigul, lumina și întunericul. Din nou îl fulgeră o întrebare: știau caporalii care stăteau de pază...?

Se repezi la fereastră și privi afară. Nu, santinela ar fi trebuit să fi venit de mult. Nici ei nu știau nimic. Pentru ei, vântul era vânt și ploaia era ploaie. Și ei luau tabletele zilnice. Era bine așa. Probabil că numai unul singur știa despre ce este vorba: Maiorul. Și el – Abel.

În partea de sus a tabloului de comandă se afla un ceas. Limbile arătau ora trei. Nu era târziu, exercițiul de noapte avusese loc foarte devreme de această dată.

Abel se întoarse să vadă ce făcea Austin. Se duse în fundul încăperii, acolo unde îl văzuse ultima dată. Printr-o ușă glisantă, ușor întredeschisă, pătrundea o rază albă de lumină. Era o ușă grea de metal masiv. Putea fi asigurată cu ajutorul unor pârgii, dar acestea fuseseră îndepărtate. Abel intră într-un coridor. Lămpi de siguranță luminau slab drumul, el însă, care venea din întuneric, trebui să închidă ochii. Îi deschise cât putu de repede și constată că Austin nu se afla aici. Lămpile formau un șirag de perle strălucitoare, care se pierdeau în întunericul coridorului. În pereții laterali erau multe uși. Toate, cu excepția celei prin care intraseră, erau închise și toate dădeau spre interior. Peretele exterior era orb, un zid alb cenușiu de beton tencuit rudimentar și acoperit de mii de picături strălucitoare de apă condensată.

Austin trebuia să fi dispărut după vreun colț. Abel porni de-a lungul coridorului. Se opri în fața fiecărei uși și ascultă. Ușile erau neobișnuit de groase. Erau închise cu pârgii masive fixate pe axe care se întâlneau pe centrul lor, dar aceste măsuri de siguranță nu puteau fi îndreptate împotriva oamenilor, pentru că nu exista niciun dispozitiv care să te împiedice să le deschizi. Abel

era înclinat să creadă că ușile nu erau asigurate nici dinăuntru, la fel ca ușa prin care intraseră. Nu era nevoie de siguranțe împotriva oamenilor. Abel se gândi la tableta neagră. Ea reprezenta o siguranță mult mai eficientă decât oricare alta. Ajunse în dreptul unei uși cu pârghiile nefixate. Era închisă, dar, când Abel împinse de mâner, ușa se mișcă fără zgomot pe niște role dându-se la o parte.

Mâna lui Abel strânse brusc mânerul. În cameră era o lumină puternică și în lumină stătea cineva cu spatele la el. Părul lung și blond cădea pe spatele îngust acoperit de un pulovăr roșu. O fustă strâmtă de culoare albastră strângea șoldurile rotunde. De sub fustă ieșeau niște picioare maro-roșcate acoperite de nylon. Picioarele se sprijineau pe niște pantofi albaștri strălucitori cu tocuri foarte înalte.

O voce suavă spunea: „... o grădină, trandafiri, căprioare... brazi, un lac. Fragi, mirosul de fân... vița de vie pe zid. Soarele... Da, mai ales soarele adevărat...”. Fata stătea dinaintea unei mașini cromate. În fața ei se afla o construcție din câteva cutii puse una peste alta. Se auzea păcănitul releelor și fâșâitul unei benzi perforate.

„... un câmp, iarbă, mușchi, căldură... clipocitul unei fântâni și soarele...”

Releele păcăneau și banda perforată fâșâia în continuare. După aceea, timp de două secunde – liniște. Nu se mișca nimic. Fata aștepta fără să se miște. Brusc, mașina începu să sune. Se deschise o clapă. Fata întinse mâna. Dintr-o deschizătură, căzu o punguță de plastic. Cu o mână apucă punga, cu cealaltă își ridică rochia... Dezvelindu-și picioarele până la clamele portjartierului... Punguța dispăru sub ciorap, rochia fu lăsată să cadă și mâinile începură să o netezească.

Deodată, fata își ridică capul și ascultă încordată. După aceea sări la ușă și o deschise brusc... Abel îi puse mâna pe gura machiată cu

roșu înăbușindu-i strigătul. Ținea fata într-o strânsoare de fier. Intră și închise ușa lăsând numai o crăpătură pentru a putea urmări ce se petrece afară.

Pentru prima dată privea o femeie. Era o femeie. Avea o față palidă, speriată, plină de cute. Ochii priveau larg deschiși fața lui Abel. De pleoape atârnavă gene lungi ușor curbate. Pupilele erau cafenii. În mintea lui Abel începură să apară amintiri. Apăsă femeia de corpul său și simți căldura ei, mirosul părului ei... Îi apăsă fața mătăsoasă și moale...

Își reveni brusc când ea îl mușcă de deget. Îi îndepărtă fața de lângă a lui... Expresia ochilor ei era alta decât cea pe care se așteptase să o vadă. Nu era supărată, mai curând înspăimântată. Această spaimă venea din încăperea din spatele lui... ochii ei urmăreau crăpătura ușii. Abel privi și el prin crăpătură. În fața lui stătea maiorul, la nicio jumătate de metru. Abel îngheță în poziția în care se afla. Maiorul întinse mâna... Acum nu o mai putea vedea... Pârghiile se închiseră. Erau pârghii care puteau fi închise și dinăuntru și dinafară. Maiorul închise ușa.

Mâna lui Abel nu mai apăsă gura femeii. Culoarea roșie de pe obraji ei se întinse pe toată fața.

— Dă-mi drumul!

Abel o ascultă. Ea se întoarce și plecă. Abel ezită o clipă, apoi porni și el. Ea auzi pași și se întoarce.

— Să nu mă atingi!

Abel alergă lângă ea.

— Ce faci tu de fapt aici? întrebă femeia. Își revenea încet, încet, din spaimă. Cum ai ajuns aici?

Vocea ei era joasă și aspră. Se opri și îl privi pe Abel mai atentă.

— Ai pornit pe cont propriu, micuțule? Renunță, nu-ți va folosi la nimic.

Abel nu-și putea desprinde privirea de ochii ei!

Văzându-i privirea, femeia deveni bănuitoare.

— De ce te holbezi așa? Ai fost vreodată la mine?

Abel nu răspunse în continuare nimic. Ea îl mângâie pe obraz și spuse:

— Ești un băiat simpatic. Păcat de tine. Te vor termina.

Se opri în fața unei uși și o deschise. Abel văzu că dincolo se afla o încăpere plină de țevi. Ea intră în încăpere și când el încearcă să o urmeze îl opri:

— Tu trebuie să rămâi aici!

— Așteptați-mă, vă rog! se rugă Abel.

— Nu se poate. Oricum astăzi aproape că ai scrântit-o. Să nu-ți fie frică, n-am să te denunț. Uită-mă!

Ușa se închise.

Abel rămase un timp locului, neștiind ce să facă. După aceea, se eliberă de efectul surprizei și își forță gândurile într-o direcție mai liniștită. Întâlnise unul din „îngeri“ – și ce importanță avea asta?! Nu avea nicio importanță pentru planul lui. Totuși, câștigase ceva: ultima pietricică care lipsea din mozaicul lui fusese găsită. Acum știa cum se putea apropia de maior. De nenumărate ori își imaginase cum se va întâmpla: se va năpusti în timpul raportului ieșind din rânduri și îl va ciurui, sau va trage din mijlocul rândurilor care trec în pas de paradă, sau în timpul unui exercițiu de noapte se va furișa până la el și îi va pune pistolul în coaste. Toate aceste variante nu erau atât de sigure și mai ales îi lăsau maiorului prea puțin timp. Acest lucru era foarte important: maiorul trebuia să înțeleagă înainte de a muri că există unul care era mai puternic decât el, că nu se întâmpla numai ce voia el, că lumea lui minunată, alcătuită din soldați și armată, se prăbușea ca o construcție din cărți de joc.

Abel nu mai avea niciun motiv să mai rămână între aceste ziduri. Cel mai mult i-ar fi plăcut să se

întoarce acum, pe drumul cel mai scurt, înapoi în dormitor, la adăpostul sigur al anonimatului. Planul lui nu trebuia pus în primejdie prin niciun pas inutil.

Dar mai exista idiotul ăsta de Austin. Se întrebă pentru ce avea nevoie de el când totul era plănuit în așa fel încât să se descurce singur. Probabil că îi destinase celuilalt de la început numai rolul de martor al faptei sale. El ar fi trebuit să fie singurul care să înțeleagă măreția acestui plan. Dar putea pune totul în pericol în ultimul moment! Abel începu să-l caute. Alergă prin coridor, trecu de două colțuri și se întâlni cu ceea ce nu s-ar fi așteptat niciodată să vadă: în zidul exterior era deschisă o trapă.

Trecu târându-se prin trapă. Aici nu exista nicio lumină de avarie, așa că își aprinse lanterna. Încăperea în care intrase semăna cu o peșteră. Câțiva pași continua orizontal, apoi erau niște trepte care duceau în sus. În fața lui auzi niște zgomote înfundate. Strigă:

— Austin!

Lumina lanternei dansa în fața lui urcând treptele din piatră tăiată grosolan... De mult trebuia să fi ajuns la înălțimea unei case cu cinci etaje, deși în apropierea cazărmii nu exista niciun fel de casă de această înălțime. Dar nu se mai mira de nimic. Singura lui dorință era să-l aducă pe Austin înapoi.

Îl găsi după câțiva pași. Aici se terminau treptele. Pe podea zăceau niște bucăți mari de piatră și mult pietriș. Nu putea vedea decât picioarele lui Austin. Se auzea zgomot de lovituri și de piatră rostogolită înăuntru, după care apărură Austin cu brațele pline de pietre. După ce le dădu drumul, dispărură din nou.

— Hei, Austin! strigă Abel și începu să tragă de picioarele camaradului.

Din nou partea din corpul lui Austin care se afla afară începu să se miște unduindu-se și târându-se

până când Austin ieși cu totul din gaură.

Fața lui Austin strălucea de sudoare amestecată cu murdărie.

— Am găsit! Aici trebuie să fie ieșirea!

— E foarte târziu, spuse Abel. E timpul să dispărem de aici!

— Bine, dar asta este ieșirea, nu înțelegi ce-ți spun? Uită-te singur, acolo înăuntru este o ușă!

Abel privi cu neîncredere în deschizătură. Lumină cu lanterna înăuntru, dar nu putea distinge nimic.

— Dacă te bagi înăuntru vei vedea despre ce este vorba! îl îndemnă Austin.

Abel întinse mâna cu lanterna înaintea și se târî pe burtă înăuntru. Deasupra capului lui se aflau bucăți de piatră aruncate una peste alta. La fiecare mișcare curgea nisip din crăpături. În sfârșit văzu la ce se referise Austin. Acolo în față, puțin deasupra, strălucea o suprafață netedă din care ieșea un mâner rotund, la fel cu cele folosite la submarine.

Abel se târî din nou afară. Austin îl apucă pe braț.

— Ai văzut?

— Ar putea fi numai o bucată de metal prinsă între pietre, dar este la fel de posibil să ai dreptate. Nu-mi dau seama. În orice caz ai avut mult de lucru până ai dat la o parte muntele ăsta de piatră. Am impresia că ieșirea a fost blocată printr-o explozie. Ne întoarcem?

Strălucirea de pe fața lui Austin se stinse.

— Ai dreptate, spuse printre dinți. Să mergem. Dar mă voi întoarce!

Puțin după ora patru se întoarseră în dormitor.

Când Abel se întinse din nou sub pătură, încă simțea aventura ultimelor ore vibrând în el, dar nu ca pe ceva ce se întâmplase într-adevăr, ci mai degrabă ca pe un vis. Curând, somnul îl doborî, dar gândurile continuă să rămână treze. Scenele se derulau în continuare ca într-o piesă de teatru,

santinela căuta cu lanterna, lumina lanternei trecu peste el... Acolo unde îl atinsese rămase un petic ars. Fata se afla în brațele lui... după care nu mai ținea în brațe decât o legătură de haine din care cădeau fire de păr blond. Maiorul se apropia de el, un maior gigantic, întinzând către el mâna în care avea o injecție, spunând: „Afară nu este nimic, numai o prăpastie adâncă. Acum te las să cazi.”

Se auzi soneria. Reacționând automat, sări din pat, își îmbracă chiloții de sport și alergă împreună cu ceilalți în spălător. Simțea o durere surdă în cap, în spatele ochilor, dar pe măsură ce apa rece i se scurgea pe corp durerea începu să cedeze. Își dădu silința să gândească clar. Nu trebuia să se relaxeze nicio secundă, trebuia să se concentreze permanent asupra planului lui. Acum avea alt punct de îndeplinit. Nu era ceva foarte greu, dar era foarte important, la fel de important ca toate elementele planului lui care convergeau toate spre același țel.

* * *

Interiorul spălătorului se compunea dintr-o încăpere împărțită de o serie de pereți din plastic, înalți până la piept. În fund se aflau toaletele, în mijloc – cabinele înguste ale dușurilor, iar în față erau robinetele și chiuvetele așezate pe patru rânduri lungi, două pe pereții exteriori, două dincoace și dincolo de barierele joase. Pe podea erau o serie de guri de scurgere și totuși podeaua era plină de bălți de apă.

Fiecare om dispunea de un prosop și o bucată de săpun, în fiecare săptămână schimbau prosoapele murdare cu altele curate. Oricine putea cere săpun și în timpul apelului de prânz, dacă i se terminase bucata veche. Caporalii își notau numărul de săpunuri distribuite și numele celor care le primiseră.

Abel avea nevoie de o bucată de săpun. Mai exact avea nevoie de o a doua bucată de săpun. O bucată nouă încă nefolosită, pe care o primise de-abia ieri, se afla deja în dulap ascunsă într-o cizmă.

Stătea la rând cu alți soldați, pe care nu-i cunoștea. Făcuse în așa fel încât să nu ajungă în rând cu colegii lui de cameră. Vecinul lui folosea o bucată nouă de săpun și din acest motiv Abel se așezase lângă el.

— Grăbiți-vă, războinici de cârpă!

Strigătele caporalilor dominau zgomotul apei curgătoare, vibrând în aerul umed, plin de stropi. Abel întinsese bucățica de săpun rămasă într-un strat subțire și strălucitor care ascundea interiorul mat.

Trebuia să aștepte momentul potrivit. În sfârșit, i se păru că venise. Vecinul părea să fi terminat cu spălatul, își băgă capul și ceafa sub robinet ca să se clătească. Săpunul lui se afla pe fundul chiuvetei. Abel puse bucățica preparată lângă săpunul vecinului și luă bucata acestuia. Privi cu atenție împrejur. Nimeni nu observase nimic. Se întoarse și alergă înapoi în dormitor.

8

Zăcu mult timp cu ochii închiși, ascultând bătaia din piept. De la acest centru porneau parcă prin trup undele unui emițător care transmitea următorul mesaj: deșteaptă-te, deșteaptă-te... Se gândea la valorile sentimentale atribuite inimii din vechime: prietenie, simpatie, dragostea. Atribuire absurdă, dacă ai în vedere ce este inima cu adevărat și ce funcție îndeplinește: un mușchi ce funcționează ca o pompă. Și totuși avea impresia că o dată cu primele bătăi au început să se răspândească în el felurite senzații, atât plăcute, cât și stânjenitoare, în orice caz senzații ale unei ființe vii.

Deși ținea ochii închiși, simți apropierea lui Chris.

— Când voi putea merge din nou? întrebă el.

— Primii pași... probabil în două, trei săptămâni.

Două, trei săptămâni era un timp foarte lung. Aceste săptămâni i se păreau mult mai lungi decât lunile pe care le petrecuse deja aici. Brusc i se părea că nu va mai putea aștepta atât de mult. Acum pusese și nerăbdarea stăpânire pe el. Simțea ceva aproape ca o repulsie când privea aparatura fără suflet, extrem de precisă în funcționare, de care era legat. Pistonul care se mișca încolo și înapoi, mingea care se umfla și se dezumfla periodic.

— De ce mai lucrează toate astea? întrebă el. Acum pot să respir și inima mea bate singură.

— Sigur că inima bate și în curând totul va fi în ordine. Dar inima nu are încă destulă forță pentru a pompa singură sângele prin vase, așa că mașina care acționează în locul plămânilor și a inimii trebuie să vă ajute în continuare.

— Este însă o inimă puternică, o inimă care bate, repetă Phil încăpățânat.

— Poate că este deja destul de puternică, dar nu putem risca nimic. În câteva zile vom opri mașina pentru o perioadă scurtă de timp și apoi pentru perioade din ce în ce mai lungi până când nu vom avea nevoie de ea. Atunci vă veți putea ridica și mai târziu veți putea învăța din nou să mergeți.

— Cum adică să învăț să merg, picioarele mele nu au nimic, nu-i așa?

— Mușchii nu sunt tocmai în cea mai bună formă, pentru că v-ați odihnit prea mult.

Phil se gândi un timp. După aceea spuse:

— Care este situația? Vreau să spun, afară. Cum merge războiul? S-a terminat cumva?

— Da, s-a terminat, răspunse Chris încet.

— Cine a învins? Spune-mi odată!

— Cine putea să învingă într-un asemenea război? N-a câștigat nimeni.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Phil. Ne aflăm într-un spital militar? Unde sunt ceilalți pacienți?

— Cei mai mulți s-au vindecat de mult, numai patru se mai află încă în tratament. Unul din ei va fi – ezită o clipă ca și cum ar fi căutat cuvântul potrivit – externat mâine.

— Dar unde suntem? strigă Phil.

Deschisese de mult timp ochii și încerca cu toate forțele să se ridice pentru a o vedea pe Chris... Era aici lângă perete, la picioarele lui, într-un scaun metalic acoperit cu piele artificială, de culoare neagră. Ea se ridică și alergă către el, apăsându-l ușor, dar ferm, înapoi pe pernă.

— Nu vă enervați! Totul este în ordine! Liniștiți-vă, vă rog!

Phil era prea slăbit pentru a se putea împotrivi. Trebuia să se supună, dar gândurile lui lucrau în continuare. Și în zilele de până acum pusese întrebări, dar numai într-o doară, fără să aștepte de fapt un răspuns real, ba chiar dorindu-și să nu-l primească. Acum însă nu mai înțelegea această atitudine. Cum de putuse fi mulțumit cu atâta?

— Chris, mi-ați promis că îmi veți povesti totul... îi aminti el. Aveți de gând să-mi povestiți totul?

— Am promis dar nu am spus când o voi face. Trebuie să înțelegeți că acum, după ce ați fost supus acestor eforturi, ar fi momentul cel mai nepotrivit cu putință. Imediat ce vă veți fi refăcut puțin îmi voi ține promisiunea.

— Mă rog, oricum puteți face cu mine ce vreți, spuse Phil, nu mai pun niciun fel de întrebări. Nu mai am nevoie de dumneavoastră acum, soră, mă puteți lăsa singur.

Chris îl privi cu ochii larg deschiși. El privea indiferent tavanul.

— Rămân aici atâta timp cât este nevoie, spuse, și se întoarse la scaunul ei.

Phil o auzi cum trăgea nervoasă de scaun. O jignise și asta îl bucura. În aceste minute era înverșunat, înverșunat împotriva tuturor celorlalți. Ceilalți erau doctorul Myer și Chris, care îl tratau ca pe o mobilă.

Închise ochii și încet, încet se liniști. După un timp, spuse:

— N-am vrut, Chris.

— E în ordine, spuse ea.

* * *

În aceste zile în care treptat redevenea o ființă dotată cu voință proprie, slăbiciunea îi era de nesuportat, deși în fiecare oră simțea că o parte infimă din ea ceda. Simțea cât se poate de clar și cu satisfacție că putea învăța din nou să-și stăpânească mușchii! Lucra sistematic cu corpul său. Era legat cu niște curele de pat și avea din acest motiv foarte puțin spațiu de mișcare, dar îi ajungea ca să simtă cum, încordându-se progresiv împotriva lor, putea să le întindă și să le destindă. Lucra mut și încrâncenat, cu grija ca nici sora și nici medicul să nu observe ceva. Nu avea niciun motiv să se ascundă, dar o anumită trăsătură de

caracter îl obliga să o facă. Putea fi și numai dorința de a avea ceva care să-i aparțină numai lui.

La patru zile după ce inima lui începuse să bată reuși să-și scoată brațul stâng din cureaua care îi fixa încheietura.

O zi mai târziu putea deja să se miște atât de mult spre stânga încât îndoind brațul drept ajungea cu mâna până la cureaua care îi fixa pieptul. I-a trebuit mult timp pentru a descoperi cum se putea desface cureaua și mai mult timp pentru a o putea închide la loc. O închise însă în așa fel încât nimeni nu putea să descopere nimic în legătură cu încercările lui.

După încă o zi reuși să se ridice atât de mult încât putea atinge cu mâna dreaptă curelele care-i fixau brațul stâng. Le eliberă cu atenție și începu să exerseze întinzând și îndoind brațele.

După alte patru zile reuși să deschidă și cureaua care îi fixa pieptul și să-și ridice jumătatea de sus a corpului cam doi centimetri.

Libertatea de mișcare pe care și-o câștigase astfel îi permitea să studieze mult mai atent camera în care se afla. Curând, ajunse să cunoască fiecare amănunt: știa că în spatele capului lui se afla un videofon montat pe perete, deasupra lui erau două tuburi luminoase, iar la picioare, lângă perete, se aflau mai multe aparate medicale, a căror destinație nu o putea descoperi. Lângă ele exista un dulap din sticlă în interiorul căruia erau așezate o serie de instrumente și recipiente strălucitoare. Spre dezamăgirea lui nu exista nicio fereastră. Nu avea nicio posibilitate să poată stabili unde se afla. De câteva ori încercă să ajungă la butoanele videofonului, dar patul era prea departe de perete.

Singurul loc unde nu putea privi încă era cel de sub el. Încercă să pipăie cu mâna întinsă și simți un fel de cutie cu multe butoane care era fixată pe o bară transversală. Hotărât, apăsă unul din butoane.

Ceva hurui timp de cinci secunde, după care totul se liniști. Pe peretele din stânga lui, ascuns în spatele aparatelor, se întâmplase ceva, dar nu putu descoperi ce anume.

Retrase mâna dreaptă de pe butoane și își fixă coatele pentru a se împinge la stânga. Nu reuși decât pe o distanță foarte mică, pentru că cureaua de pe piept îl împiedică să se târască mai departe. O deschise grăbit și începu din nou să caute puncte fixe, rezistente, pe care se putea sprijini, împingându-se spre stânga. Brusc, ceva cedă, umărul îi alunecă într-o adâncitură, iar capul trecu dincolo de marginea patului. Îl întoarse repede către stânga și privi printre două aparate...

La început nu înțelese nimic. Numai că afară era noapte. Putea recunoaște o parte dintr-un disc mare argintiu slab luminat și câteva fire care veneau spre el. În spatele lor totul era negru, iar niște puncte aruncate ici și colo se mișcau în toate direcțiile: era cerul – sub el era cerul. Brusc, simți că îl apucă amețeala și avu senzația că se prăbușește. Picioarele patului nu se sprijineau pe nimic și se prăbușeau împreună cu el în adâncul negru. Își pierduse cunoștința.

Când deschise ochii, văzu o față prietenoasă deasupra lui, o gură întredeschisă și șuvițe de păr blond.

— Chris, murmură el.

Întinse brațele și o trase spre el. Era caldă și moale. Phil închise ochii, degetele lui se cufundară în părul blond. Mâna ei îi mângâie părul și tâmplele. După aceea, se ridică, dar rămase încă atât de aproape de el încât o putea vedea ca prin ceață.

— Este... Noi suntem... în spațiul cosmic? se bâlbâi el.

— Fereastra a fost închisă din nou, spuse ea. Nouă nu ni se poate întâmpla nimic. Noi suntem într-o navă cosmică. Suntem în siguranță.

— Bine, dar... Pământul..?

— Pământul este foarte departe de noi. Suntem la foarte mare distanță de el... de Pământ.

— Dar ce s-a întâmplat... ce se întâmplă?

— De ce trebuie să întrebî atîta tot timpul?

Pe fața pe care o vedea ca prin ceață apărură cei doi ochi căprui. O mână îi mîngăie fruntea. Privirea lui deveni rugătoare.

— Pământul, spuse ea, Pământul nostru nu mai există. Ceea ce a mai rămas din el este o mare de cenușă și foc. Șeful zice că deuteriumul a ars. Ce înseamnă asta știți mai bine decît mine. Cineva a aruncat suprabomba. Nu știm nici măcar cine. Apa a început să ardă. Toată apa de pe pământ. Pâraiele, râurile, lacurile, mările. Oamenii de știință au spus că așa ceva nu se poate întîmpla. Acum sunt probabil toți morți și nimeni nu înțelege ce s-a întîmplat.

Chris își sprijini bărbia în mână și continuă.

— Eu eram aici, sus, în această navă, aflată la 20 000 de kilometri de Pământ. Am văzut cum se răspîndea. A apărut din spatele globului, din stînga, de pe coasta de est a Canadei. Se răspîndea în mare ca cerneala roșie pe sugativă. Acolo unde ajungea la coastă urca înăuntrul teritoriului, multiplicându-se în șerpi de foc, care se desfăceau și se ramificau în șuvițe din ce în ce mai subțiri și mai fine, de culoare portocalie, cu margini de un verde deschis. Și de-abia după aceea a venit și căldura albă. Nu m-am mai putut uita pentru că era ca un soare. Ferestrele au fost închise și ne-am îndepărtat de Pământ cît am putut de repede.

Chris tăcea.

— Și ce s-a întîmplat cu mine? întrebă Phil cu voce slabă.

— Și dumneavoastră erați aici în navă, fără cunoștință. Bucurați-vă.

— Spune-mi din nou tu, o rugă Phil.

— Erai fără cunoștință. Bucură-te, spuse Chris. După un timp adăugă: N-am să uit niciodată. A

fost sfârșitul. Tot ce urmează după asta este absurd. Mi-a fost frică să-ți povestesc.

Phil trase aer în piept. Aerul mirosind ușor a substanțe chimice intra în plămânii care nu-i aparțineau încă întru totul.

— Tăcerea nu ne ajută la nimic.

— Tu nu înțelegi încă despre ce este vorba, spuse Chris.

— Poate că ai dreptate, răspunse Phil.

Chris se ridică de pe scaun.

— Trebuie să-ți pun curelele. Doctorul Myer poate apărea din clipă în clipă. Să nu mai faci asta niciodată. Puse brațele subțiri ale pacientului în poziția lor dinainte. Puteai să mori. Capul tău era dincolo de marginea patului. Tubul de alimentare a aortei era îndoit și aproape strivit. Cum ai putut să fii atât de lipsit de judecată? Oamenii sunt acum foarte rari.

Phil ar fi putut întreba acum orice și ar fi primit un răspuns, nu se îndoia de asta. Dar asimilase destul deocamdată. Fără să se opună, acceptă să se întâmple cu el tot ceea ce trebuia.

— Acum vei fi iradiat cu raze ultraviolete, spuse Chris. Este important. Corpul tău are nevoie de aceste raze pentru a-și reface sistemul de fermenți. Acum ești încă hrănit intravenos, dar la un moment dat trebuie să înceapă să lucreze și stomacul. Încet, încet, vei trece la o alimentație normală. Pentru asta te pregătim acum.

Ea așeză niște ochelari cu lentile groase, de culoare maron închis, pe fața lui Phil, apucă obiectul de metal care atârna deasupra lui și îl trase câteva palme mai în jos. După aceea puse aparatul în funcțiune și, huruind ușor, masa sticloasă din cercul de metal se aprinse, de parcă s-ar fi umplut cu lumină dinăuntru. Lumina cădea ca bruma peste fața și corpul lui Phil, înfășurându-l parcă într-o blană, dar fără să-l încălzească.

După cinci minute sora opri aparatul și puse lampa de ultraviolete din nou la locul ei. Se aplecă

asupra lui Phil și în treacăt buzele ei le atinseră pe ale lui.

— Acum dormi, îi ordonă.

Apoi ieși din cameră.

La apelul de dimineață, maiorul spuse:

— Fiecare zi din viața soldatului este o etapă în pregătirea lui pentru război. Nu știm când va ataca inamicul, dar suntem oricând gata. Oricând va încerca să lovească, noi avem riposta pregătită. Vom lupta până la victoria finală sau până vom dispărea definitiv. Ne vom face datoria pentru libertate și țară.

Blocurile compacte de rânduri stăteau nemișcate. Fețele încremenite erau îndreptate spre maior. Abel stătea lângă Austin. Niciunul din ei nu clipea.

— Trebuie să ne desăvârșim pregătirea permanent pentru a fi în cea mai bună formă. Trebuie să luptăm permanent împotriva animalului din noi. Soldații privesc numai înainte. Nu există nimic ce ne-ar putea opri să ne facem datoria. Ascultați soldați: nimic nu ne poate opri.

Pentru prima dată, maiorul se mișcă. Își trase umerii înapoi și se înțepeni parcă și mai drept decât până acum, singur în mijlocul masei compacte formate din oamenii săi.

— Războiul poate începe în orice zi. Trebuie să fim pregătiți tot timpul. Poate că este chiar mult mai aproape decât ne imaginăm noi. Tăcu. Oamenii așteptau nemișcați comanda următoare.

— Pentru primirea tabletelor, pe loc repaus.

Ca un singur om, cei zece sergenți săriră în fața formației, se întoarseră stânga împrejur și transmiseră mai departe comanda. Salvele de cuvinte trecură peste capetele unității. Rigiditatea se dizolvă într-o ruptură bruscă, apoi veni un moment de haos, de ghionturi și îmbrânceli lipsite de sens, după care urmă amestecul de pas alergător intrat în sânge și deplasarea spre anumite puncte dinainte stabilite, care marcau trecerea într-un alt

sistem de ordonare – sistemul grupelor încolonate pentru a părăsi platoul.

Fiecare zi începea la fel ca precedenta. Toate comenzile erau identice. Nu exista nicio diferență între ieri, astăzi și mâine. Sau poate, totuși?

Abel auzise tremurul din vocea maiorului când le spusese că războiul era iminent. Mai vorbise oare despre acest lucru vreodată? Abel nu-și putea aminti. Cu coada ochiului îl urmărea pe maior...

Exista o diferență. Maiorul nu era singur. Cei zece sergenți se prezentaseră la raport în fața lui. Le vorbea, însă microfonul din gâtlee era decuplat: maiorul îl ținea în mână.

Mai exista o diferență. În momentul când se apropiară să primească tabletele, lângă cele zece guri ale magaziei de provizii stăteau sergenții.

În momentul când punguța de plastic ieși din deschizătura rotundă, Abel simți privirea sergentului îndreptată asupra lui. Încet, pentru a câștiga timp de gândire, deschise punguța și introduse o tabletă după cealaltă în gură, inclusiv pe cea neagră, pe care o ținu sub limbă până când ajunsese din nou în rând. Abia atunci o scuipă.

Aveau deci o bănuială. Nu-i mai rămăsese deci mult timp la dispoziție. De fapt, nici nu mai avea nevoie.

Poligonul de trageri se afla la marginea terenului de antrenament. Țintele erau fixate pe zid, într-un dispozitiv complicat, care le cobora după fiecare împușcătură pentru verificare. După aceea apărea în partea stângă numărul cercului nimerit cu cifre mari, luminoase, pe un fond negru. La cincizeci de metri în fața țăintelor se aflau blocurile de lemn de pe care se efectua tragerea.

Cei zece soldați ai grupei 56 se aflau în fața lor.

— În poziție de tragere, marș!

Se azvârliră înainte și se aruncară pe priciuri.

— În linie, adunarea!

Caporalul stătea pe aleea de beton uscată. Soldații, pe pământul frământat de cei dinaintea

lor. Fiecare urmă de picior lăsată în pământul moale se umplea imediat de apă.

— În poziția de tragere, marș!

Rupseră rândul. Apa sărea în toate direcțiile. Zburau și bucăți de clisă. Pantalonii erau cafenii din cauza stropilor. Se auzi un bubuit ca de tun când se aruncară toți în același moment pe priciuri.

— Vă mișcați mult prea încet! În linie, adunarea! Înapoi, fuga, marș! Aviație inamică! Drepti! Aviație inamică! Drepti! Grupă, înapoi, fuga marș. Aviație inamică!

Pământul era foarte moale. Stăteau bine lungit pe el. Dar hainele deveneau din ce în ce mai grele pe măsură ce absorbeau umezeala. Apa pătrunsese de mult prin stofă la coate și genunchi. Pe fețele lor se întărea un strat de noroi.

— Drepti! În poziție de tragere, marș!

Încă în alergare traseră pistoalele din tocuri. În timp ce cădeau pe priciuri, armele erau deja în poziție de tragere.

— Tragem în ținte rotunde, spuse caporalul. Vă dau cinci focuri de reglaj. Începe Archie 56/1. Eu număr: unu, doi, trei, foc! Atenție, foc! Atenție: unu, doi, trei, foc!

Pocni primul foc. Ținta se aplecă. Apăru cifra luminoasă: trei.

Archie încercă să-și stăpânească respirația gâfâitoare. Arma ținti cu atenție și trase. Unu, doi. Următoarele focuri au fost un șapte, un patru și încă un patru.

Caporalul urla:

— Asta este nemaipomenit! Trăgător de bâlci! Boule! Archie! Te prezinți la apelul de prânz! S-a înțeles?

Archie sări în picioare.

— Am înțeles, domnule caporal!

— Foarte bine! spuse caporalul și cercetă cu atenție grupa. Bărbia lui era ieșită mult înainte. Cu mișcări bruște întorcea capul de la unul la celălalt.

— În poziție de tragere, marș. Cine nu trage mai bine decât ăsta, și arată cu dispreț spre Archie, are de-a face cu mine! Vă învăț eu minte! Adam! Atenție! Unu, doi, trei, foc!

Adam trase ceva mai bine. Apoi ținti următorul. Împușcăturile răsunau în serii scurte. Încet, încet, se apropia rândul lui Abel, care era al șaptelea.

Abel avea cinci cartușe în încărcător, dar nu intenționa să le tragă pe toate. Avea nevoie de muniție. Două gloanțe erau de ajuns pentru trageri.

— Abel 56/7, e rândul tău. Arată ce poți!

Abel era un trăgător foarte bun, caporalul aștepta mult de la el. Astăzi însă, Abel nu putea să-l scutească de o mare dezamăgire. Două gloanțe pe lângă disc, asta îl costa cel puțin două ore de exerciții de tragere suplimentare. Dar le va face cu plăcere.

— Atenție! Unu, doi, trei, foc!

Primul foc îl trase normal. Un zece. Reîncarcă și ținti din nou. Caporalul era destul de departe de el. Acum Abel trebuia să riște...

Liniile de tragere se întindeau mult în dreapta și în stânga. Erau în total o sută de linii de tragere. O sută de oameni exersau în același timp, iar în cel mai bun caz zece dintre ei primeau ordinul de tragere în același timp. Se auzeau permanent pocnituri, uneori mai aproape, alteori mai departe. Abel memorase ordinea împușcăturilor. Înainte, când nu-și recuperase încă voința, una din plăcerile lui cele mai mari era să-și imagineze, în timpul liber, muzica sacadată a pistoalelor. Îl bucura la fel de mult ca bubuitul coloanelor în marș sau zgomotul ordinelor care se întretăiau. Astăzi nu-și mai putea da seama cum de fusese posibil.

Cunoștea foarte bine legea succesiunii împușcăturilor. Foarte rar se auzea o singură împușcătură, mai des erau două la mică distanță una de cealaltă și cel mai des erau trei deodată. Patru focuri la rând se întâmplau foarte rar, iar

seriile mai lungi de patru focuri erau evenimente excepționale.

Abel așteaptă un foc izolat. Imediat ce, după o pauză scurtă, se auzi din nou o împușcătură, miză pe faptul că aceasta era începutul unei mici serii și avu dreptate. Se făcu că trage, smuci brațul înapoi ca și cum l-ar fi împins reculul și încarcă din nou. Apoi trase normal și reuși un nouă. La următoarele două focuri simulă din nou.

— Prost, foarte prost, soldat Abel! Ce se petrece, ai chiorât, îți tremură mâna soldat Abel?

Dar Abel nu mai auzea nici răcnetele caporalului, nici împușcăturile camarazilor. Nici măcar nu băgă de seamă că – datorită probabil rezultatelor foarte bune de până atunci – caporalul nu ordonase totuși o sancțiune. Scosese cele trei gloanțe nefolosite din încărcător și le simțea acum în palmă, reci și dure, cilindri mici de metal care aduceau răni și durere. Ținea moartea în mână. Pentru prima dată de când își putea aduce aminte se simțea fericit.

Când se întoarseră înapoi în barăci pentru repausul de după-amiază, găsiră o dezordine incredibilă. Toate dulapurile fuseseră deschise și conținutul lor era aruncat pe jos. Mantalele, pantalonii, bonetele uniforme de duminică pe care trebuiau s-o poarte când se citeau parolele săptămânale și apoi în timpul paradei prin fața maiorului și a subofițerilor; ranițele, măștile de gaze, bețele de cort, prosoapele, savonierele, lenjeria, chiloții de sport și pijamalele, într-un cuvânt tot ceea ce le aparținea, formând amărâta lor de avere personală.

Cutiile cu cele necesare pentru curățatul pantofilor, al hainelor și armelor erau deschise, iar periile, cârpele și tuburile erau aruncate peste tot. Până și paturile, pernele și saltelele se aflau lângă ramele metalice, complet goale, ale paturilor.

Sergenții făcuseră o inspecție. Fiecare soldat începu să se concentreze asupra greșelilor posibile.

Fusesse oare totul la locul lui? Fuseseră toate curate? Chiar dacă știau întotdeauna că putea veni o inspecție și atunci când puneau lucrurile la locul lor încercau să le pună în așa fel încât să corespundă regulamentului, totuși fiecare avea sentimentul că ar fi vinovat. Fiecare știa: sergenții pot găsi întotdeauna ceva – un grăunte de praf pe pantofi, o urmă de noroi pe haine, o amprentă pe cataramă, o pătură prost împăturită, o ușiță care scârțâie –, ceva la care nimeni nu se gândise, dar care era decisiv, pentru că cea mai mică greșeală distruge ordinea întregului. Tivul necusut al chiloților de sport nu distrugea numai ordinea individuală, ci și ordinea grupelor, a plutoanelor, a întregii unități. Din acest motiv această greșeală trebuia pedepsită corespunzător.

Soldații se grăbiră să strângă lucrurile. Aveau zece minute la dispoziție ca să facă ordine. După aceea venea caporalul și trebuia să-i găsească pe ei în paturi, iar uniformele lor, împăturite cu grijă și puse pe scăunele.

Nici Abel nu reuși să scape de frica tuturor. Cu toate că făcuse totul în așa fel încât să nu poată fi bănuit, în momentul în care – ca toți ceilalți – începu să treacă în revistă lucrurile care făceau parte din echipamentul lui, sub presiunea spaimei, a amenințării și a vinei, îi veniră în minte posibile scăpări: o cusătură ruptă, sau fibrele de sticlă care ieșeau din gaura saltelei lui.

Evident, ascunzătoarea era goală. Părțile pistolului se aflau de mult în siguranța oferită de imensitatea terenului de instrucție, săpunul furat, acum aplatizat, era în interiorul căștii de pe cap, iar cele trei cartușe – ascunse în haină.

Le putea simți în marginea de jos a căptușelii. Dacă era nevoie, dacă se anunța control al uniformei sau un control corporal, le putea înghiți. Cu toate acestea, ar fi fost periculos să se găsească gaura din saltea, pentru că s-ar fi putut face diferite legături și bănuși ce s-a întâmplat de fapt. Abel își

imagină o situație periculoasă: caporalul anunța ceea ce se descoperise și ordona o cercetare foarte riguroasă, o pedeapsă severă, poate chiar închisoare sau un test medical special cu ajutorul automatelor. Atunci s-ar fi terminat tot ceea ce sperase și ceea ce visase el atâta timp. Maiorul ar fi triumfat până la urmă. Numai imaginea acestei situații îi strângea deja stomacul. Carotida îi pulsa sălbatic sub guler. Tensiunea devenise de nesuportat.

O clipă simți dorința de a fugi departe de toate acestea, de a se ascunde undeva și de a trăi demascarea într-un colț retras al terenului de instrucție, cât mai departe de locul unde se va petrece de fapt. Cu mult efort reuși să-și înăbușe această pornire. Era absurd. Numai între ceilalți putea fi în siguranță. Încercă să depășească teama care se cuibărise în ființa lui, concentrându-se asupra unui plan de acțiune. Nu trebuie în niciun caz să cedeze! Acum voința de a se stăpâni în orice împrejurare își dovedea, utilitatea. Capacitatea pe care superiorii săi i-o educaseră se întorcea acum împotriva lor.

Ordinea fusese aproape restabilită, dulapurile fuseseră aranjate din nou, hainele erau agățate în cuier, unii soldați se îmbrăcaseră deja în pijamale și începuseră să-și împăturească hainele pe scăunele. Abel apucă mătura și fârașul și începu să măture. Nu era mult de măturat, erau numai niște gunoaie care tocmai fuseseră aduse înăuntru, dar asta îi dădea posibilitatea să fie singur câteva clipe. Curăță fârașul în lada de gunoi pe care o duse afară lângă baracă, unde se aflau tomberoanele. Deschise capacul... Împrejur nu se afla nimeni... se aplecă foarte mult, își scoase casca și apăsă pe săpunul care se lipise de partea interioară. Săpunul se desprinse ușor și îl scoase dintre benzile de protecție pentru frunte și tâmplă. Nu trecuseră nici cinci secunde și el se întorcea deja înapoi în

cameră cu casca pe cap. Săpunul se afla acum în buzunar.

Pe drumul de întoarcere trebuia să mai rezolve ceva. Se opri, ascultând atent în fața ușii unei camere. Pe ea se afla, ca pe oricare alta, o ramă metalică. În fiecare ramă se afla o bucată dreptunghiulară de material plastic de culoare galbenă pe care era scris cu litere negre numărul camerei. Abel trase bucata de plastic din ramă cu o mișcare scurtă și o puse sub braț în haină. Se întoarse în cameră și puse lada de gunoi înapoi la locul ei. După aceea se îndreaptă spre dulapul lui, își scoase pantofii, îi curăță atent și îi puse înauntru. Cutia de cremă de ghetă o păstră mai departe în mână și scoase și bucata de săpun pe care o primise cu o zi înainte. Se făcu că mai are ceva de aranjat la saltea și apoi se urcă în pat. Avea picioarele goale, dar era încă îmbrăcat în uniformă. Având grijă să fie în umbra marginii patului ascunse cele două bucăți de săpun, crema de ghetă și bucata de plastic sub pătură. Acum era pregătit pentru ultimele puncte din planul său.

Caporalul apăru punctual. Se uită puțin prin cameră. Unul din oameni se mișcă sub pătură și caporalul îl observă.

Începu să strige:

— Este repausul de după-amiază! Ai primit ordin să dormi! Nu ești obosit, nu-i așa? Afară din pat. Drepti, Allan! Având în vedere că mai ai atâta energie trebuie să-ți ofer posibilitatea să faci mișcare. Cincizeci de ture în jurul casei. Hai, dă-i drumul, molăule!

Trecea printre paturi cu pași apăsați.

— Cum ți-ai împăturit hainele, Adam? Deșteptarea. Ia uită-te cum arată! Ridică piciorul și împinse hainele jos de pe scăunel. Împătorește-ți hainele cum trebuie! Dar repede, e clar?!

Adam îndeplini ordinul.

— Soldați, atenție! spuse subofițerul. Astăzi s-a efectuat un control în camere. Maiorul însuși a

efectuat controlul. Știți ce a găsit? Își deschise carnetul de notițe. Archie 50/1! Sub dulapul tău era o mare cantitate de praf. În afară de asta lipsea o bucată din talpa cizmei. Rămâi în pat, vom discuta mai târziu! Allan! Unde este Allan? Ah, aleargă în jurul casei. Anton! Dacă cineva vede masca ta de gaze i se face rău. Vită încălțată ce ești! N-ai mai curățat-o de săptămâni. Vizoarele sunt negre de murdărie. Filtrul pute. Pe lângă toate astea, lipsește un nasture de la mantaua ta, Albert...

Era grav, dar Abel se simțea din ce în ce mai în siguranță pe măsură ce nenorocirea se apropia de el. Maiorul fusese exagerat de riguros. Nu scăpase nimic din vedere. Îi era frică? Presimțea nenorocirea? În mulțimea greșelilor descoperite trebuiau să dispară și scăpările lui Abel.

— Abel 56/7. Moșmonditule, tu păstrezi săpunul în cizme. Ai înnebunit! La ce folosești savoniera? Idiotule! Peria ta de haine este extrem de murdară. În salteaua ta este o gaură. De ce nu anunți toate astea? Austin...

Trecuse. Gaura din saltea fusese o nimica toată. Dar săpunul din cizmele de rezervă... uitase de el, uitase cu desăvârșire. Își dădea seama, cutremurându-se, că putea uita câte ceva. Nu era infailibil. Omul, care redevenise el de când nu mai lua tablete negre, făcea greșeli. În viitor trebuia să se protejeze nu numai împotriva celorlalți, ci și împotriva lui însuși.

— Nu am terminat încă, spuse caporalul. Mai am de făcut o comunicare. Din magazie s-a furat o lanternă. A fost găsită ascunsă în burlanul de ploaie al barăcii vecine. Știe cineva cum a ajuns lanterna acolo? A observat cineva ceva suspect?

Era liniște. Nimeni nu cuteza să se miște. Se întâmplase ceva îngrozitor. Sabotaje. Orice mișcare făcută acum, după comunicarea subofițerului, ar fi putut deștepta bănuieli.

— Nimeni n-a observat nimic?!

Austin. Trebuie să fi fost Austin. Abel își azvârlise lanterna în groapa de gunoi, o groapă adâncă, în fundul căreia plescăia un lichid. Abel se uitase înăuntru în timp ce golea lada de gunoi. Lichidul dizolva orice material în câteva secunde. Șuiera și stropea, după care nu mai rămânea nicio urmă din ceea ce aruncai înăuntru. El îl sfătuisese pe Austin să facă la fel, dar idiotul ăsta nu venise cu el înainte de a se reîntoarce în baracă. Acum Abel știa ce făcuse în acel timp.

— Maiorul a ordonat ca cea mai mică observație să fie raportată imediat!

Caporalul făcu o pauză. Apoi spuse:

— Cel care s-a făcut într-un fel sau altul vinovat și raportează acum nu va fi pedepsit. Are cineva ceva de spus?

Liniște.

— Maiorul este generos. Dacă cineva a observat ceva ar fi trebuit să raporteze de mult, totuși, nu va fi pedepsit.

Din nou făcu o pauză.

— Cine raportează ceva care să ajute la elucidarea întâmplării are dreptul să meargă o dată la îngeri.

Cuvintele răsunară în cameră și ecoul lor se prelungi în creiere. Nu puteau fi înțelese imediat.

Caporalul se întoarse pe călcâie și ieși din cameră.

Astăzi niciun soldat nu va reuși să adoarmă imediat. Abel trebuia să lucreze fără niciun zgomot. Din fericire nu plănuise nimic care să facă zgomot. Umezi cele două bucăți de săpun cu salivă și le frământă sub pătură până când deveniră destul de elastice pentru a se lăsa reunite într-o singură bucată. Ajungeau pentru o țeavă. Adăugă ceva pastă de ghetă neagră. Pe ascuns, scotea din când în când bucata de sub pătură pentru a verifica omogenitatea materialului și uniformitatea culorii. Încet, încet masa de săpun începu să aibă forma și

culoarea pe care și-o dorea Abel: strălucirea mată a metalului.

Odată reușit acest lucru, frământă masa neagră între mâini când luă forma unui cilindru și o înveli în bucata de plastic. Cu mișcări, rapide, rulă în continuare masa învelită în plastic micșorând diametrul până când reuși să obțină mărimea dorită – cea a țevii de pistol.

Din nou dădu pătura la o parte și își privi cercetător opera. Era încă prea lungă. Scurtă cu dinții cele două capete și apoi frecă ceea ce rămăsese de marginea patului. Din nou cercetă rezultatul. Privită dintr-o parte, forma pe care o crease nu putea fi deosebită de țeava unui pistol.

Ultimul act al pregătirilor se desfășură în timp ce curățau pistoalele. Cele câteva mișcări erau mai ușor de efectuat decât acțiunea deja de rutină prin care obținuse în celelalte zile câte o piesă de pistol. Țeava falsă nu trebuia ascunsă prea mult. Acoperită puțin cu mâna putea fi una din piesele pistolului. Asemănarea exterioară cu o țeavă reală deveni perfectă când Abel o găuri cu vergeaua în jurul căreia se fixa cârpa pentru curățarea pistolului la unul din capete: orificiul de ieșire al glonțului. Fără a avea îndoieli privind succesul acțiunii lui, Abel puse copia în buzunar și așteptă controlul final. De data asta nici măcar nu avusese nevoie să se folosească de un camarad pentru a abate atenția. Eliberă șurubul țevii ținând pistolul la spate, scoase țeava adevărată și o introduse pe cea din săpun, care nu opuse nicio rezistență.

Caporalul nu observă nimic când luă pistolul și îl introduse în rastel. Adevărata țeavă se afla deja în căptușeala hainei lui Abel.

Sigur că povestirea fetei fusese șocantă pentru Phil, dar observându-se pe sine constată că nu-și pierduse pofta de viață din acest motiv. Își continua cu tenacitate exercițiile.

Ca și înainte, îl interesa în mod deosebit caseta cu butoane. Chris nu-i povestise, se pare, nimic medicului șef despre aventurile lui și acest lucru contravenea în mod sigur ordinelor lui. Phil nu voia să-i facă greutăți și mai mari, așa că nu o întreabă nimic despre destinația butoanelor. Cu următoarea ocazie le încearcă pe toate, unul după altul. Cu ajutorul lor putea face o serie de lucruri prin telecomandă: să închidă și să deschidă fereastra, să ridice sau să scadă temperatura, să pornească sau să oprească un ventilator, să intensifice sau să micșoreze lumina, în afară de asta nimic deosebit însă.

Phil descoperi apoi că patul său se afla pe roți și că putea să elibereze frâna care le fixa. Dacă elibera frâna, atunci putea să se miște înainte și înapoi ca într-un cărucior, chiar dacă numai în limitele impuse de furtunurile și contactele care îl legau de aparate.

Ținta lui cea mai importantă era aparatul video. Încercă de multe ori să-și aducă patul mai aproape de aparat și până la urmă reuși, împingând puțin la o parte tabloul de comandă cu aparatele indicatoare și cu ecranele de control.

Întâi trase spre sine o tăbliță indicatoare, care atârna de un cârlig, lângă tubul de imprimat. Pe tăbliță erau înscrise câteva numere: Centrala – 006, șeful – 011, birou – 283, sora de noapte – 268 și altele care nu-l interesau, pentru că nu voia să le folosească. După aceea, apăsă pe butonul de pornire și așteaptă. Un zbârnâit ușor semnaliză că aparatul pornise. Phil alese la întâmplare numărul 631 și învârti, răsucindu-și cu mare efort mâna,

discul de alegere a numărului: 6 – 3 – 1. Încerca să vadă cât mai bine ecranul, dar acesta rămase neluminat. Poate că nu existau atâtea numere.

Încearcă cu 531 și apoi cu 431, dar nu reuși să obțină ceva. În sfârșit, începu să formeze toate numerele începând cu 431: 432, 433, 434 și așa mai departe. Era aproape gata să renunțe și să înceapă încercările cu numere mai mici când ecranul se luminează brusc.

— Da? răspunse o voce de bărbat.

— Cine e-la aparat? întrebă Phil.

— Gus Morley, răspunse celălalt serviabil, dar nu apărău pe ecran.

— Eu sunt Phil Abelsen, un pacient, răspunse Phil.

— Omule, înnebunesc! se auzi din difuzor. Un pacient, este posibil? De mult am renunțat să mai caut vreunul!

— Și dumneavoastră sunteți rănit? întrebă Phil.

— Da, se poate spune că sunt rănit. Ambele picioare mi-au fost tăiate. Acum mi-au pus unele noi. Ce boală aveți dumneavoastră?

— Eu am încasat una în piept. Sunt încă legat de pat și de aceea nu mă pot arăta încă.

— Nici eu nu mă pot ridica încă. Important este că mai există cineva.

— Ce vreți să spuneți cu asta? încercă să afle Phil. Reglase sunetul la nivelul optim și astfel se putea conversa cât se poate de bine lungit în pat.

— Vreau să spun că ceilalți trebuie să fie sănătoși. Nu am auzit nimic de ei. Cine se mai gândește la un om bolnav...

Phil se întrebă dacă celălalt știa și el despre ceea ce se întâmplase. Cu precauție încearcă să afle:

— Știți unde suntem?

— Într-o navă cosmică, nu știți?

— Ba da, spune Phil.

— S-a terminat cu toată mizeria. Aici suntem în siguranță. Vom începe o nouă viață, undeva, în altă parte.

— Și Pământul?

— Ne putem descurca și fără el. Bine că a fost distrus. Toată viața mea a fost nenorocită. Acum este pentru prima dată că-mi merge bine.

— Bine, dar unde sunt ceilalți, cei care sunt sănătoși acum?

— Nu știu. Șeful nu mi-a spus. Uneori vorbește destul de mult. Un tip extraordinar. Sora mea însă – o lămâie ar fi dulce față de poama asta.

— A mea este drăguță, spuse Phil.

— Ați avut mare noroc. A mea este sărită. Dacă vrei să stai de vorbă cu ea, imediat începe să se tânguiască în legătură cu ceva de pe Pământ.

— Trebuie să închid, spuse Phil. Nu știu dacă este voie să telefonezi și nu vreau să mă prindă de prima dată. Nu am ceas, așa că nu știu când este noapte. Atunci nu mă deranjează nimeni.

— Este ora patru după-amiază, spuse Gus. Trebuie numai să faceți numărul 222 și veți auzi o bandă de magnetofon care spune ora exactă. Ce număr aveți?

Phil nu se gândise încă la numărul lui. Acum încearcă să-l găsească. Își aminti de tăbliță și căutând-o descoperi pe spatele ei numărul 412.

— Cred că este 412, spuse el.

— Al meu este 447. La revedere. Vă mai caut eu.

— Minunat, spuse Phil. Sănătate și la revedere!

Puțin mai târziu, Chris intră în cameră. Adusese o sticlă de plastic din care Phil avea voie să bea câteva înghițituri. Era o soluție caldută de zahăr. Pentru prima dată, după ce fusese rănit, se hrănea cu ceva. Nici el nu știa cum primise până acum substanțele nutritive necesare, probabil că prin furtunile care se opreau în stomacul lui.

Apa cu zahăr avea gustul celei mai bune băuturi, dar după ce o bău se simți puțin rău. Chris îl curăță și apoi îl pregăti pentru raze.

— Ce se întâmplă cu bărbații care se însănătoșesc? întrebă el.

— Nu știu, Phil, spuse ea.

— E ceva atât de rău? întrebă el.

— Efectiv nu știu despre ce este vorba, îl asigură ea. Șeful nu prea vorbește cu noi. Pentru el femeile nu sunt ființe întregi. Poate îți spune ție dacă îl întrebi.

— Cum o să știu dacă-mi spune adevărul?

Phil se afla sub lampa de ultraviolete, ochii săi erau ascunși de ochelarii de protecție.

— Câți oameni sunt la bordul navei? întrebă el.

— Cred că aproximativ o mie.

— Toți sunt răniți?

— Majoritatea au fost răniți. Doctorul Myer și câțiva medici asistenți i-au tratat, iar noi, cele patru surori, i-am îngrijit. Câțiva bărbați sănătoși, mai ales membrii echipajului, au fost nevoiți să ne ajute.

Phil se întoarse la întrebarea inițială.

— Ce s-a întâmplat cu acești bărbați?

— Sunt într-o altă parte a navei. Noi, surorile, nu avem voie să intrăm în acea parte.

— Nu te-ai întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu ei? N-ai încercat niciodată să afli?

Chris oftă.

— De ce să mă gândesc? Aici este spitalul navei și aici este locul meu. Eu sunt soră de spital, nu sunt nici soldat și nici spion. Eu nu mă ocup de cei sănătoși.

— Și când voi fi și eu sănătos?

Chris nu-i răspunse.

— Ce se va întâmpla când voi fi sănătos? întrebă Phil încăpățânat.

— Ce ai vrea să se întâmple? întrebă fata în șoaptă.

Acum Phil nu mai știa ce să răspundă. Chiar, ce și-ar fi dorit să se întâmple? Ce va trebui să se întâmple? Ce era planificat să se întâmple? Ce sens aveau toate astea?

— Sunt peste o mie de oameni la bord, continuă Chris. Suntem însă numai patru fete. Crezi într-

adevăr că aş putea rămâne la tine?

Chris avea dreptate. La asta nu se gândise. Era o situație ieșită din comun și el nu știa cum putea fi rezolvată. Oare doctorul Myer știa soluția?

— Cine mai este la bord în afară de pacienții mai vechi și mai noi, de cele patru surori și de medicul șef? Vreau să spun, există un comandant al navei, un echipaj?

— Doctorul Myer este comandantul navei. Este una din cele mai moderne construite vreodată. Aproape toate comenzile sunt automate. Doctorul Myer este șeful suprem. În afara lui, nimeni nu are nimic de spus.

Încet începu să realizeze importanța acestui fapt. Cineva era superiorul absolut a aproape o mie de oameni. Asta nu era nimic deosebit. Numai că acești oameni erau izolați de toți ceilalți. Puteau chiar fi unicii oameni care au supraviețuit. Din această perspectivă lucrurile arătau cu totul altfel: el era stăpânul absolut al întregii omeniri, împăratul ei, zeul ei. Și fetele? Phil nu cuteza să gândească mai departe. Săltă capul. Chris stătea pe scaunul ei de lângă perete și se uita în jos. Nu o putea vedea bine prin sticla groasă a ochelarilor, dar i se păru că plânge în tăcere. Lăsă din nou capul jos. Toată ființa lui se împotriva gândurilor care-l bântuiau. Nu mai întrebă nimic, pentru că nu voia să neliniștească fata fără motiv. Ar fi vrut să spună ceva liniștitor, dar nu reuși să găsească nimic de acest fel.

Seara târziu, formă numărul celuiilalt pacient. Gus Morley... Dar nu răspunse nimeni, deși el așteptă destul de mult. Atunci apăsă butonul care atârna încă legat de un fir de lângă mâna sa dreaptă.

Curând auzi ușa deschizându-se și intră Chris.

— Nu te simți bine?

Așteptă până când ea închise ușa și apoi întrebă:

— Unde este Gus Morley?

Ea privi uimită fără să înțeleagă despre ce este vorba.

— Ce vrei să spui? Cine e persoana despre care întrebi?

— Vreau să știu unde este Gus Morley, spuse Phil. Este un alt pacient, am vorbit astăzi cu el la telefon. Acum nu mai este acolo. Nu mai răspunde nimeni la numărul 447. Unde este el?

— Nu-l cunosc, spuse Chris, și nu știu unde este!

Phil dădu nerăbdător din mână.

— Nu știi nimic. Bine, te cred. Dar de ce accepți totul? Vorbea mult mai tare și încerca să se stăpânească, dar deja următoarele cuvinte trădau din nou enervarea din el. Fă ceva! Caută-l! Întreabă-le pe colegele tale! Du-te și spune-mi după aceea ce ai aflat. Auzi, trebuie să te întorci imediat!

Chris nu scoase niciun cuvânt. O parte din neliniștea lui Phil i se transmisese și ei. Se întoarse spre ușă și ieși.

Deși nu a durat decât cinci minute până ce Chris se întoarse, Phil abia reuși să-și stăpânească nerăbdarea.

— Ai aflat? Ce s-a întâmplat cu el?

Fata găfâia. Se liniști numai înainte să răspundă.

— Nimic secret. Sora Magde l-a îngrijit. A fost externat pentru că se însănătoșise.

— Nu este sănătos, spuse Phil. Astăzi după-amiază nu putea să se ridice din pat. Ce s-a întâmplat cu el?

— Trebuia să se fi întâmplat ceva rău? întrebă Chris. Nimeni dintre noi nu s-a gândit până acum la ceva rău.

Phil vorbea acum stăpânit și superior:

— Chris, nu trebuie să fie ceva rău. Dar trebuie să știm ce se întâmplă. Dacă nu-ți mai pasă ce se întâmplă în jurul tău atunci te-ai abandonat de fapt și pe tine însuși. Nu mai ai nimic de făcut decât să lași capul în jos. De aceea vreau să știu ce s-a

întâmplat cu Gus și cu ceilalți. Nu pentru că aş crede că s-a întâmplat ceva rău, ci pentru că vreau să-mi fac o imagine asupra situației.

Chris aprobă în tăcere, dar Phil nu avea impresia că ar fi înțeles.

— Vino aici, spuse el și îi întinse mâna dreaptă. Ea îi luă mâna și el o trase mai aproape de pat.

— Eu m-am gândit la situația noastră, continuă el. Nu este o situație plăcută, dar nimic nu ne împiedică să o îmbunătățim.

— Dar cum? întrebă Chris.

— Nu știu încă, răspunse Phil. Trebuie însă să facem ceva. Sau tu ești de acord cu tot ce se întâmplă?

Chris negă din cap.

— Un bărbat care are toată puterea, a cărui voință este atotstăpânitoare, așa ceva nu poate avea un sfârșit bun. Nu știu ce vrea medicul șef, e prea ascuns ca să-mi dau seama. Nu este un conducător care să ia în considerație dorințele oamenilor săi. Dacă și-a pus ceva în cap atunci va impune acest lucru, indiferent ce se va întâmpla.

Faptul că vorbea atât de mult îl obosea pe Phil, dar își dădu toată silința să nu se observe. Fără să se oprească, continuă:

— Cine permite ca asemenea lucruri să se întâmple și nu se opune devine și el vinovat. Tu te porți de parcă totul ar fi deja decis sau s-ar fi întâmplat deja. Dar deocamdată nu este nimic decis atâta timp cât mai există cineva care se opune tuturor acestor lucruri. Mai sunt și eu aici, Chris. Poate că sună a îngâmfare, pentru că sunt rănit, bolnav și nu mă pot mișca din pat. Dar eu cred în mine însumi și sunt gata. Vrei să mă ajuți?

— Dacă pot, da. Chiar dacă nu folosește la nimic.

— Bine. Știi cumva când se duce doctorul Myer la culcare?

Chris nu răspunse imediat. Apoi spuse:

— Către miezul nopții. Uneori chiar ceva mai târziu.

— Atunci fii atentă. Aștepți până la trei noaptea. După aceea te duci în acea parte a navei unde stau bărbații. Vezi ce fac și cum le este.

Chris se ridică brusc.

— Dar Phil, nu pot face asta!

— De ce nu? întrebă el hotărât. Sunt cumva camere care sunt închise sau care sunt asigurate în alt fel?

— Nu știu, dar...

— Ai încercat vreodată?

— Nu, dar...

Pentru câteva secunde, Phil își pierde controlul. Se ridică cu asemenea putere că rama patului începu să geamă și câteva sticle din dulap se lovira între ele.

— La dracu, atunci lasă-mă pe mine să mă duc... e totuna ce se întâmplă cu mine... Dacă nimeni nu face ceva...

Își eliberase mâna dreaptă din legături și începuse să-și desfacă cureaua care-i strângea pieptul. Chris îl apucă de mână și îl împinse înapoi. Mușchii lui aveau deja o forță surprinzătoare și a fost nevoie de toată forța ei pentru a-l culca la loc. Forța lui nu ținu însă mult timp. După acest consum de energie rămase slăbit, tremurând, deși încercă să se opună în continuare, în timp ce ea îi lega curelele la loc. O vreme zăcu gâfâind, cu capul întors. Chris își aranjă părul. Apoi spuse:

— O voi face.

Așteptă. Încet, el își întoarse fața către ea.

— O voi face, Phil.

— Bine, spuse el. Atunci, du-te acum. Nu este bine să te găsească cineva aici.

Ea mai ezită o clipă, apoi ieși.

Phil nu putea dormi, deși încerca să se relaxeze. Acum nu i se mai administrau calmante, așa că simțea un fel de nervozitate în trup. Inima îi bătea

adânc și regulat, îi făcea bine să asculte această bătaie. Și respirația era foarte regulată. Apoi, câteodată simțea o durere tăioasă între coaste. În tot corpul său, însă, se mișca ceva care apoi se liniștea fără niciun motiv. În intestine simțea un fel de presiune care se deplasa din când în când în alt loc. Câteodată îi amorțeau mușchii, atunci se împingea în curelele care îl țineau legat și îi tăiau pielea și se întorcea pe cealaltă parte. Cel mai greu de suportat era senzația de mâncărime. Undeva, de obicei în locurile unde nu ajungea cu mâinile, începea să simtă o mâncărime care dispărea numai ca să apară în alt loc.

Se gândea la situația lui, dar nu reușea să tragă nicio concluzie. Gândurile i se mișcau în cerc. Când în sfârșit adormi neliniștit, ușa scârțâi și în fața lui apăru Chris.

— I-ai văzut? Ce ți s-a întâmplat? Povestește-mi!

— I-am găsit, spuse Chris. Se așeză, ca de atâtea ori până acum, pe taburetul de lângă patul lui.

— Nava cuprinde o parte de mijloc, cilindrică. La unul din capete este un fel de cameră de navigație cu emițătoare, receptoare, radare, detectori termici și altele. În partea din mijloc se află reactorul, după el magazia de rubidium, după care vin cuvele de răcire și instalația de ionizate, iar la celălalt capăt se află duzele de ionizare.

Într-o pauză de respirație, Phil întrebă uimit:

— De unde știi toate detaliile astea?

— Foarte simplu, n-am putut să dorm și atunci, pentru că timpul trecea foarte greu, m-am dus la bibliotecă și am căutat un microfilm cu informații despre navă.

Phil aprobă. Sămânța pe care o aruncase încolțea.

— În jurul axei centrale sunt așezate concentric mai multe cercuri. Trei cu totul. Sunt legate între ele de niște spițe. Ele formează împreună construcția de bază a unei pâlnii care se îngustează

spre față. Poți să-ți imaginezi? Împreună cu axa centrală arată ca un titirez.

Phil își aminti de ceea ce văzuse prin fereastră.

— Cercurile conțin încăperile?

— Da. Noi suntem acum în cercul din mijloc, este cercul în care se află spitalul. În cel exterior se află locuințele surorilor și șefului. În vremea în care aveam de îngrijit mulți răniți foloseam fiecare cameră pentru bolnavi. Acum toate camerele astea sunt goale. În acest cerc, pe care noi îl numim etajul trei, există un spațiu de agrement cu un bar și un mic ring de dans, cu o sală de televiziune și de cinematograf, o sală de lectură, o baie și o sală de mese. La astea se mai adaugă bucătăria și magazia de alimente. Toate lucrurile de care nu este nevoie imediat sunt stocate la etajul întâi, adică în cercul cel mai apropiat de axă.

— Totul se rotește, spuse Phil, mai puțin ca o întrebare cât ca o constatare.

— Da, se rotește, confirmă Chris. Din acest motiv, în cercul exterior se creează o gravitație normală, în timp ce în cercurile dinspre interior gravitația este micșorată proporțional.

— Am observat destul de târziu, spuse Phil, când am reușit pentru prima dată să mă ridic într-adevăr.

— Spițele care fac legătura între cercuri sunt goale pe dinăuntru. În ele, se află niște lifturi pentru deplasarea între etaje. Nu am fost niciodată mai înainte la etajul întâi, ce era să caut acolo unde sunt magaziile de provizii?

Phil tăcu și Chris făcu o pauză în care părea că se gândește la ceva. Phil avea impresia că prelungea cu bună știință preambulul, de parcă ceva o împiedica să ajungă la esența problemei.

— Acum ai fost însă la etajul întâi, spuse el pentru a o încuraja să povestească mai departe.

— Da. Am fost sus.

Căzută pe gânduri, Chris netezi câteva cute pe cearșaful întins peste salteaua pneumatică. După

aceea continuă povestirea.

— Am urcat cu liftul. Îți dă un sentiment ciudat să urci cu acest lift. Când începe să se ridice simți, ca la fiecare lift, cum te împinge încet în sus. Apoi însă ai senzația că stai pe loc, deși liftul urcă în continuare, iar atunci când se oprește într-adevăr ai impresia că ai început să cazi foarte jos, din ce în ce mai adânc. Această senzație continuă să persiste încă mult timp după ce ai ieșit din lift. Când am ieșit din cabina liftului m-am trezit într-un gang. Toate lucrurile sunt la fel ca la etajul 2 sau 3. Multe uși duc spre lateral, de fapt spre dreapta, în stânga este un rând de geamuri. Prin ele poți să vezi partea din spate a navei și de aici să te uiți în direcția Pământului și a Soarelui. Poți încă să recunoști Soarele foarte bine, este steaua cea mai strălucitoare de pe cer.

Chris își privi ceasul.

— Trebuie să mă grăbesc. Am intrat deci în gang și am deschis câteva uși. Înăuntru erau provizii, rezervoare de cele mai diferite forme, din carton, plastic și sticlă și chiar lucruri mai mari, piese de schimb pentru mașini, câteva tractoare și nave pe pernă de aer, care erau împachetate întregi.

— Spune mai departe, o îndemnă Phil atunci când Chris vru să facă iar o pauză. I-ai găsit acolo jos, la provizii?

— Da, spuse Chris. Este încă ceva... Fantomatic... Sunt foarte speriată... dar nu trebuie să fie neapărat ceva rău. Încă nu-mi dau seama.

— Dar ce era? întrebă Phil nerăbdător.

— Am ajuns lângă o ușă. Când am deschis-o am știut că nu era o magazie ca oricare alta. Întâi am văzut câteva cărucioare de bolnavi. Era semiîntuneric și a trebuit să mă obișnuiesc mai întâi cu toate acestea. Brusc am avut senzația că nu eram singură. În întunericul din fața mea se mișca ceva... Simțeam aceste mișcări. Poate că am avut senzația asta numai pentru că auzeam ceva, curgea

ceva foarte încet... După aceea am văzut... Încăperea era prelungă, ca toate încăperile de pe navă. Pe ambele părți erau niște rafturi pe care se aflau cutii de sticlă de mărimea și forma unor sicrie. În acestea zăceau ei, unul lângă altul, bine împachetați. Nu puteau fi recunoscuți clar pentru că în jurul lor se afla ceva ca un abur. Câteva picături se lipiseră de sticlă și păreau picături de mucegai. Capetele lor se aflau în măști, care păreau să fie măști de gaze, poate chiar erau măști de gaze, dar nu aveau deschizături pentru ochi. Era îngrozitor, arătau ca și cum ar fi fost toți orbi. Cel mai îngrozitor însă a fost altceva: nu dormeau. Nu, asta nu poate să fie somn...

Brusc se opri, de parcă ar fi ajuns la limita puterilor ei. Phil puse mâna lui peste a ei și îi lăsă câteva secunde timp ca să-și revină. După aceea spuse:

— Nu pot fi... morți?

— Nu, nu-ți poți imagina, șopti Chris. Ochii ei priveau prin Phil către ceva neliniștitor. Nu erau morți. Se mișcau. Dar nu erau nici treji... Mișcărilor lor erau rigide, de parcă ar fi din lemn... și total mecanice... de parcă ar fi avut un motor în ei, care îi făcea să se miște ca păpușile pe sârmă. Da, se mișcau ca și cum ar fi încercat din toate puterile să scape din capcana de sticlă care îi ținea prizonieri. Nu toți odată, dar mulți. După aceea, unii dintre ei se linișteau, de parcă ar fi fost epuizați, iar alții care până atunci nu se mișcaseră deloc începeau să tresară, să se miște... nu tare, parcă numai aluziv... de parcă ar fi vrut să pornească să facă un anumit lucru. Ceva îi împingea tot timpul înainte și în același timp ceva îi lega acolo unde erau...

Ea se aplecă înainte și își puse capul pe umărul lui Phil. Construcția stăpânirii ei de sine, ridicată cu atâta efort, se prăbuși instantaneu.

— Phil, scânci ea, nu mă pot gândi la asta, nu rezist... gândul la ei... Gândul că tu...

— Fii liniștită, spuse el. Nu prea avea sens să spună altceva, oricum era indiferent ce zice, atâta timp cât era ceva liniștitor.

— Liniștește-te! Nu plânge! Totul va fi bine!

Spuse în continuare vechile cuvinte ale compasiunii și înțelegerii cu care se liniștesc copiii atunci când sunt disperați. Vorbi mai departe și îi mângâie părul care îl gâdila pe obraji. Deși el era bolnavul și ea îl îngrijea, acum el era mai puternic, simțind că ea căuta apărare în brațele lui. Inspira parfumul părului ei blond ca pe ceva prețios. Dorința de a lupta pentru fata care i se încredința și care era gata să se supună voinței lui deveni din ce în ce mai puternică. Era un dar, cel mai prețios, dar pe care ți-l puteai imagina în mijlocul unei lumi îngrozitoare, era victoria definitivă asupra singurătății nemărginite.

Câteva minute trecură în liniște.

— Trebuie să ne mobilizăm acum, spuse el. Împreună vom găsi un drum care să ne scoată de aici. Chiar dacă totul pare pierdut, atâta timp cât mai există voința de a îndrepta ceva există și speranță. Mă crezi?

— Da, șopti Chris.

— Atunci gândește-te la asta. Gândește-te întotdeauna la asta. Și totul va fi mai ușor. Du-te acum în camera ta și nu uita.

Chris încercă să suradă. Își șterse fața cu o batistă. După aceea se aplecă și îl sărută pe gură și pe obraji.

Îi șopti la ureche:

— Și mai e ceva...

Nu putu să vorbească mai departe. Îl sărută încă o dată și ieși.

Medicul șef îl consultase pe Phil din toate punctele de vedere.

— Ați făcut progrese frumoase, Phil Abelsen, spuse el. Sunt mulțumit de dumneavoastră. Astăzi vă veți putea simți pentru prima dată un om liber. Pentru câteva minute vă decuplez de mașini. Se

întoarse către Chris, care stătea ca o umbră în spatele lui. Țineți rezervorul de oxigen pregătit, pentru orice eventualitate. Când vă spun, îi dați oxigen pur.

Mâna lui se mișcă peste tabloul de comandă. Înainte ca Phil să simtă ceva văzu că mingea cea roșie nu se mai umflă, se zbatu câteva clipe și apoi rămase atârnată ca și cum s-ar fi uscat. Pentru un moment simți cum ceva îl sufocă, ceva interior îl făcea să încerce disperat să inspire aer, tuși și începu să gâfâie, inspiră puternic și își dădu seama că asta îi făcea bine. În momentul în care simți că vine următorul atac inspiră adânc și apoi din nou, și din nou...

Avu senzația că plutește între viață și moarte și spaima îl sufoca. Privirea lui se plimba prin cameră și se opri pe fața fetei, ai cărei ochi căprui îl priveau fix de parcă ar fi vrut să-i inspire curaj. Această privire atenuă spaima din el, îl ajută să se stăpânească și să tragă aerul în mod regulat în piept, apoi să-l expire liniștit, și iar să inspire, și apoi iar să expire...

— N-a fost bine, soră? întrebă doctorul Myer. Încercăm și cu inima tot acum?

Chris îl privi o clipă fără nicio expresie. Apoi spuse într-un ton neutru, de servicii:

— Cum credeți, domnule doctor.

— Hai, nu fi așa, fato, spuse medicul. Din nou se întoarse spre tabloul de comandă și învârti ușor de comutator. Phil observă cum pistoanele se mișcau din ce în ce mai încet. După un timp, nu se mai mișca nimic din mașină. În același moment, Phil avu senzația că în pieptul lui se afla o mare greutate. Inima i se zbătea înnebunită, împotrivindu-se unei mâini de fier care o strângea nemilos. Se simțea exclus din această încheștare, deși ea se desfășura, pe viață și pe moarte, în interiorul lui. Nu putea înțelege, nimic nu reacționa la eforturile lui. Mâinile i se deschideau și se închideau de parcă ar fi vrut să apuce ceva

invizibil, o menghină îi presa mușchii maxilarelor, atât de tare că dinții îi scrâșneau.

După aceea înțelese că lupta se terminase în favoarea lui. Simțea o slăbiciune tremurătoare în interiorul său, dar era fericit. Toate celelalte lucruri dispăruseră în spatele unui paravan.

Medicul urmărea instrumentele de pe tabloul de comandă.

— Inima se ține bine, spuse el, și nici de plămâni nu ne putem plânge. În câteva zile nu veți mai avea nevoie de aparate. În câteva zile sunteți sănătos tun.

Sănătos! Să mergi, să alergi... Dar mai era ceva... Phil se reîntorcea încet, încet la realitate.

— Ce se va întâmpla cu mine când voi fi sănătos? întrebă el.

— Veți dormi, spuse medicul. Toți ceilalți pacienți dorm până când vom ajunge la țintă.

„Până vom ajunge la țintă”, gândi Phil.

— Ce fel de somn e ăsta, domnule medic șef? întrebă el. Un somn artificial de lungă durată? Un fel de hibernare?

— Exact asta e, băiatul meu, spuse doctorul. Trase cu piciorul taburetul mai aproape și se așeză lângă pat. Această navă nu are de fapt decât o capacitate de 200 de pasageri. Eu am adus însă peste 1 100 de persoane la bord. Zborul se desfășoară în necunoscut, nimeni nu știe cât va dura. Trebuie să împărțim proviziile, să economisim energia. Cea mai bună soluție este somnul artificial.

Când văzu că Abelsen își încrețește fruntea, spuse:

— Nu trebuie să vă fie frică. Toate vechile dezavantaje ale acestei metode sunt depășite, toți se vor trezi la viață. Nu există niciun fel de dispariție a țesutului muscular și nici accese de epilepsie. Problema nici măcar nu a fost atât de greu de rezolvat. Trebuie să ai numai grijă ca organele să rămână capabile de funcționare, la fel

și membrele, și evident creierul. Cu alte cuvinte, nu ai voie să cazi într-o nemișcare totală, trupul trebuie să primească sarcini de îndeplinit. Abelsen, ați văzut vreodată un joc de fotbal? Ați văzut cum spectatorii participă inconștient la joc când se pun în situația atacantului aflat în fața porții? Încearcă să dea în minge de parcă ar fi într-adevăr în situația de a da în minge. Cea mai mică mișcare este similară cu cea a jucătorului, dar nu numai mișcarea: observă coechipierii și adversarii, se gândesc dacă nu cumva este cineva liber în propria echipă și ar trebui să-i paseze sau să țină mingea. Ați văzut vreodată așa ceva?

— Da, domnule medic șef, răspunse Phil.

— Pe asta se bazează sistemul, continuă doctorul Myer. Niciunul nu are voie să se odihnească complet. Eu transmit direct în creier senzațiile care declanșează acțiunile. Nu sunt mișcări duse până la capăt, ci numai încercări de a face anumite mișcări, dar ajung pentru a ține întregul aparat în stare de funcționare. Câteva impulsuri simple, transmise în anumite regiuni ale creierului, declanșează asociațiile. Restul îl adaugă fantezia. Eu am realizat un program care ocupă toți mușchii și menține treze toate procesele mentale. Am făcut chiar mai mult. Am conceput programul în așa fel încât cei mai importanți mușchi sunt antrenați permanent și sunt stimulate mai ales acele procese mentale care mobilizează părțile bune ale caracterului unui om, capacitatea sa de a munci bine. Înțelegeți, Abelsen: totul este numai un exercițiu. După somn, fiecare este din punct de vedere al stării fizice și mentale mai capabil decât înainte.

Phil se gândi la trupurile care tresăreau permanent descrise mai înainte de Chris. Exagerase ea? Îi căută privirea, dar ea ținea capul aplecat. Stătea nemișcată undeva în fundul camerei. Dădea impresia că ar fi transparentă.

— Pot să vă întreb ce aveți de gând?

Doctorul Myer era într-o dispoziție bună. Zâmbi la întrebarea lui Phil.

— Sigur că da, spuse el. Nu este niciun secret. Pe lângă asta este ușor de prevăzut. Opera vieții mele va fi supraviețuirea omenirii. Tăcu câteva clipe. Noi am trăit infernul, spuse el. Și era de prevăzut. N-a fost prima dată, gândiți-vă la potop. Întotdeauna a existat o arcă a lui Noe, ca nava noastră. Dar de fiecare dată a fost salvat răul și perpetuat în noua epocă. Gândiți-vă la ultimele zile ale Pământului și la cum s-a ajuns aici. Gândiți-vă ce erau oamenii: o masă fără niciun fel de simț moral, dezordonată, care se agita încoace și încolo fără niciun rost și fără a putea fi oprită. Fiecare vroia altceva, exista o imensitate de păreri, dorințe, o amestecătură de acțiuni fără sens, o delăsare, un mod de viață parazitar, un haos de imprecizie, de lipsă a conștiinței datoriei, de lipsă a simțului onoarei. Ce mai era uman în toate acestea?

Privi gânditor la punctul care sărea pe ecranul osciloscopului. După aceea, începu din nou:

— Eu am prevăzut toate astea. Armele erau prea distrugătoare. Devenise lipsit de sens să lupti. Răspândirea morții ajunsese prea cuprinzătoare. Îi lovea pe lași ca și pe cei curajoși, pe cei capabili ca și pe incapabili. Probabil că a fost bine că s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Acum există posibilitatea unui nou început.

— Ce veți începe? întrebă Phil.

Medicul șef nu auzi ce spunea Phil. El vorbea ca pentru sine:

— Eu am amenajat această navă ca spital. Eu am insistat ca această navă destinată unor scopuri militare să fie confiscată. Oamenii de știință o destinaseră unei misiuni mai importante decât adunarea răniților. În timp ce s-a aprins deuteriumul eu mă aflu pe o traiectorie între Pământ și Lună. Un proiectil distrusese stația noastră orbitală, iar nava era plină de răniți. Erau mai multe cazuri decât de obicei, dar ușoare,

majoritatea reușiseră să-și îmbrace costumele spațiale la timp. Îi prinsesem într-o plasă, ca pe pești. Imediat am dat ordin să pornim. Ținta noastră este RZ 11, cel mai apropiat vecin al nostru în spațiul intergalactic. Este mult mai aproape decât Centauri. Astronomii au reușit numai de curând să o cerceteze cu ajutorul laserilor. Planetele din sistemul nostru solar nu sunt destul de sigure din punctul meu de vedere, pentru că nu pot să știu ce fel de urmări va mai avea incendiul de pe Pământ. Poate că acesta va continua și pe alte planete. Poate că întreg sistemul solar se va dezintegra.

— Și stațiile de pe Lună, de pe Marte și de pe Venus? întrebă Phil.

Medicul îi privi gânditor.

— Fuseseră desființate de mult și readuse pe Pământ pentru a fi folosite în serviciul terestru. Stația de pe Lună era ca și distrusă.

— Ce veți face când vom ajunge la țintă? întrebă Phil mai departe.

— Am tot ce-mi trebuie aici pe navă pentru a putea construi o mică stație, indiferent cum arată planeta pe care vom ajunge. Am bombe termice și pot, dacă este necesar, să evapor lacuri și să mut munți. Toate mijloacele de transport și toate mașinile pot fi conduse cu ajutorul unui sistem instalat pe navă. Magaziile conțin destule piese ale unor case detașabile pentru a-i adăposti pe toți de care este nevoie. Pentru a obține și un oarecare confort avem la dispoziție mobila din navă. Reactorul ce propulsează nava poate fi demontat și refolosit pentru orice alt scop. Pe lângă asta, am destulă materie primă pentru Combiplast ca să umplu o întreagă vale dacă este nevoie. Știți că acest material se umflă precum coca dacă se amestecă materiile prime de bază. Pe lângă asta, mai avem și o instalație medicală completă cu aparate pentru diagnoză și terapie. Ce-și poate dori un om mai mult decât atâta?

— Vreți să colonizați planeta? întrebă Phil.

— Eu voi crea un sistem în care să domnească ordinea și disciplina, spuse medicul. Voi avea grijă ca mica colonie să funcționeze ireproșabil. Nu am nevoie de progres și nici de transformări. Sistemul meu va fi static. Voi avea grijă ca să pornească și să funcționeze și atunci când eu nu voi mai exista. Un mic grup de oameni care vor avea tot ce le trebuie.

Acum îl privi din nou pe Phil, al cărui cap slăbit era îngropat în perna cu aer.

— V-ați gândit vreodată de câte are nevoie omul pentru a exista? întrebă el, dar continuă imediat fără să aștepte niciun răspuns. Este o problemă foarte dificilă, poate cea mai dificilă. În primul rând trebuie să fie asigurate premisele fizice. Omul nu suportă variații mari ale mediului cu care este obișnuit. Temperatura, presiunea forța gravitațională, spectrul luminii, luminozitatea și multe altele la care nici nu ne gândim trebuie să fie optime. Aceste probleme au fost însă cercetate în amănunt și sunt în esență probleme care țin de energie și formele de transformare ale acestora. Actualmente noi stăpânim aceste probleme. Și problemele chimice, metabolismul, respirația și nutriția pot fi rezolvate. Aerul consumat poate fi regenerat. La fel și apa. În ceea ce privește nutriția trebuie să ne adaptăm puțin corpul la noile cerințe. El va primi tot ce are nevoie: materii nutritive, adică compuși de carbon, proteine, vitamine, microelemente. Numai în ceea ce privește modul de asimilare va trebui să ne adaptăm la ceva diferit de cel obișnuit. Totul se va administra în forme concentrate, câteva pilule de substanță pură fără balast. Avem la bord o mașină de sintetizat, care poate realiza orice materie nutritivă din orice substanțe de bază, cu condiția ca acestea să conțină elementele necesare. Sigur că acest lucru va produce câteva modificări. Anumite organe vor deveni inutile: sistemul de masticăție, o parte a

sistemului digestiv, o parte din funcțiile stomacului și ale intestinului. Dar le vom rezolva pe toate. Aceste limitări vor contribui la îmbunătățirea sănătății generale.

Asta este însă numai prima parte. Cealaltă este mai dificilă și a fost recunoscută mult prea târziu. Omul nu este un motor Diesel care funcționează atâta timp cât primește destulă motorină și oxigen. El are nevoie și de un sens al vieții, de un țel.

Care este sensul vieții? Înainte, era obligat să muncească și asta îl satisfăcea integral. Atunci când mașinile i-au preluat munca, a început prăbușirea sa spirituală. Nimeni nu a acordat niciun fel de atenție faptului că omul are nevoie de o ocupație și că trebuie să fie convins de sensul și de necesitatea ocupației sale. Astăzi, știm că omul nu trebuie să muncească neapărat, este aproape indiferent ce face, atâta timp cât ceea ce face îl satisface și îi solicită energia fizică și spirituală de care dispune. Eu voi da deci un conținut vieții pe care o vom trăi.

Este apoi problema autorității. A fost o vreme când se vorbea mult despre libertate. Astăzi știe oricine că libertatea este o iluzie și că fie și numai gândul la ea este dăunător. Omul are nevoie de cineva care să-i dea ordine și care să înfrângă orice încercare de nesupunere. Acest lucru îi oferă sprijinul de care să se agațe. Eu voi juca rolul celui care dă ordine și vă rog să mă credeți, că nu o fac cu plăcere, este rolul cel mai greu. Pe mine nu mă va ajuta niciun fel de educație care obișnuiește oamenii încă din tinerețe să fie pregătiți să execute ordinele pe care le primesc în anumite situații, pentru că situația aceasta este complet nouă. Eu voi folosi mijloace chimice pentru a obține ascultarea necesară. Există asemenea mijloace și eu dispun de ele. La urma urmelor este indiferent modul în care se păstrează ordinea.

Și acum despre cel de-al treilea element: țelul. Omul este făcut în așa fel încât trebuie să vadă

efectul fiecărei cauze. Efectul este sensul cauzei. În ceea ce privește lucrurile fără importanță, acest sistem funcționează fără niciun fel de probleme, dar dificultățile apar la lucrurile cu adevărat importante. Aici sistemul nu mai este valabil. Sensul vieții, sensul umanității! Sensul trebuie creat în mod artificial. Și pentru că foarte puțini pot acest lucru, îi voi face eu pentru ei. Eu voi da vieții noastre viitoare un sens pe baza căruia fiecare va putea înțelege scopul propriei sale existențe.

Medicul șef vorbise ca în fața unui mare public. Acum, când terminase, privi în jurul său. În spate stătea o fată cu capul plecat. În fața lui zăcea un bolnav cu ochii pe jumătate închiși. Medicul șef chemă sora.

— Vom cupla din nou mașina. Ajutați-mă!

Urmări cu atenție ecranele și indicatoarele și reglă câțiva parametri.

— Și cum va continua viața? întrebă Phil. Vreau să spun că nu sunt decât patru femei la bord...

— Nu am uitat acest lucru, spuse medicul. Patru femei nu este mult. Dar toate sunt tinere. Vor mai fi fertile încă cel puțin douăzeci și cinci de ani. Asta ajunge. Sigur că nu ne putem aștepta de la ele să poarte sarcina singure. Problema maturizării ectogenetice este însă din fericire rezolvată. Avem pe navă un incubator.

Medicul se uită mai întâi la Phil și apoi la soră. Amândoi priveau pe lângă el.

— Să nu fim suprasensibili, spuse el tăios. În situația noastră nu ne putem permite așa ceva. Gândiți-vă mai bine la avantaje. În primul rând femeile sunt scutite de sarcina obositoare. Pe lângă aceasta voi putea controla informația genetică. Următoarea generație va fi și mai capabilă decât cea de acum, vă puteți baza pe asta.

Scoase un carnetel din buzunar și îl răsfoi.

— Măine vom deculpa două ore, poimăine patru, și tot așa mai departe. În cinci zile sunteți

sănătos, Abelsen. Haideți, soră!

Deschisă ușa și așteptă până când Chris ieși.
După aceea o urmă.

11

Venise noaptea în cazarmă, ferestrele clădirilor erau întunecate, iar antrenamentele luaseră sfârșit. Soldații și subofițerii se culcaseră. Numai santinela își mai făcea singură rondul. Poate că nici maiorul nu dormea, nimeni nu știa însă exact.

Abel zăcea în patul lui cu capul sprijinit pe brațele strânse sub ceafă. Prin geamuri vedea o bucățică pustie din aleea de beton. Ajunsese la capăt. Astăzi urma să fie noaptea lui. Era sfârșitul și în același timp începutul, deși nu știa ce va începe.

Așteptă încă un timp, apoi coborî încet, sprijinindu-se de stâlpul patului. În al doilea pat observă o mișcare. Austin se scula și el.

— Unde te duci?

— Taci, spuse Abel. Își îmbracă pantalonii, haina și cizmele și ieși pe ușă. În spatele lui auzi un zgomot: Austin.

— Ce ai de gând?

— De ce întrebi, tot nu te interesează!

Abel îl ținea de mânecă.

— Nebuniile tale nu mă interesează, dar n-ai voie să-mi distrugi planurile.

— N-am voie?

Abel se apropie de fereastra din hol și începu să pândească venirea santinelei.

— Nu fi așa de încăpățânat, se rugă Austin. Acum știi cum pot scăpa de aici. Ascultă-mă, voi arunca ieșirea în aer.

— Cu ce? întrebă Abel.

— Undeva pe aici trebuie să existe niște explozibil. Dinamită, grenade, bombe, ceva de genul ăsta.

Dinamită, grenade, bombe. Bombe. Abel trebuia să fi auzit aceste expresii undeva, înainte. Oricum știa ce însemnau. Evident. Erau în armată și în armată trebuia să existe explozibil. Explozibile.

Proiectile. Rachete. Baze de rachete. Submarine, stații orbitale, bombe, bombardiere, bombe atomice. Erau în armată și în armată există toate acestea. Dar unde se aflau?

— Crezi? întrebă el. Și unde?

— În magaziile de provizii sau în celelalte, undeva trebuie să fie.

— Și cum vrei să ajungi acolo?

— Păi nimic nu este încuiat. Unde ne-am lovit de broaște cu siguranță?

— Da, spuse Abel. Uniformele, corturile și lanternele. Și toate celelalte cârpe. Pistoalele sunt însă închise bine. Unde ai văzut tu până acum arme?

Santinela apăru departe în stânga, lângă magazie. Încet, începu să patruleze de-a lungul aleii de beton.

— Voi găsi eu ceva.

Santinela apăru în fața ferestrei. I se auzeau pașii. Abel și Austin își plecară capetele. Pașii deveniră din ce în ce mai slabi și apoi nu se mai auziră deloc.

— Cum poți să fii atât de indiferent? spuse Austin. În vocea lui se auzea ceva care semăna cu un scâncet. Gândește-te numai la libertatea care ne așteaptă afară. Există posibilitatea să reușim să scăpăm din închisoarea asta. Aici suntem prizonieri. Suntem prizonieri! Îngropați undeva sub pământ.

Sub pământ, gândi Abel. Ascunzători, buncăre. Aer decontaminat. Climă artificială. Prizonieri. Atunci afară ar trebui să fie... Dar el știa că nu era adevărat. Nu era chiar atât de simplu. Austin nu înțelegea.

— Toate astea nu-ți pot fi indiferente! se rugă Austin. Nu poți risca așa ceva! Mai lasă-mi timp, cel puțin câteva ore!

Abel se duse la ușă și o deschise încet.

— Gândește-te la imensitatea timpului pe care l-am petrecut aici. Maiorul este vinovat de asta. Te

înșeli, Austin. Tu cauți o stafie. Afară nu poate fi nimic altceva decât abisul. Eu mi-am căutat singurul lucru real care poate fi făcut în condițiile date: eu îl voi uide pe maior, în această noapte îl voi uide.

Ieși afară fără să se mai sinchisească de Austin. Porni către tranșee, încercând să nu se îndepărteze de zidurile clădirilor. Terenul liber dintre ultima baracă și prima tranșee îl străbătu în salturi scurte, după ce se asigură că nu era nimeni prin apropiere.

Se furișă printre tranșee. Cunoștea foarte bine sistemul lor și știa exact când trebuia să schimbe direcția și când să meargă înainte. Merse prin labirint în direcții aparent lipsite de sens, ba la dreapta, ba la stânga și apoi drept înainte și iarăși înapoi până când ajunse acolo unde voia să ajungă – în fața ascunzătorii din pământ. Nu avea nicio lanternă, nici nu avea nevoie de lumină, ar fi găsit lucrurile îngropate chiar dacă n-ar mai fi fost nici firele pe care însă le simți curând între degete.

Dezgropă piesele pistolului. Erau murdare și unse, dar așa fuseseră de foarte multe ori. Puteau fi curățate. El luase cu sine trusa de curățat armele, inclusiv pasta de bisulfite de molibden necesară pentru ungere. Și încă o dată, ultima dată, începu să curețe piesele componente ale pistolului așa cum o făcuse de atâtea ori până acum. Din buzunar scoase țeava și o înșurubă. După cinci minute avea în mână un pistol adevărat încărcat. În încărcător avea trei proiectile și aceste trei proiectile trebuiau să ajungă.

Aplecându-se permanent, alergă înapoi prin tranșee. Aici era acoperit. Numai din când în când ridica capul și se uita în jur. În noaptea asta patrula mai mult decât o singură santinelă. La un moment dat văzu trei santinele deodată. Două dintre ele stăteau pe terenul liber dintre barăci în timp ce a treia dispărea după un colț.

Nu avea dreptul să ezite mai mult. Nu se mai simțea în siguranță. Oare ușile erau acum închise?

Nu fuseseră concepute să fie încuiate și, atât de repede, nu puteau fi modificate atâtea uși. Abel era convins că erau mult mai multe care duceau în holul privilegiat. Nu le puteau păzi pe toate. Până acum fusese suficient faptul că soldații nu aveau ce căuta în interiorul clădirii mașinilor și al majorității celorlalte clădiri. În consecință, nu aveau voie să intre nici acolo, asta era clar.

Cu cât gândurile lui Abel deveneau mai clare, cu atât mai mult i se părea de necrezut cât de simplu se putea organiza aici o răscoală. Totodată îi devenea însă din ce în ce mai clar cât de puternică era această organizație bazată pe manipularea prin intermediul tabletei negre. Atâta timp cât cineva lua tableta neagră nu reușea să ignore vreun ordin. Și atâta timp cât ascultai de ordine trebuia să iei tableta. Un cerc vicios pentru cel care ajungea vreodată să intre în el. Era asigurat de două ori faptul că nimeni nu știa care era efectul drogului.

Ajunsesse la marginea labirintului de tranșee, în alt loc decât cel prin care intrase – mai apropiat de clădirea mașinilor. După ce se uită în jur, sări din tranșee și alergă la ușă. Acum urma o clipă esențială: păzeau ușa? Trase pistolul din buzunar și respiră de câteva ori adânc. După aceea deschise ușa, se repezi înăuntru și se aruncă lângă peretele din stânga, lângă un munte de cabluri și izolatori. Așteaptă un timp, ascultând ce se întâmpla în semiîntuneric.

Cântecul roții motoare umplea întreaga sală. De la țevile de deasupra capului său veneau niște pocnete ușoare.

I se păru că vede flăcări albastre dansând deasupra țevilor, dar imediat ce își concentrează privirea asupra lor acestea dispărură.

Se ridică și începu să cerceteze împrejurimile prin fereastră. Acolo, în spate, unde se afla magazia, se mișca ceva în umbra clădirii. Încearcă să străpungă întunericul. Alergând aplecat, cineva depăși unul din locurile luminate ale zidului.

Austin. Austin se învârtea pe acolo, căutând explozibil. Dacă îl prindeau, se dădea alarma. Abel nu știa dacă această situație i-ar fi fost favorabilă sau nu. Probabil că era indiferent, pentru că dacă totul mergea cum trebuie avea să-și atingă țelul foarte curând.

Se furișă la zidul din fund și pipăi pereții pentru a găsi o ușă. Și această ușă era neîncuiată. O deschise repede, se strecură prin ea și o închise la loc pentru a împiedica lumina lămpilor de avarie să pătrundă afară, împinse în jos și pârghia care închidea ușa.

Coridorul se întindea părăsit la stânga și la dreapta. Abel apucă mai strâns în mână pistolul și porni în aceeași direcție ca la prima sa vizită. Oare putea să întâlnească pe cineva? Pe maior, și asta ar fi fost foarte bine. Femeia? Un sergent? Cine avea voie să pătrundă aici?

Știa prea puțin. În mintea sa apăreau mereu noi întrebări. Ce scop avea toată cazarma? Cum ajunsese el, Abel, aici? Ce fusese înainte?

Se opri acolo unde, cu o zi înainte, întâlnise femeia. Ușa era închisă. Mult timp ascultă cu urechea lipită, după care împinse pârghia încet, încet la dreapta. Apoi trase ușa care aluneca pe role. Lumina care îl întâmpină fu insuportabilă. Îl orbi complet.

Aici nu se afla nimeni. Abel intră. Își concentra simțurile pentru a găsi ceva suspect. Marea mașină nu funcționa. La prima vedere părea un amestec de țevi de sticlă mată cu inflexiuni verzi la colțuri, care se lărgeau în cilindri mari și prin care treceau tuburi de terminații aurii, înconjurate de inele și garnituri. Părțile metalice erau legate între ele prin cabluri rectilinii, care din când în când se frângeau în unghiuri drepte. În fața acestei mașini se aflau câteva cutii așezate una peste alta, cea mai mare fiind la bază. Cutiile aveau pereți de plastic, în care fuseseră practicate o serie de găuri mici, rotunde. Ramele erau dintr-un metal negru-

cenușiu, în care se distingeau niturile argintii. Cutia de la bază era de mărimea unei mese și de la ea pornea o țeavă groasă, care făcea legătura cu peretele din dreapta, străbătut de un labirint de rame negre și acoperit cu un material artificial de culoare cenușie. O placă fusese scoasă și pusă pe jos, sprijinită de perete. Pe acolo se putea privi înăuntru, un grilaj format de sârme subțiri așezate vertical, orizontal și la 45 de grade, locurile unde se intersectau fiind înconjurată de niște cercuri.

Abel se apropie. Se uită scurt înapoi. Lăsase ușa deschisă, iar crăpătura văzută de aici părea o poartă spre noapte. Asta era explicația. Abel încercase să rezolve enigma pe această cale, dar nu fusese sigur. În el se deșteptase o bănuială, ciudată, o spaimă de a nu fi trișat într-un mod care să nu fie accesibil minții sale.

Se întoarce și se apropie din nou de mașină. Lângă turnul format din cutii se afla un microfon așezat pe un trepied. Cablul microfonului pornea dintr-o parte laterală a cutiei de la bază, al cărei capac părea să fie un fel de tablou de comandă. Lângă comutatorul principal erau o serie de butoane pe care erau desenate formule chimice, iar o țeavă care pornea din construcția de țevi de sticlă se termina lângă tablou, într-un fel de vas deschis.

Abel simți cum îi urcă în nas un miros ușor înțepător. Trase atent aer în piept și constată că era miros de foc și că venea de jos. Se aplecă și descoperi un fir de fum. Lângă unul din picioarele trepiedului pe care se afla microfonul licărea ceva roșu. Un muc de țigară. Închise ochii pentru un moment. Țigări. Coca-cola. Muzică de radio. Televizor. Prăjituri și nuci... Toate astea existau undeva, sau existaseră cândva. Sau vor exista cândva. Dar el nu putea ajunge la ele.

Restul țigării aprinse însemna ceva. Gândul îl readuse rapid la realitate. De foarte puțin timp cineva trebuie să fi fost aici. Țigările sunt un lux.

Deci, maiorul! Sau o femeie? Ridică chiștocul. Nu avea urme de ruj. Deci, totuși, maiorul...

Abel stătea pe jumătate aplecat. Pistolul se afla în buzunarul lui. Băgă mâna în buzunar și apucă mânerul armei. După aceea se duse la peretele din stânga în care se afla o ușă, o ușă deschisă.

Din nou intră într-un hol. Rămase pironit locului fără să poată înțelege ce se întâmplă. În fața lui se afla o garnitură de scaune din țeavă de oțel așezate în jurul unei mese joase, cu tăblia din material artificial de culoare neagră. Dintr-un ghiveci imens creștea un arbust, care ajungea cu frunzele sale nenumărate până la tavan. La perete se aflau două dulapuri de birou, ale căror rulouri erau ridicate și în care stăteau mai multe corpuri de ordinatoare. Lângă ele era o cutie pentru acte plină cu cartele. Pe o măsuță se afla o mașină de scris automată, iar într-un raft de dedesubt se vedea un magnetofon.

Abel se trezi brusc din contemplație când auzi un zgomot. Imediat se trase după ușă. Se lungi pe jos și privi după colț. În câmpul lui vizual apărură o persoană și apoi încă una. Veneau din acea parte a încăperii aflată în spatele scaunelor, pe care nu o cercetase încă și pe care nu o putea vedea de unde stătea el. Prima persoană era un soldat îmbrăcat în uniformă de paradă. Avea ochii legați cu o bandă neagră și pășea nesigur prin cameră. Cel care se afla în spatele lui și care îl împingea înainte arătându-i drumul era un sergent. Amândoi dispărură în partea cealaltă a gangului. Zgomotul pașilor încetă și atunci auzi bătaia în ușă. Ușa se deschise și Abel auzi vocea unei femei.

— Hai vino, micuțule.

Apoi câteva zgomote neidentificabile. O ușă care se închide. Pași. Sergentul apărură din nou în câmpul lui vizual. Se apropie de dulapul cu acte, scoase un volum, îl deschise și începu să caute prin el.

Abel stătea nehotărât la locul său de observație. Încercă să aprecieze distanța de la el la bărbatul

din cameră. Erau numai douăzeci de pași. Dacă acesta avea ceva de făcut la mașină putea fi într-o secundă lângă el.

Abel nu voia să riște mai mult decât era absolut necesar. Începu să caute un loc în care să se retragă și să nu poată fi văzut imediat de la ușă. În spatele construcției din sticlă se aflau, pe măsute, lângă perete, mai multe obiecte care păreau să fie agregate electrice. Între ele erau multe nișe și colțuri libere.

Abel se retrase într-una din aceste nișe pentru a aștepta să vadă ce se întâmplă. Aici peretele era în formă de amvon și lângă el se afla un scaun rotativ așezat în fața unui tablou de comandă. Cine stătea pe acest scaun se putea uita printr-un gemuleț mic care permitea să privești afară.

Abel ascultă cu atenție dacă se mișca ceva în camera de alături. Nu se auzea nimic neliniștitor. Se așază pe taburet și privi prin gemuleț. Acum își dădu seama unde era. Se afla lângă curtea cea mare din fața locuinței maiorului.

Un zgomot brusc îl făcu să se lungească la pământ. Auzi voci, însă, din cauza ecoului, nu se puteau distinge decât cu greu una de alta. Cu toate acestea, reuși să priceapă destule cuvinte.

— ... era timpul, camarade?

— ... deja în cinci minute să intru. Nu-i așa?

— Ce crezi despre santinelele dublate?

— Este probabil un nou exercițiu, ce altceva ar putea fi?

— Și lanterna care a dispărut?

— ... ca exercițiu de antrenament...

— Mie mi se pare că lucrul ăsta trebuia luat foarte în serios, pentru că dacă ne gândim bine este sabotaj... de fapt nu pot înțelege...

— Tocmai de aceea, camarade. Eu am propria mea părere.

Vocea scăzu, dar cuvintele se auzeau acum mai clar decât înainte.

— ... sunt convins că maiorul a pus-o în burlan.

— ... de ce?

— Este evident, camarade. Caporalii au devenit prea comozi. Trebuie încălziți puțin. Să-și dea puțină silință. Să fie mult mai atenți la ce fac soldații. Să facă servicii suplimentare și santinele duble. Vocea devenea din ce în ce mai puternică. Superiorul este modelul de viață al soldaților. El nu are niciodată voie să cedeze... Numai munca neobosită cu sine... Pentru asta avem serviciul, exercițiile, învățământul. El trebuie permanent... și mai mult decât datoria... devotamentul soldatului... onoare...

— Sigur, camarade. Ai dreptate, camarade.

Sunt convinși de ceea ce le îndrugă maiorul, gândi Abel. Sunt niște amărâți, ca și noi. Oare maiorul..? Un gând îngrozitor îi trecu prin minte: poate că nici spiritul maiorului nu era liber, era și el un instrument și deci nu putea fi judecat. Dar al cui instrument? Alungă din gând această idee. Se aflau într-un sistem închis, fără legături cu exteriorul. Maiorul era centrul acestei lumi. El era vinovat de toate. Acum era singur de asta.

— ... să fiu punctual. Oare vine și el la schimbarea gărzii?

— Astăzi nu. A tras obloanele.

— Totuși, trebuie să păstrăm disciplina. Capul sus, camarade!

— Capul sus!

Pași, uși trântite...

Unul dintre bărbați părăsise camera. Abel auzi foșnete de hârtii.

Se ridică și privi prin fereastră. Curtea cazărmii nu mai era goală. Zece militari cu căștile de oțel pe cap se aflau în formație. Stăteau absolut nemișcați, de s-ar fi putut crede că sunt morți. Acum intră și un al unsprezecelea în câmpul vizual. Trebuie să fie un sergent. Probabil era sergentul care făcea schimbul gărzii. Se opri la aproximativ zece metri în fața gărzii aflate în poziție de drepti.

Din cealaltă parte venea acum un al doilea rând de soldați. Mărșăluiră în linie dreaptă până ajunseră exact în fața grupei care aștepta. Brusc se opriră.

Deoarece prin fereastră nu pătrundea niciun sunet, spectacolul nocturn din curte părea un joc de marionete. Mișcările măsurate, pașii cadențați, întoarcerile bruște, poziția rigidă a trupurilor. Păpuși de lemn trase de sfori. O scenă, culise. Jocul lipsei de voință.

Cele două rânduri mărșăluiră fiecare în altă direcție. Sergentul rămase pe loc până când dispărură ambele grupe. După aceea, se întoarse și porni spre clădire.

Se deschise o ușă. Abel se aplecă.

— Totul este în ordine?

— Sigur că da. Totul funcționează perfect.

— Nu ai voie să fii niciodată mulțumit, spuse maiorul.

Vocile tăcură un timp, apoi se auziră din nou.

— Mai ai mult de lucru aici, camarade?

— ... gata.

Se auziră rulourile dulapului pentru acte închizându-se.

— Mă duc la corpul de gardă.

— Eu mă duc să mă culc.

— Noapte bună, camarade. Și capul sus.

— Capul sus.

Se auziră pocnind călcâiele cizmelor. Ușile se închiseră. Tăcere.

Abel avu iarăși curajul de a ieși din ascunzătoare. Se duse la ușă. Drumul părea a fi liber. Cu foarte multă precauție, privind permanent împrejur și ascultând cu atenție, se furișă mai departe. Acum se afla lângă garnitura de scaune. În spatele intrândului care îl împiedicase să vadă ce se întâmplă se afla ușa prin care intraseră și ieșiseră sergenții. În fața lui se afla gangul. Pe peretele din stânga atârnavă tablouri – gravuri, reproduceri și fotografii în culori ale unor bărbați.

Bărbați în uniformă: Generalul Wellington, Frederic cel Mare, Generalul Rommel, Comandorul Melisander. De doi drugi fixați cu niște inele atârnau steaguri. Unul era galben și avea o cruce mare neagră. Pe un pergament pe jumătate derulat se aflau înscrise cuvintele: lucrul cel mai de preț este onoarea. Onoarea noastră este calitatea noastră de soldați.

În peretele din stânga erau patru uși înguste. În ele erau tăiate niște ferestruici de care atârnau perdele. Perdeaua primei uși era complet trasă, acoperind fereastra. Perdeaua celei de-a doua uși era dată la o parte. Becul unei veioze lăsa un cerc galben pe o canapea și lumina slab restul camerei. De-abia era loc pentru puțină mobilă dinăuntru: un dulap de metal, o noptieră și un scaun împletit. O masă, fixată cu colțare de fier în zid, era rabatată. Pe masă se afla o cană din sticlă albastră.

Abel nu întârzie aici deloc. Din camera alăturată se auzeau cuvinte. Perdeaua nu lăsa să se vadă nimic. Abel își lipi urechea de ușă. Voci de femei.

— ... dar nu sunt foarte sigură.

— Ai face-o? Vreau să spun, dacă n-ar fi interzis?

— Da, aș face-o!

— Dar nu este o soluție.

— Sigur că nu.

— Mai ia o bucată de prăjitură. Da, aș face-o.

— Te-ar prinde. Și pe ea o vor prinde.

— Și ce se va întâmpla atunci?

— Prăjitura e bună, trebuie să-mi dai rețeta.

— Ți-o scriu. Ai un pix la tine?

— Ar trebui să mă gândesc întotdeauna la ceea ce s-ar putea întâmpla atunci.

— Asta este problema. Există un atunci.

Abel se furișă la următoarea ușă. Perdeaua era trasă. De perdeaua era fixat cu ace de gămălie un bilețel pe care scria: Ocupat. Abel auzea șoapte și sunete confuze, dar nu putea înțelege niciun cuvânt.

După ce se terminau cele patru uși, gangul făcea un cot și ducea la o ușă mare. De ușă era atârnată o tăbliță pe care scria: Intrarea interzisă.

Asta trebuia să fie locul sacru, locuința maiorului. Abel scoase pistolul din buzunar. Simțea cum emoția devine din ce în ce mai puternică. Se apropie cu un pas de ușă. „Intrarea interzisă”. Oare această ușă era închisă? Puțin probabil.

Privirea îi căzu pe propria-i mână. Era foarte liniștită. Pistolul era pregătit. El însuși îl montase și îl încărcase. Brusc, începu să aibă o îndoială: oare încărcătorul era pus corect? În fața aprinzătorului se afla un cartuș încărcat sau un spațiu gol? Scoase încărcătorul – pentru asta nici măcar nu trebui să rabateze mânerul, pistolul său nu avea miner. Nu stătea prea bine în mână din cauza asta, dar stătea destul de bine pentru a putea ținti și trage cu el.

Încărcătorul era pus corect. Cele trei cartușe se aflau în lăcașurile superioare, iar celelalte două lăcașe erau goale. Trei cartușe ajung pentru un singur om. Abel făcu exces de zel și scoase un cartuș din încărcător pentru a-l cerceta cu atenție. Dar totul era în ordine, era un cartuș ca multe alte mii pe care le trăsesese deja, de culoare cenușiu-argintie, ascuțit la vârf, cu axul străbătut de un canal foarte fin.

Brusc se întoarse, pentru că auzise un zgomot. Tăcere. Poate că venise din camera în care discutau cele două femei. Lui Abel îi veni să râdă de sine însuși. Acum se afla cu pistolul încărcat chiar în fața bârlogului leului. Așa că ce mai conta? Cartușul înapoi în încărcător, încărcătorul înapoi în pistol... o secundă, nici măcar o secundă.

Nu mai ezita. Se apropie de ușă. Auzi din nou zgomotul de mai înainte... un strigăt, atenuat, sugrumat. Venea dinspre ușa maiorului. Oare maiorul nu era singur?

N-avea importanță. Nimeni nu poate trage mai repede decât un bărbat care are deja pistolul în mână și așteaptă de zile întregi să tragă.

Abel puse mâna pe clanță și o trase în jos, încet ca pe minutarul unui ceas. Simți opoziția ușoară a arcului, apoi pe cea puternică, a limbii presate de pârghie. Începu să împingă și în față. Ușa cedă. Din nou își temperă nerăbdarea și continuă să împingă milimetru cu milimetru.

Zgomotele deveniră din ce în ce mai puternice. Abel înțelegea acum: „A doua baterie – foc! Bateria trei – foc! Deschideți clapele de bombe! Atenție, rachete inamice se apropie de la nord! Pregătiți-vă pentru atac! Ulani, pe cai!”

Abel deschisese ușa cât un lat de palmă. Se puteau vedea câteva scaune și o hartă pe perete. „Pregătiți torpilele. Foc! Aruncătoarele de flăcări, pe linia de foc. Atenție! Tancuri inamice de la stânga! Dați drumul la ceață! Atacați baricadele! Folosiți gaze de luptă!”

Abel deschise ușa de tot. O cameră goală. Mobile puține. Un pat de campanie. Pe pat se afla maiorul. Ținea ochii închiși și urla. „Batalionul de tancuri, înainte! Spargeți zidurile! La atac! La atac!”

Fața maiorului era roșie, broboane mici de sudoare îi străluceau pe frunte.

Abel ridică pistolul și strigă:

— Domnule maior!

Mayorul deschise ochii și privi spre Abel fără să-l vadă.

— O luptă minunată, camarade! Ce părere ai?

— Domnule maior! strigă din nou Abel. Se apropie cu pistolul pregătit. La colțurile gurii maiorul avea mici baloane de salivă. Părul îi era înspicat cu fire argintii. Cu mult efort, se ridică în șezut.

— Trebuie să rezistăm. Onoarea noastră este în joc. Acesta este marele război. Soldatul și-a făcut

întotdeauna datoria. Acum luptăm în ultimul război.

Abel era disperat. Maiorul trebuia să înțeleagă. Îi ținu pistolul în fața ochilor, îl apucă de umeri și îl scutură puternic.

— Domnule maior, urlă el. Nu suntem în război. Suntem în cazarmă. Deșteptați-vă! Nu suntem în război!

Fața roșie, umflată, începu să se bălăbănească. Ochii priveau fix, inexpressiv. Abel tăcu și îl lăsă liber. Capul maiorului căzu în față și lovi bubuind placa mesei care se afla lângă pat.

— Întotdeauna este război, mormăi el. Măinile strânse pumn se desfăcuseră și degetele tremurau. Păreau ca niște animale mici ce se luptau pentru a supraviețui. Lângă mâinile maiorului se afla o pungă de plastic goală, ruptă.

În ochii lui Abel erau lacrimi. Cu pistolul atârându-i încă în mână și împleticindu-se porni spre perete și se sprijini de el. Maiorul începu să respire tare și sforăitor. Mâna lui Abel încă mai strângea pistolul, dar acum nu se mai gândea să tragă. Își mărturisi că nu putea. Nu putea atâta timp cât maiorul nu-și recăpăta cunoștința.

În el se prăbușise o lume. O lume care se construise singură. Era lumea marelui său plan, mult mai mult decât o răzbunare sau o pedeapsă, mai degrabă credința lui, religia lui, ceva de neînțeles, ceva care venise în el din afară sau dinainte. Acum era gol pe dinăuntru și nu știa ce să facă mai departe.

Să se întoarcă înapoi? De ce nu? Nimeni nu-l observase, deci drumul de întoarcere era liber. Se putea furișa înapoi în camera lui, înapoi în pat, putea trage pătura peste ochi și ar fi fost ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar nu mai avea ceva care să-l susțină. Ura dispăruse, iar indiferența nu este o forță pe care să te sprijini. Fără ură și fără tableta neagră ce mai rămâne?

Sau să aștepte până când maiorul avea să se trezească? O să aibă oare atunci curajul să tragă? Mai avea oare sens să tragă? Până acum nu se întrebase niciodată care era sensul. Probabil că nu mai avea niciun sens. Probabil că nimic nu avea sens.

Tresări brusc. Un sunet strident de sonerie sparse liniștea. Venea de pe noptiera de la capul patului. Acolo se afla un telefon. Soneria suna din nou. Maiorul făcu o mișcare ușoară. Abel se repezi la telefon și ridică receptorul. Știa cum sună vocea maiorului.

— Ce este? întrebă el tăios.

— Aici caporalul de serviciu de la camera de gardă. Domnule maior, vă rog să-mi permiteți să raportez: am terminat inspecția camerelor, ordonată pentru astăzi. Noi am... în camera 56... Domnule maior lipsesc doi oameni. Abel 56/7 și Austin 56/8. Să dau alarma? Să încep o acțiune de căutare?

Abel se gândi repede.

— Nu, urlă el în microfon. Nu acum. Numai după deșteptare.

— Domnule maior... pare a fi vorba de dezertare. Ar trebui să facem ceva acum, imediat...

— N-ați auzit ce am spus? îl întrerupse Abel tăios. Concentrați santinelele asupra dormitoarelor, ca să nu mai dispară și alții. Până la deșteptare nu se mai întreprind alte acțiuni. Am terminat.

Puse receptorul la loc.

Acum se decisese. Avea timp până la ora șase. În aceste câteva ore trebuia să se întâmple totul. Putea să aștepte aici sau să fugă. Putea să-l împuște pe maior, să se împuște pe sine sau pe alți trei. Putea... ce mai putea?

Părăsi camera, trăgând ușa după el. Traversă repede gangul și porni pe drumul pe care venise cu o oră înainte, arzând de nerăbdare să ucidă.

Phil dormise puțin peste noapte. Nu se simțea bine. Asta putea să fie o urmare a emoției din ziua precedentă, sau a emoției care tocmai se redeşptase. Sau poate provenea de la activitatea, pentru el încă neobișnuită, a inimii și a plămânului. La urma urmelor era indiferent de unde provenea.

Chris apăru cu ochii înroșiți de plâns.

— Nu am putut veni mai devreme, spuse ea. Tocmai trecea pe coridor când am vrut să vin la tine. M-a... mi-a cerut...

— Ce? întrebă Phil cu voce slabă.

— Oh, Phil ce ne facem?

Se așeză, de data asta nu pe taburet, ci pe marginea patului. Se aplecă asupra lui și îl sărută. Din nou îl întrebă:

— Ce ne facem?

— Ceva o să găsim noi de făcut.

Phil își dădea seama cât de neconvîngător sună vorbele lui. Căutase toată noaptea și nu reușise să descopere nimic. Dar trebuia să spună ceva care s-o consoleze.

— Există arme la bord? întrebă el. Ai văzut la cineva vreun pistol? Poate în magazii?

— Nu cred... Nu am fost atentă. Dar ce vrei să faci cu o armă?

— Poate putem să-l obligăm?

— Dar la ce să-l obligăm?

Ei nu răspunse.

— Ah, este îngrozitor, este mult mai îngrozitor decât am crezut până acum. Și era și așa destul de rău.

— Tot ceea ce a spus el, spuse Phil, suna atât de rațional.

Ea se ridică brusc.

— Dar este greșit!

— Eu nu am descoperit nicio greșală, spuse el fără curaj.

— Este greșit, spuse ea încă o dată, de parcă s-ar fi putut apăra spunând-o de mai multe ori: „Este greșit!”

— Dacă nu aș fi atât de neajutorat! mormăi el în barbă.

Trebuia să facă eforturi pentru a rămâne liniștit, dar până la urmă durerea și dezamăgirea îl înviorară: strânse pumnii și își azvârli capul la stânga și la dreapta.

— Dacă nu aș fi legat de curelele astea... Chris... Vreau să fac tot ce se poate...

Ea îl mângâie pe obraz și îl sărută din nou.

— ... îți promit Chris... se bâlbâi el. Când îmi voi recăpăta puterile... Voi găsi un drum... îți promit!

— Fii liniștit, spuse ea foarte aproape de fața lui. Știu foarte bine...

Phil îi simțea adierea gurii. Brațele lui erau încă legate de curele, dar trebuia să ridice doar puțin capul pentru a-i atinge fața. Se sărutară din nou, flămânzi unul de celălalt, disperați și fără cuvinte.

— Soră Christine, v-ați pierdut capul, spuse medicul șef.

Stătea în ușa deschisă. Nu auziseră zgomotul pe care îl făcuse ușa când se deschise. Chris se ridică brusc și merse cu pași mici la peretele din spate.

— Știți că vă pot obliga să-mi dați ascultare, spuse doctorul Myer liniștit, dar cred că nu va fi nevoie de așa ceva! Mergeți în camera dumneavoastră! Vom discuta mai târziu!

Așteptă până când fata părăsi camera. Ea nu-i mai aruncă lui Phil nicio privire.

— Christine este o fată drăguță, spuse doctorul Myer. Fără îndoială că este cea mai drăguță dintre cele patru femei pe care le-am salvat pentru umanitate. Înțeleg, Abelsen, că vă place. Nici măcar nu am ceva împotriva dacă vă îndrăgostiți de ea, dar *par distance*, dacă-mi permiteți. Țineți bine minte, Abelsen: ea îmi aparține *mie*. În vremuri normale aș spune că este mica mea

mireasă. Dacă nu ați știut asta până acum, de acum încolo s-o știți. Procedați în consecință. Porni către ușă.

— Domnule medic șef! strigă Phil.

Doctorul se întoarse pe jumătate și se uită la Phil peste umăr.

— Mai e ceva?

— Nu puteți face asta, spuse Phil, ceea ce v-ați propus. Femeile nu sunt proprietatea dumneavoastră. Și mai ales Chris nu este!

— Deci așa, spuse medicul, deci asta e, sunteți un revoluționar. Unul dintre aceia care nu se știe din ce motiv se ridică împotriva lui Dumnezeu și a lumii. Din cei care seamănă nemulțumire și culeg haos. Asta-mi mai lipsea. Dar mă voi ocupa de dumneavoastră. Voi face un om folositor din dumneavoastră. Și acum vă ordon: lăsați fata în pace. Nu este pentru dumneavoastră: ați fi ultimul pentru, care ea ar fi aici. Sper că ați înțeles!

Încă mai stătea pe jumătate întors. Apoi ieși. Phil mai văzu o clipă o bucată din halatul alb. După aceea, ușa se închise fără zgomot.

* * *

Și în noaptea următoare Phil dormi foarte puțin. De fiecare dată se trezea din coșmaruri și asculta atent. Dar zgomotul ușii, pe care îl aștepta cu înfrigurare, nu se făcu auzit. Evident că îi era dor de Chris, dar nu se mira că ea nu vine. Probabil că era sub observație, dacă nu cumva era închisă. Ar fi fost însă recunoscător pentru orice întrerupere a singurătății sale, chiar dacă asta ar fi însemnat încă o vizită a medicului. Dintre toate nopțile lungi pe care le petrecuse în patul său de bolnav, aceasta fusese cea mai lungă și cea mai grea.

De-abia spre dimineață apucă să doarmă puțin. Avu un vis care se repeta de multă vreme și din care se trezea mereu scăldat în sudoare: se făcea că zăcea paralizat pe o bancă transportoare și se îndrepta spre o imensă capcană de sticlă, care se închidea în jurul lui.

Când se trezea, se simțea foarte obosit, dar era ceva mai liniștit. Așteptarea a ceva ce trebuia să se întâmple, chiar dacă nu știa ce avea să fie, nu i se părea de nesuportat. Într-un fel sau altul totul trebuia să continue, într-un fel sau altul continua de fiecare dată.

După aceea, se deschise ușa și intră o străină, o femeie tânără, care purta uniforma surorilor medicale. Avea o față cam obtuză, dar părea cumsecade.

— Bună dimineața, spuse ea. Cum ați dormit?

— Unde este... Sora Christine?

Sora umezi un burete cu lichid dintr-o sticlă. Mirosul pătrunzător al detergentului se răspândi prin cameră.

— Dânsa a preluat o altă sarcină, spuse sora și îl șterse pe Phil pe față cu buretele. Eu îi iau locul. Sunt sora Berthe.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Unde este?

Sora Berthe nu se opri din munca ei.

— Nu vă agitați, spuse ea.

— Aduceți-o aici! strigă Phil. Imediat!

— Liniștiți-vă odată! îi ordonă sora nerăbdătoare.

Phil își întoarse capul într-o parte pentru a scăpa de buretele care-i ștergea fața și îl împiedica să vorbească.

— Gata cu toate astea! izbucni el. Vreau s-o văd pe Chris!

— Uite ce e, spuse sora. Ce fel de purtare este asta?

Se îndreptă și îl privi pe Phil supărată.

El încercă să-și stăpânească nerăbdarea.

— Vă rog, soră, spuse el, mergeți la ea. Spuneți-i să vină!

— Nu are voie să vină, spuse ea. Nu înțelegeți asta? Este foarte simplu: nu are voie să vină și nu poate veni!

— Ați văzut-o? întrebă Phil. Astăzi?

— Da, evident, în camera surorilor. M-a și rugat să vă transmit salutările ei. Vă urează însănătoșire grabnică.

Phil nu mai zise nimic și sora Berthe continuă să-l spele. Din când în când storcea buretele într-un vas și apoi îl umezea din nou.

— Soră, spuse Phil. Faceți-mi o plăcere, vă rog! Spuneți-mi dacă pot vorbi cu Chris la telefon.

— Da, dar eu nu vă fac legătura.

— Ce număr are?

— De ce să vă spun? Nu aveți voie să vorbiți cu ea. Șeful a interzis acest lucru. Spunea că vă agitați prea mult.

— Ascultați, spuse Phil. Trebuie să vorbesc cu ea. Să vină aici oricând.

— Vă atrag atenția că voi raporta dacă nu vă liniștiți imediat!

După o pauză, îl întrebă cu voce caldă:

— V-ați îndrăgostit, nu-i așa? Deoarece Phil nu răspunse, continuă. Nici nu vă închipuiți cât de des se întâmplă ca bolnavii să se îndrăgostească de cele care-i îngrijesc. Asta se întâmplă o dată la două zile, cel puțin. V-aș putea spune o mulțime de povești din astea. Dar pe mine nu mă interesează. Cum v-ați însănătoșit de tot, voi, bărbații, nu mai vreți să știți nimic de noi. Am avut o dată o prietenă care se numea Ellie. Ea s-a prins rău de tot în cursă. Asta se întâmpla când mai lucram la Santiago. Într-una din zile au adus...

— Soră, uscați-mi fața, spuse Phil. Ea se conformă. Apoi spuse:

— Nu o luați chiar așa de tragic! Scoateți-o pe Chris din minte. Ceea ce nu se poate schimba nu se poate schimba. I-ați sucit bine de tot capul. Arată de parcă ar plânge tot timpul. Oricum, doctorul îi va da de lucru. Îi aruncă lui Phil o privire cercetătoare. Nu vă mai faceți iluzii. Trece oricum. Niciunul din noi nu are o situație mai bună. El cântă și noi jucăm. Ce altceva putem face în condițiile date?

Aruncă buretele în vas, luă spray-ul sub braț și părăsi camera.

Către seară, veni și doctorul. Se așeză lângă patul lui Phil și îl cercetă cu atenție.

— Vești bune, Abelsen, spuse el. Micul soare către care ne îndreptăm poate fi văzut deja cu telescopul. Luminează destul de slab, trebuie să fie o stea rece, dar oricum este un soare. Apăsă pe unul din butoanele de pe tabloul de comandă de sub pat. Geamul se deschise. Se putea vedea peretele argintiu al cercului exterior și dincolo de el se deschidea spațiul infinit. Stelele se mișcau încet, în cerc, în jurul unui centru invizibil. Imediat va apare, spuse medicul. Vezi? Acolo unde cele trei stele mai luminoase formează triunghiul echilateral, acolo este ea, RZ 11... pe latura din dreapta a triunghiului. Nu poate fi văzută încă cu ochiul liber. Și nu știi lucrul cel mai frumos, are o planetă, cel puțin una. Am constatat o ușoară descreștere a intensității luminii. Durează trei sferturi de oră. Trebuie să fi fost trecerea unei planete. Acolo vom ateriza. În câteva zile vom trece la accelerație negativă, încă nu am calculele exacte.

Cu capul ridicat, privea în adâncul întunecat de afară, de care nu-l despărțea decât un strat subțire de sticlă. Acolo găsisse el o insulă pe care viața putea continua.

— Bineînțeles, nu știu cum arată planeta. Poate nu va fi prea prietenoasă. Dar avem tot ce ne trebuie pentru a ne stabili acolo. Nu avem nicio altă posibilitate de alegere. Ne-ar costa prea mult să continuăm drumul într-o direcție necunoscută. Ar însemna prea mult timp și prea multă energie. Apăsă din nou un buton și în fața ferestrei apără un perete opac.

— Apropo, Abelsen, asta este pentru tine, spuse el. Arată spre cutia cu butoane de sub patul bolnavului. Poate că ai deja atâta forță în brațe.

Cu degetele, palpă brațul lui Phil.

— Încearcă!

Desfăcu curelele de pe brațul drept al pacientului. Phil se prefăcu că face un efort considerabil pentru a ridica mâna. Strânse din dinți și mișcă brațul de câteva ori pe pernă încoace și încolo de parcă nu reușea să-și încordeze mușchii.

— Lasă, nu-i nimic. Nu ați ajuns încă în faza asta. Am să vă leg la loc, altfel, face rău, dacă aveți cumva un cârcel.

Închise curelele la loc și Phil înregistra recunoscător că nu le strânsese mai tare decât fuseseră înainte.

— Da, spuse medicul. Deci în curând vom fi la destinație. Acum trebuie să încep pregătirile. Ce mă fac cu tine? Mi-ar fi plăcut să vă conving. Nu sunteți prost, ați fost odată locotenent.

— Nu mai sunt? întrebă Phil.

— Nu.

Fața medicului exprima de-a dreptul bunăvoință. Stătea în continuare lângă patul lui Phil, ca o statuie, un simbol al destinului.

— V-ați gândit la ceea ce v-am spus?

Phil dădu din cap.

— Da!

— Ați recunoscut că planul meu este corect? Phil tăcu. Povestea cu Chris, știți, eu vă înțeleg. Dar așa ceva se poate învinge chiar dacă doare. Înțelegeți, sper, că femeile au de îndeplinit o sarcină, nu-i așa?

— Nu este uman, spuse Phil.

— Deci nu înțelegeți. Păcat. Mi-ar fi plăcut ca cineva să mă înțeleagă, pe mine și importanța planului meu. Păcat. Dar dacă nu sunteți destul de inteligent, atunci trebuie să procedăm fără înțelegere. Sunteți gata să participați voluntar la realizarea mării opere care ne stă în față? Chiar dacă necesitatea logică nu vă este accesibilă? Vă supuneți voluntar conducerii mele?

Deoarece Phil tăcea, continuă pe același ton măsurat, dar ferm:

— Mi-ar fi plăcut dacă ați fi fost gata să participați voluntar la ceea ce avem de făcut. Atunci ați fi înțeles, cu timpul. Poate că nu puteți înțelege pentru că toate astea v-au luat prea pe neașteptate. Eu am toată bunăvoința față de dumneata, Abelsen. Mai aveți încă toate șansele. Deci?

Gura lui Phil era uscată. Lupta cu sine însuși. Problema nu era dacă ar fi fost gata să se supună, dar era oare bine să se opună în mod deschis? Ce putea îndrepta opunându-se?

— Abelsen, hotărâți-vă odată! spuse doctorul.

Începea să-și piardă răbdarea. În vocea lui se simțea furia pe care de-abia și-o stăpânea.

— Eu te rog să-mi faci un serviciu! Pot face ce vreau cu dumneata. Cu un efort minim te pot obliga să faci tot ce vreau eu! Am mijlocul necesar pentru a realiza asta! Bătu cu palma peste buzunarele halatului. Dar nu-mi doresc să folosesc acest mijloc. Vreau să-mi dai dreptate fără a fi obligat s-o faci!

Phil concepuse un plan privind comportamentul lui pe mai departe.

— Nu este ușor, spuse el.

— Ce nu este ușor? întrebă medicul.

— ... să vă înțeleg pe dumneavoastră, răspunse Phil. Situația este extraordinar de grea. Planul dumneavoastră este foarte complicat. Este un plan gigantic.

— Bine că înțelegi cel puțin atâta lucru, băiete, mormăi medicul. Cu voce tare adăugă:

— Vrei să încerci să meditezi asupra lui?

— Voi încerca, spuse Phil.

Medicul se gândea.

— Nu te pot lăsa prea mult timp. Accelerația negativă va începe deja mâine. Din cauza creșterii forței de inerție niciunul din noi nu-și poate folosi capacitățile la potențialul lor maxim. Dar voi face totuși o încercare în cazul tău... Se întrerupse și îl privi pe Phil cercetător. Abelsen, nu cumva vrei

numai să câștigi timp? Nu încerci cumva să mă trișezi? Ești într-adevăr gata să te supui indicațiilor mele?

— Într-adevăr sunt gata, confirmă Phil.

Spera că suna sincer.

— Ai înțeles că trebuie să renunți la Christine?

— Da, spuse Phil.

Răspunsul suna cam forțat. Precis nu suna sincer.

— Deci așa, spuse medicul. Îl privi pe Phil cu ochi scrutători.

— Nu cred că trebuie să am încredere în tine. Te voi supune la o probă.

Luă butonul din mâna lui Phil și sună. După puțin timp, sora Berthe intră în cameră.

— Ajutați-mă, vreau să întorcem patul! spuse el.

Văzând că sora Berthe îl privea uimită, spuse rece:

— Nu vă zgâiți, mai bine puneți mâna!

Fără menajamente, împinse patul până când îl aduse lângă peretele pe care se afla ecranul videofonului. Capul lui Phil se găsea cam la un metru de ecran și era îndreptat direct spre el.

Dr. Myer formă un număr. Se auzi sunetul regulat al soneriei.

— Privește cu atenție ecranul videofonului, spuse el. Cred că te va ajuta să vezi faptele în adevărata lor lumină.

Făcu semn sorei să vină cu el când porni spre ușă. Phil rămase din nou singur.

13

Aproape că Abel nu l-ar fi observat pe Austin. Stătea ghemuit, cu picioarele trase sub bărbie, lângă peretele lateral al magaziei de provizii.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă Abel.

Austin se întoarse spre el – o pată albă în umbră. Nu spuse nimic.

— Te-am căutat, spuse Abel. Unde-i explozibilul?

Austin ridică din umeri.

— Nu există explozibil. Ai avut dreptate.

— Și ce ai de gând să faci acum?

— Nimic. Maiorul este mort?

— Nu, spuse Abel. Nu mai are niciun sens.

— Niciodată n-a avut vreun sens.

— Poate că nici înainte nu a avut vreun sens.

Dar eu am crezut cu tărie în asta. Acum însă... Mă gândesc: cum am putea ști, de fapt, ce are și ce nu are sens?

Tăcură câteva secunde. Mai încolo apăru o santinelă, care merse de-a lungul aleii, după care dispăru, dând colțul barăcii următoare.

— Nu ne mai putem întoarce, spuse Abel. Au făcut inspecție în camere.

— De unde știi?

— Știu pur și simplu.

— Și ce vei face acum?

— Nimic. Ca și tine.

Austin se ridică în picioare.

— Abel, se rugă el. Hai să încercăm încă o dată. Împreună.

— Ce? întrebă Abel, deși știa deja răspunsul.

— Să evadăm. Prin gaura din coridor. Poate că totuși se poate și fără s-o aruncăm în aer. Există acolo un bloc de piatră... un loc îngust. Dacă încercăm împreună să...

— Bine, bine, îl întrerupse Abel. Din partea mea, totul este în ordine. Vin cu tine.

— Un moment, șopti Austin. Așteaptă.

Dispăru în întuneric. După un timp, se întoarse. Avea cu el o bară grea de metal.

— Este stâlpul central al unui cort de zece persoane, explică el. Îl putem folosi ca pârghie. Am luat și două lanterne. Vom avea nevoie de ele. Vino!

Alergară către clădirea în care se aflau mașinile, pătrunseră în coridor, apoi, trecând de-a lungul șirului de lumini și prin coridorul întunecat, urcară treptele, fără ca să-i împiedice cineva.

Austin intră în deschizătura dintre blocurile de piatră.

— Dă-mi bara, strigă el.

Abel o împinse spre el, iar Austin o dirijă dinăuntru către locul unde trebuia să ajungă. După aceea ieși din nou afară. Puseră lanternele pe niște pietre în așa fel încât luminau cât de cât locul cu pricina și se lăsaseră pe bara care ieșea dintre pietre, la înălțimea genunchilor, ușor înclinată în sus, ca o oiște.

— Așa nu merge, spuse Abel. Se uită cercetător în jurul lui, după care se așeză pe pământ și își sprijini picioarele în zid și în bară. Austin se așeză lângă el în aceeași poziție.

— Start!

Materialul stâlpului de cort era elastic și foarte rezistent la îndoire. Se îndoia, revenind apoi în poziția inițială, se îndoia din nou... Scrâșnete, bufnituri, praf care ieșea dintre blocurile de piatră ca aburul.

Austin vru să intre imediat înapoi în gaură, dar se întoarse tușind și scuipând.

Trebuiau să aștepte.

Abel ridică lanterna și se uită în jurul lui.

— Pare a fi piatră naturală, spuse el și urmări cu lumina venele roșietice și maronii de piatră. Ridică de pe jos o așchie și zgârie cu ea peretele. Rocă vulcanică, nu sedimentară, adăugă el.

— Coridorul ăsta a fost construit prin dinamitare, spuse Austin. Aici este urma unei găuri în care s-a pus exploziv. Urmări cu degetul muchia netedă, rotundă.

Abel se așezase pe o ieșitură a stâncii pentru a vedea mai bine peretele de sus.

— Am impresia că aici este mai cald, spuse el. Simți și tu asta?

Austin întinse mâna și o puse pe suprafața aspră, neagră și cristalină.

— S-ar putea să ai dreptate. Și ce-i cu asta? Dintr-o nișă scoase o casetă de mărimea și forma unei cărămizi obișnuite. Canturile erau acoperite cu un metal negru, iar pereții – cu material plastic. De la un contact pornea un cablu învelit într-o spirală de metal, care ducea la un tub. În rest, caseta nu prezenta nimic deosebit, nici măcar un comutator sau un buton, doar două adâncituri în care se aflau șuruburi cu cap îngropat.

— Ce poate să fie? întrebă Abel.

— N-am idee, praful s-a dus, așa că hai să continuăm!

Din nou încercă să pătrundă în gaura din stâncă. Numai că aceasta era obturată de bucăți de piatră care trebuiau îndepărtate. Îngenunche și scoase mai întâi pietrele mai mari, după care strânse petrișul cu mâinile și îl trase afară. Imediat ce deschiderea deveni destul de largă ca trupul său să aibă loc înăuntru, intra în gaură și începu să împingă bucăți de piatră mai mari pe lângă corp, înspre picioare, de unde Abel le lua și le punea deoparte. Munciră în acest fel o jumătate de oră, după care Austin ieși gemând.

— Schimbă-mă, trebuie să mă odihnesc puțin.

Abel își luă lanterna și se târî în gaură. Era un tunel strâmt, în care de-abia încăpea. Când încercă să ridice capul pentru a privi înainte se lovi rău de o bucată de stâncă din tavan. Trebuia să țină capul plecat și putea vedea numai cu mari eforturi în direcția în care trebuia să lucreze. Mai erau multe

pietre de îndepărtat. Ajungea greu la bucățile care se aflau la numai câțiva centimetri de nasul lui.

Simțea cum se formează un cucui acolo unde se lovise. La început îl duru, îl dureau și mușchii încordați, coatele și genunchii în care se înfingeau pietre ascuțite. După un timp însă durerea cedă, începu să se încălzească și deveni o mașină care nu mai simțea nimic și care nu se gândea la nimic, săpa și aduna ca un excavator sau ca un plug.

Trebuia să lupte pentru fiecare centimetru, dar înainta. Când îndreptă în față lumina lanternei – pe care o ținea în gură pentru a avea mâinile libere – văzu capacul de metal foarte aproape de el. Întinse mâna și îl atinse. După aceea, îl lăsară puterile și se opri câteva secunde.

— Ce-i cu tine? întrebă Austin.

— Trage-mă de picioare, gemu Abel. Lanterna ți-o las aici.

Austin îl trase afară și Abel se ajută cu mâinile atât cât se putea. Trebuia să-și liniștească respirația găfâitoare înainte să poată vorbi.

— Nu mai e mult. Am atins capacul... Poate încă zece minute de muncă.

Austin era nerăbdător. Se târî în deschizătură și Abel îl auzi trebăluind înăuntru. Încet, încet își recăpătă forțele. Îngenunche lângă deschizătură și încercă să recunoască ceva înăuntru. Austin era deja departe.

— Chiar înainte de capac tunelul se lărgeste brusc. Poți să stai jos, strigă el. Mai împing câteva pietre spre ieșire ca să am mai mult loc aici.

Abel se împinse în deschizătură ca să poată primi bucățile de stâncă. Austin avea acum mai mult loc pentru a de ridica și în scurt timp accesul se lărgi simțitor.

— Dacă ai obosit, lasă-mă pe mine!

— Încerc să deschid capacul! Se auzea respirația lui găfâitoare, după care se auzi un oftat de ușurare. Se învârte.

Abel auzi mai întâi un scârțâit ușor, apoi bufnituri și din nou zgomotul metalului.

— Vino după mine, ușa este deschisă!

— Așteaptă! strigă Abel.

Apucă repede lanterna lui Austin și se târî în tunel. Acum se putea înainta destul de bine, ajunse ușor la deschiderea rotundă... Lumină înăuntru înainte să intre. Capacul deșurubat se afla pe pământ. Se sprijini pe coate și pătrunse în încăperea următoare, de forma unei sfere goale, al cărei perete era betonat cu grijă, spre deosebire de coridorul care ducea până aici.

— Austin! strigă Abel încă o dată. Așteaptă!

Tocmai îl auzise, dar acum era liniște. Austin părăsise camera printr-o a doua deschizătură construită la fel ca și prima. În mijlocul capacului deșurubat, Abel observă un semn format din trei frunze roșii pe un fond cenușiu deschis.

De afară venea o lumină palidă și un vânt rece, înecăcios, care aduse cu sine un strigăt slab de muribund. Abel traversă repede încăperea îngustă. Privi prin deschizătură și văzu marginea de jos a unei scări de fier. Tocmai întindea mâna pentru a apuca prima treaptă când începu să curgă ceva de sus. Căzură pietre, se auziră bufnituri, mai multe lovituri succesive de treptele scării.. Corpul lui Austin căzu ca un sac în fața lui Abel. Mai tresări o dată, după care rămase nemișcat. Abel voia să-l întoarcă, să-l ridice când îi văzu fața – era o masă neagră, vitrifiată.

Nu mai pierdu nicio secundă. Știa acum de-ajuns. Ridică capacul și îl înșurubă la loc. Placa de metal era nespun de grea, în mod sigur un aliaj de plumb. Se târî rapid prin deschiderea din interior, pe care o închise la fel de atent. Se târî apoi prin tunel și se ridică în picioare. De sus venea un zgomot ușor ca un ticăit. Lumină locul și văzu aparatul pe care îl descoperise Austin.

Abel tremura din tot corpul, dar nu își putea da seama dacă era din pricina efortului, a spaimei sau

a senzației de greață. Simțea cum îl cuprinde furia, de data aceasta însă nu mai era o furie absurdă, oarbă și chinuitoare, ci una rece și lucidă, care îl făcea să tremure. Căută pistolul în buzunar. Mai era acolo Scoase încărcătorul: gloanțele erau încă la locurile lor. Apăsă declanșatorul mecanismului de aprindere și văzu cum izbucneau scânteile. Montă pistolul la loc și porni pe scări în jos. De data aceasta nimic nu-l va împiedica să apese pe trăgaci.

Brusc se lovi de lumina unei lanterne.

— Cine-i acolo?

Era o voce oarecare de bărbat, pe care nu o cunoștea. În orice caz, nu era vocea maiorului.

Abel ținea arma pregătită pentru a trage. Îi dădea senzația că ar fi superior și se simțea atât de sigur că nici măcar nu o folosi.

— Cum vorbiți cu mine? strigă el mergând în continuare fără să se oprească. Luați poziția de dreپți când vorbiți cu mine!

Abel nu credea că bărbatul din fața lui îl va lua drept maiorul, dar se baza pe reacția automată a soldatului când i se vorbește pe ton de comandă. Trucul avu succes. Pentru o clipă, lumina din fața lui se retrase, omul luase poziția de dreپți... Dar în același moment Abel era lângă el și îl lovea cu o laterală de dreapta, care îl făcu să se prăbușească fără zgomot. Pregătirea pentru lupta corp la corp, prin care trecuseră toți soldații, se dovedea utilă. Abel se aplecă puțin asupra celui doborât și îl luminează cu lanterna. Era un sergent. Nu avea nicio armă. Abel se întoarse spre ușă.

Coridorul părea, ca totdeauna în lumina slabă, o săgeată cu vârful în depărtare. Lămpile de alarmă se succedau rapid pe lângă Abel. Alergând, începu să numere ușile și o deschise pe cea care ducea în sala mașinii care făcea vise.

Un bărbat se întoarse, degetul lui Abel tresări, dar se opri la timp, pentru a nu pierde nici acum un cartuș în mod inutil.

Puse pistolul în buzunar și se aruncă asupra celuiilalt. Pentru o clipă văzu o față uimită, o gură care voia să se deschidă pentru a striga și pe care o astupă cu mâna stângă, în timp ce pumnul drept se oprea în plexul adversarului. Căzură unul peste altul, o duzină de canistre de material plastic se prăbușiră într-o parte... una dintre ele se deschise. Abel se afla peste adversar, fără să ia mâna de pe gura acestuia, în mijlocul a mii de biluțe mici și negre care se răspândeau pe jos ca niște gândaci. Abel simțea încercările disperate ale adversarului de a trage aer în piept, cu cealaltă mână îi astupase și nările. Cu picioarele fixă trupul care se zbătea, iar cu genunchii îi fixă brațele.

Pe mâneca hainei strălucea unghiul argintiu – era un caporal. Se mai zbătu de câteva ori... Acum Abel auzea voci.

— ... și cercetați cu oamenii dumneavoastră camera de gardă. Înțeles?

— Am înțeles, domnule sergent!

— Atunci, pentru executarea ordinului, marș!

Se deschise o ușă. Din nou vorbea cineva, mai încet însă decât data trecută. Apoi auzi tropăitul cizmelor... Veneau spre el. Fulgerător, luă o hotărâre. Puse pistolul cu țeava în jos în cizmă și ciocăni la ușă.

Zgomotul pașilor încetă.

— Intră!

Abel deschise ușa. Un sergent îl privea uimit.

— Omule, ce faci aici?

Abel pocni din călcâie și strigă:

— Rog să mi se permită să raportez domnului maior

— Omule! Cu dumneata ceva nu este în ordine! Vino înăuntru!

Arătă spre coridor. Abel porni înainte, sergentul îl urmă.

Doi caporali, purtând uniforma de campanie, apărură pe coridor și îl priviră ca pe un animal ciudat.

— Dă-i drumul! Nu știi că nu ai voie să-ți părăsești dormitorul în timpul repausului de noapte? Nu știi că intrarea în aceste încăperi este interzisă?

Abel încercă să calculeze cât timp va rămâne caporalul din încăperea alăturată fără cunoștință. Trebuia să se grăbească. Spuse:

— Am ceva foarte important de raportat domnului maior. Rog să-i pot raporta domnului maior!

— Vrei să mergi la domnul maior! urlă unul din caporali. Vei merge la închisoare, asta este... Sergentul îl întrerupse.

— Omul va fi pedepsit, asta este clar. Se adresă din nou lui Abel. Raportează-mi mie ce ai de raportat. Dă-i drumul!

— Nu pot să raportez decât maiorului însuși și este urgent!

Sergentul le făcu celor doi caporali un semn.

— Luați-l la instrucție! Câteva exerciții de pedepsire îl vor învăța să fie disciplinat.

— Este vorba de lanternă, domnule sergent, strigă Abel. A luat-o Austin 56/8. A dezertat și eu l-am urmărit. Maiorul ne-a asigurat că nu vom fi pedepsiți... Dacă spunem ceva despre acest caz. Eu nu mi-am făcut decât datoria.

Sergentul se gândi puțin.

— Vom vedea, spuse el. Vino cu mine!

Mergând în fața lui Abel trecu de cele patru uși ale fetelor. După aceea se opri. Îl privi încă o dată pe Abel cercetător.

— Omule, ce prost arăți! spuse dezaprobator. După aceea, bătău la ușa maiorului. Tăcerea care urmă loviturilor înfundate nu dură decât câteva clipe, dar pentru Abel fu insuportabil de lungă.

— Ce este? se auzi dinăuntru.

— Domnule maior, aici este un soldat care vrea să raporteze ceva în legătură cu faptele care s-au întâmplat recent.

— Să intre!

Sergentul deschise ușa și îl împinse pe Abel înăuntru. Amândoi luară poziția de drepți și salutară.

Maiorul stătea în fața hărții. Le întoarse spatele. Îi vedeau mâna care ținea o bucată groasă de cretă și desena cercuri albastre peste planul de deasupra patului lui – un cerc mai mic, care înconjura un grup de dreptunghiuri, și unul mai mare, care se deschidea înspre partea opusă ca un fel de paranteză.

Lăsă mâna jos.

— Bătălia de la Waterloo, spuse. Un exemplu clasic de tactică de război exemplară. De neegalat. W. Wellington a fost un geniu. Lovi cu creta o hârtie. Aici – armata întâi, sub comanda generalului Blucher și aici – armata a doua. Chiar dacă contraatacul s-ar fi produs de aici... Se întoarse brusc.

— Ce este, deci?

— Domnule maior, raportă sergentul. Aici este un om...

— Bine, sergent, spuse maiorul.

Pentru prima dată îl privi pe Abel. Fața lui avea expresia de duritate cunoscută. Roșul nesănătos dispăruse. Dinții îi sclipeau.

— Ce aveți de spus?

— Nu pot să vă spun decât când suntem singuri, răspunse Abel.

Un zâmbet trecu peste fața maiorului. Se uită fix la Abel.

— Ieșiți afară, sergent. Închideți ușa!

— Am înțeles, domnule maior!

Sergentul ieși din cameră. Abel auzi cum se închidea ușa. Maiorul ridică mâna dreaptă ca și cum ar fi vrut să dea un ordin. Cealaltă mână o lăsă în buzunarul hainei. Stătea drept în fața lui Abel, de parcă ar fi vrut să-l provoace. Stând cu fața la el, îi oferea o țintă excelentă.

Mâna lui Abel zbură brusc în jos către picior de unde scoase pistolul. Ținti rapid și arătătorul apăsă

pe contact. Se auzi zgomotul împuşcăturii şi Abel apăsă repede din nou şi mai trase de două ori. Un fir subţire de fum se ridica din țeava pistolului după ce încetară împuşcăturile.

Maiorul stătea în continuare în fața lui Abel care lăsă arma încet în jos. Cât dura oare până când gloanțele își făceau efectul? Țintise exact în pieptul maiorului și nu vedea niciun fel de răni.

Ușa se deschise brusc.

— Ce s-a întâmplat, domnule maior?

— Ai înnebunit? urlă maiorul. Cum de îndrăznești să dai buzna în camera mea fără să bați la ușă? Afară!

Ușa se închise la loc. Abel nu se întoarse să vadă: cine o deschisese. Se holba uimit la fața maiorului.

— Vedeți, spuse maiorul. Era foarte liniștit. Problema cu pistolul... Este foarte simplă. Puse creta pe masă, se apropie de Abel și îi luă încet arma din mână. Apoi scoase un glonte din cartușiera pe care o purta pe centură.

— Acesta este un glonte veritabil. Îl învârti între degete și apoi i-l întinse lui Abel. Se deosebește de cartușele de exercițiu prin faptul că este compact. Așa cum știți, cartușele de exercițiu au un canal fin care le străbate de la vârf la capsă. Importanța acestui canal v-o voi explica mai târziu. Înainte de aceasta să vă spun ceva despre factorul cel mai important de fapt: materialul. Nici materialul nu este compact, în niciun caz atât de compact pe cât ar trebui să fie. Glonte de exercițiu se compune dintr-un aliaj de mercur, antimon și din alte câteva metale. Se topește la căldura exploziei și se evaporă imediat ce a ieșit pe țeavă. Aceasta este de fapt o regulă de protecție elementară, nu numai pentru siguranța mea personală, dar și pentru cea a oamenilor mei. Cât de ușor se poate rătăci un glonte! Fiecare din soldați îmi este foarte prețios!

Maiorul mai luă câteva proiectile din cartușieră, scoase încărcătorul pistolului și le introduse

tacticos. După aceea, băgă încărcătorul la loc. Cântări arma în mână și începu să râdă ușor.

— Cum se trage cu asta? întrebă el. E trist să vezi cum arată fără trăgaci și fără mâner. Aha, așa se face!

Ținti scurt și apăsă. O baionetă atârnată de zid căzu jos zdrăngănind. Cureaua de care era legată fusese retezată de glonte.

Maiorul îl privi pe Abel. Privirea lui era prietenoasă.

— Asta numai ca să mă înțelegi mai bine, observă el. Unde rămăsesem? Se gândi puțin și apoi spuse încet, dar pe un ton cu inflexiuni amenințătoare: Soldat Abel 56/7, v-am întrebat ceva! Deci, unde rămăsesem?

Abel tăcea.

— Aha, deci nu vreți. Mă rog. Și așa e bine. Trebuie să vă mai explic importanța canalului axial. Sunteți un tip isteț și vă veți pune acum întrebarea: cum se poate lovi ținta în timpul exercițiului cu un cartuș fără glonte, nu-i așa? Problema este foarte simplă: detonarea prafului de pușcă, care reprezintă o reacție chimică foarte complicată, este însoțită de o emisie luminoasă. Razele de lumină pătrund prin canalul axial și lovesc – dacă ați ochit cât de cât corect ținta. Sigur că efectul luminos este foarte slab, încât să nu poată fi înregistrat decât de celule fotoelectrice. Fiecare cerc al țintei este format din celule fotoelectrice. Impulsul declanșat de fulger este stocat ca potențial energetic, apoi este convertit și transmis mecanismului de numărare a punctelor. Este clar? Mai aveți nelămuriri?

Abel nu răspunse.

Maiorul îl privi un timp.

— Va trebui să mai stau de vorbă cu dumneata. De fapt, este de necrezut că ați putut să scăpați de sistemul meu!

Apăsă pe un buton de pe peretele de la capătul patului. După câteva secunde se auziră bătăi în

ușă.

— Intrați!

Intră un sergent, care luă poziția regulamentară, cu mâinile întinse pe lângă corp, cu umerii trași înapoi și cu picioarele așezate paralel și ușor depărtate. Abel stătea gârbovit, iar mâinile îi atârnavă fără vlagă pe lângă trup.

— Îl duceți în camera de muzică!

— Am înțeles, domnule maior! Domnule maior, îmi permiteți să raportez? Este ora apelului de dimineață!

— Bine, sergent. Voi veni.

Scoase laringofonul dintr-un sertar al noptierei.

— Deschideți difuzorul din camera de muzică. Să audă apelul din această săptămână!

— Am înțeles, domnule maior! strigă sergentul.

Maiorul își luă bascul din cuierul de lângă ușă. Salutând, ridică mâna și ieși.

Sergentul mai stătu un moment încremenit în salut. După aceea se întoarse spre Abel și spuse:

— Fără cadență, marș!

După-amiază, sora Berthe îl decuplase pentru o oră de inima și plămânul automat. Timpul se scursese fără complicații, simțea numai o oboseală de plumb care îi rămăsese în membre. Discuția de seară cu medicul fusese un nou efort pentru Phil și el se simțea acum incapabil să se opună lucrurilor care i se întâmplau. Zăcea fără vlagă pe salteaua pneumatică și privea ecranul întunecat. Nu se mișcase nimic pe ecran și se auzea în continuare soneria. Când închidea ochii, soneria părea să sune mai tare și mai amenințător. Deși de la aparatul video nu putea porni niciun pericol, totuși acesta îi inspira spaimă. Chinul era cu atât mai mare, cu cât Phil nu putea ghici ce intenții avusese medicul când făcuse aceste pregătiri. Ar fi vrut să se odihnească câteva minute, dar nu reușea să-și desprindă privirea de ecranul care îl atrăgea parcă printr-o forță magică. De câte ori încerca să se uite în altă parte, ceva îl obliga să-și întoarcă privirea către geamul mat de lângă el.

Apoi soneria se stinse brusc și ecranul se luminează. Un punct galben albicios se mări rapid, până când cuprinse tot ecranul, culorile spălăcite deveniră din ce în ce mai pregnante, contrastul se îmbunătăți repede și recunoscuseră a parte dintr-o cameră. Phil cunoștea această cameră la fel de puțin ca pe oricare alta de la bordul navei, cu excepția celei în care se afla. Părea să fie o simplă cameră de dormit și de locuit, poate ceva mai mare decât te-ai fi putut aștepta de la o cabină de pe o navă spațială.

Phil urmărea încordat această scenă de parcă ar fi așteptat ca în clipa următoare să se producă un eveniment dramatic. În cameră se afla o măsuță mică și lângă ea un scaun simplu. Între aceste două obiecte de mobilier ieșea în evidență o canapea. Pe canapea era întinsă o pătură cenușie și se puteau

vedea și niște perne. Dincolo de canapea, pe perete, se vedea ceva, care părea să fie o hartă.

După aceea, cineva trecu prin imagine, dar trebuie să fi trecut foarte aproape de aparat, pentru că Phil nu văzu decât o umbră, deși auzise pașii foarte bine. Scena deveni din nou pustie timp de vreo cinci sau zece minute.

Phil simțea o durere intensă în ochi. Când ceva se mișcă din nou, nu fu sigur că nu era o iluzie creată de ochii săi suprasolicitați. În fund, lângă scaun, stătea medicul șef. Era în papuci și își îmbrăcase un halat de baie. Dispăru undeva în afara câmpului vizual. Când reveni, avea o țigară în gură. Se aprinse o brichetă. Pe ecran, flacăra brichetei avea o margine neagră. Se stinse. Medicul șef trase din țigară și expiră un nor de fum. Se întoarse spre stânga și veni mai în față. Se auzi un fel de fâșâit. Pentru o clipă, Phil avu senzația că îl privea în ochi. Din nou duse țigara la buze.

Se auzi o bătaie.

— Da, strigă el.

Fața îi era foarte aproape de ecran. Ochii ușor închiși erau îndreptați către ceva care se afla undeva în afara câmpului vizual al lui Phil.

Se auzi un scârțâit.

— Ești punctuală, spuse. Apoi dispăru din câmpul vizual. Închide ușa!

Vocea devenise mai înceată, deoarece se depărtase de microfon.

Se auziră niște sunete neidentificabile. Un fâșâit și o lovitură.

— Ți-a făcut plăcere să vii? întrebă medicul.

— Da, răspunse vocea de femeie.

Phil deveni atent.

— De o săptămână n-ai mai fost aici.

— Berthe este plicticoasă. M-am săturat de ea.

Acum intrară două persoane în câmpul vizual. Phil le vedea din spate. Femeia era blondă, cu părul căzându-i pe umeri. Era îmbrăcată într-o

cămașă de noapte. Medicul șef se interpusese între ea și aparatul de luat vederi, așa că Phil nu mai văzu decât spatele lui lat. Capul său se aplecă, brațele îi erau întinse în față spre femeie. Părea să o sărute.

— Vino mai aproape.

Vocea femeii răspunse:

— De ce?

Se auzi un râs ușor.

— Așa vreau eu.

Brusc, Phil simți cum ceva ca un taifun îi vâjâie în urechi. Presimțise că asta se va întâmpla și așteptase cu dinții încleștați să-i fie confirmată această presimțire. Acum avea și confirmarea: fața lui Chris apăru pe ecran, în mărime naturală, în culori reale, atât de aproape că ar fi putut s-o atingă. Vedea fiecare fir din părul ei blond care atârna pe umeri, punctele negre din pupilele căprui, ridurile fine din jurul gurii. O expresie de uimire îi stăruia pe față. Probabil că stătea chiar în fața camerei de luat vederi a videofonului, însă Phil era invizibil pentru ea, deoarece se afla în afara unghiului camerei de luat vederi din camera sa.

Începu să tragă de curele pentru a se ridica și a putea fi văzut de ea, dar nu se întâmplă nimic.

— Ce sens are asta? întrebă ea fără să înțeleagă. De ce ești în legătură cu camera unui pacient?

— Nu te gândești la asta, drăguță, spuse vocea medicului șef. Vino și așează-te!

Cei doi dispărură, după care reapăru Chris, care se așează pe scaun și se lăasă relaxată pe spate. Medicul șef se așează pe canapea.

— Ce a fost între tine și pacientul acela, stai, cum îl cheamă... Abelsen, nu-i așa?

— Abelsen. Da, Phil Abelsen.

Vocile se auzeau încet, dar se putea înțelege fiecare cuvânt.

— Ei, cum s-a întâmplat? Este nebun după tine. L-ai provocat cumva?

— Nu.

— Se pare că și el înseamnă ceva pentru tine. Cum ai putut să te încurci cu un pacient?

— Nu știu... Nici eu nu-mi pot explica ce s-a întâmplat.

— Te-a convins el? Ți-a împuiat capul cu cine știe ce povești?

— Nu. Nimic. Vocea ei se auzea atât de încet că abia se putea înțelege ce spunea.

— A fost o clipă neplăcută pentru mine când v-am surprins pe amândoi... știi când, ieri. Nu te-aș fi crezut în stare de așa ceva. Este evident că meriți să fii pedepsită, nu-i așa?

— Da.

— E bine că îți dai seama. Este întotdeauna bine să fii rezonabil.

Medicul șef ridică puțin privirea și lui Phil i se păru că îi făcea cu ochiul în bătaie de joc.

— Mă rog, să lăsăm ce-a fost. Nu are nicio importanță. A trecut, nu? Pe lângă asta, pot să-ți explic cum te-a impresionat acest om insignifiant. Pur și simplu neajutorarea lui ți-a inspirat milă. În fiecare femeie se află un suflet de mamă. Această coardă a vibrat în tine. Dar mai puternică este într-o femeie dorința de a avea un bărbat puternic, deștept, un om de acțiune. Simți asta, Christine?

— Da, simt. A fost pur și simplu milă.

— Aici sunt eu, bărbatul care este puternic, deștept și activ. Ai face orice ți-aș cere. Mă iubești.

— Aș face orice pentru tine. Te iubesc.

— Atunci totul este în ordine, Christine. Vom sărbători asta.

Se ridică și ieși din imagine. Phil, care zăcea cu o expresie de nebunie pe față, auzi un clinchet ușor. După aceea, medicul șef așeză două pahare pe masă și turnă dintr-o sticlă un lichid roșu.

— Vin de Burgundia. Vin roșu de Burgundia, spuse el. L-am salvat din iad. L-am luat cu mine în spațiul cosmic. Este destinat unei ocazii foarte speciale. Noroc, comoara mea, bea!

Ciocniră paharele și își urară unul altuia noroc. Băură amândoi.

— Hai, așează-te aici, lângă mine, îi ceru bărbatul.

Ea se conformă. Cămașa de noapte i se deschise la piept

Ochii îi erau pe jumătate închiși. Bărbatul o trase spre el. Mâna lui se plimba pe spatele ei și pătrunse sub materialul subțire al cămășii de noapte. Apoi se urcă pe umăr, apucă marginea cămășii și o trase în jos.

Phil nu mai putea răbda. În el băntuia o furie pe care o recunoștea drept dorință de a ucide, voința de a distruge totul. Își eliberase deja mâinile. Și tremura, vrând să spargă cu pumnul ecranul rece de sticlă. Tot furia însă îl făcu să devină brusc liniștit. Se ridică în capul oaselor și începu să tragă de sârmele care îl legau de tabloul de comandă. Acestea se întinseră o clipă și apoi ieșiră din contacte. Oscilograma se stinse.

Mâna și piciorul drept erau acum libere. Partea stângă a corpului era încă ținută de furtunurile care duceau la inima și plămânul artificial. Se rostogoli peste marginea din stânga a patului. Deși înălțimea patului nu era mare, totuși lovitura îl făcu să rămână câteva secunde amețit.

Când își reveni, se târî spre dulapul din perete. Trăgea după sine aparatele de care era legat. Acolo, într-un raft, se afla ceva ce căuta. Sparse cu cotul ușa de sticlă și scoase afară clema pentru artere și foarfeca aflată lângă sulul de pansament.

În ultimele două zile observase cu multă atenție modul în care medicul și sora Berthe desprinseseră clemele care îl legau de aparate. Împinse patul la o parte și se târî trăgând containerele după el până la tabloul de comandă. Era foarte atent să nu intre în unghiul camerei de luat vederi a videofonului. Din când în când arunca câte o privire spre ecran unde continua scena de dragoste, dar acum acest lucru

nu mai reprezenta pentru el decât siguranța că nu e observat.

Învârti cele două butoane care reglau funcționarea inimii și a plămânului artificial până ajunseră la zero, unul după celălalt, coborând încet scala indicatorului. Se observa pe sine în același timp și simți cum se intensifică activitatea propriilor lui organe, precum și greața ușoară care apăruse de câte ori fusese decuplat, dar în rest se simțea bine.

Stând pe jumătate ridicat, apucă clemele și închise furtunurile de plastic acolo unde ieșeau din piele, după care le tăie imediat deasupra clemelor. Aerul ieși cu un zgomot ușor din furtunul care ducea la plămân. Din furtunul circuitului sanguin țâșni sânge roșu și dens. Tubul care ducea la stomac nu era legat nicăieri și din el se scurse puțin lichid galben, gelatinos.

Cu privirea pierdută, observă partea de sus a corpului său. Nu mai era capabil de nicio reacție sentimentală, nu mai percepea nimic și totul îi devenise egal: situația lui, viața lui, Chris. O singură dorință mai ardea în el: să-l ucidă pe doctor. Ținea foarfeca în mână. Îi era frig. Se târî înapoi în pat. Dintr-o singură mișcare trase cearșaful de pe pat și se înveli în el. Apoi se dădu jos, se sprijini în genunchi și trase de mânerul ușii. Se auzi un scârțâit... căzu cu fața în jos...

Zăcea pe burtă. Ceva îl apăsa pe stomac.

Apăru coridorul. Lumina i se părea murdară și cenușie. Se lovea ca un lichid de geamurile ferestrelor. Nimic nu pătrundea dinafară. Era beznă. Lumini... un compartiment de tren...

Nu. O navă spațială. Spațiul cosmic. Medicul șef.

Phil stătea nesigur pe picioarele lui slăbite pe care le mișca ca pe niște picioroange. Se sprijinea cu mâinile de pereți. Pereți. Uși. Pereți. Uși.

O lumină verde. Aici trebuia să fie liftul. Apăsă pe buton... nu se mișca nimic... așteptă... Apăsă

încă o dată... Râse răgușit. Verde: drum liber. Cuplă și apăsă pe accelerator. Semne de circulație și claxoane. Parbrizul este semiopac. Lumini de seară, faza lungă. Zăpadă. Confeti. Polițistul face un semn. Trece mai departe, mai departe. Parcare interzisă, mergi mai departe. Mascota. Ceasul cu pendulă. Accelerator, viteza a treia. Lumini în oglinda retrovizoare. Accelerator, mai repede. Autostradă, șosea, două benzi. Frână. Centuri de siguranță...

Se împletici spre ușă și aceasta se deschise.

Cineva stinse lumina... Acum era din nou lumină. Un punct luminos: etajul trei. Lovi cu pumnul...

Se chirci pe jos. O forță îl împingea în jos. Zăcea pe o parte, ca și cum ar fi fost lipit de podea... o smucitură. Cabina urca în continuare uniform... Nu se terminase încă urcarea?

Coridorul de afară urca și el. Tot etajul urca. Cât dura urcarea?

Aha, o iluzie! Se târî afară... Voia să se ridice... Genunchii îi tremurau, se îndoiau singuri...

Se târî de-a lungul coridorului.

Trenul trecea printr-o vale. Luminile coborau și urcau. Săreau scântei. Aparatul de sudură. Bărbatul cu aparatul de sudură. Masca maya. Ochii din noapte. George Shearing. Ciclonul Dora. Grilajul este închis. Școala spaniolă de călărie. Roagă-te și muncește. Vulpea în capcană...

Îl dureau îngrozitor genunchii. Zăcea de-a curmezișul peste ceva tare. Era podeaua care sălta în continuare. Se ridică în genunchi și alunecă mai departe. Îl căuta pe medicul șef.

Pe uși erau tăblițe: Centrala de calcul. Mai departe! Sala de gimnastică. Mai departe! Baia. Mai departe!

Un clește îi împingea ceafa în jos. Se lovi cu cotul de podea și se propti în cap pentru a se opune puterii care îi împingea în jos. Acum putea privi

din nou destul de sus pentru a citi tăblițele de pe uși.

Camera de lectură. Camera asistentelor. Secretariat. Medic șef.

Îngenunche în fața ușii. În mâna dreaptă ținea foarfeca. Cu mâna stângă pipăi suprafața netedă și cenușie din material plastic, încercând să găsească mânerul. Mâna lui urca din ce în ce mai sus cu mișcări bruște de întindere, și destindere. Unghiile zgâriau... mâna aluneca.

În felul acesta nu mergea. Trebuia să se ridice! Puse piciorul drept pe podea și își trecu cu atenție greutatea pe el.

Să întinzi mușchii. Elan. Șapte metri și zece. Trebuie să lăsați toată greutatea în față. Cu triumf pot și eu. Cantitatea de alcool în sânge. Fecioara tăiată în bucăți. Școala de tractoriste. Drumul dintre copaci devine mai lung. Scufundat sub gheață.

El trecuse prin...

Stătea parcă pe picioarele altuia. Încearcă să-și regăsească echilibrul și reuși. Acum stătea foarte liniștit.

Strânse mâna stângă în jurul minerului și se lăsă cu toată puterea pe ușă. Ușa cedă și se deschise încet.

Aproape că își pierduse echilibrul. Se ridică din nou și privi în încăpere, printre nori. Era o cameră mică. Lângă peretele din dreapta se afla o masă de scris și pe jumătate ascuns sub ea un scaun rotativ. Teancuri de hârtii, un calendar. Un dosar cu acte. Pe partea cealaltă - un cuier, un halat alb de medic. O ușă capitonată...

Norii din fața privirii lui Phil deveniră negri ca înaintea unei furtuni. Se învârteau. Vântul îi suflă într-o parte. Ușa. Făcu un pas înainte.

Norii se întoarseră în grupuri negre, violete. Așteptă până când îi îndepărtă vântul.

Ușa.

Îndrăzni încă un pas. Se opri. Se reculese. Asculta ce se întâmpla înăuntru lui: inima bătea cu lovituri mici, ascuțite. Plămânul lucra ca și mașina cu aburi. Simțea cum se strângea energia în el. Nu avea nevoie decât de atâta cât să deschidă ușa și să-i bage medicului foarfeca în gât.

Brusc, o pală de vânt îl lovi dintr-o parte și se opuse cu toată puterea. Făcu un pas și apoi încă unul cu capul plecat, trecând prin ceața întunecată spre peretele moale care venea spre el.

Acum nu mai avea voie să ezite. Ridică mâna cu foarfeca dezinfectată, ascuțită ca o lamă de ras. Tălpile îi erau lipite de podea și nu reușea să le desprindă.

Brusc, se scurse toată energia din el ca printr-o sită. Rămase ca un ambalaj de hârtie, incapabil de vreo mișcare, întors pe jumătate spre stânga. Îngrozit, își dădu seama ca șovăie. Se îndoia că va reuși să ajungă în cameră. Picioarele îi erau ca sudate de podea.

Nu se poate să fi fost totul degeaba! Gândurile se zbăteau febrile.

Trebuia să facă ceva. Dacă nu putea să ajungă la medicul șef măcar să demonstreze că ceva rămâne întotdeauna treaz, ceva care se apără. Că acest ceva nu poate fi niciodată ucis definitiv.

Își concentrează întreaga forță în piciorul drept pentru a-l putea ridica de pe pământ. Reuși să-l ridice numai un centimetru, dar era destul pentru a-l mișca înainte. După aceea îl cuprinse din nou amețea și mâna lui stângă încearcă să găsească un sprijin. Rămase agățată în materialul alb al halatului de medic.

O imagine străfulgeră prin mintea lui Phil. Era una din miile de imagini care pâlpâiau în jurul lui, îl induceau în eroare, îl chinuiau, încercau să-i abată atenția. Medicul șef spusese atunci când se bătuse cu mâna peste buzunarul halatului: „Am mijlocul necesar!“ Mâna lui Phil coborî pe

nailonul alb până ajunse în buzunar. Degetele lui simțiră o fiolă pe care o scoaseră afară.

Trebuia să aștepte până când dispărea ceața neagră... Acum vedea din nou: în cilindrul de sticlă se afla un șir de biluțe negre ca mărgelile de abanos dintr-un șirag. În momentele în care norii se retrăgeau le putea vedea foarte clar.

Fața i se schimonosi de greață. Lăsă fiola din mână de parcă ar fi fost un șarpe. Fiola alunecă înapoi în buzunar.

Aprecie distanța până la ușă. Erau poate încă doi pași...

Din nou scurgerea completă de energie. De data aceasta se scurse până jos. Simțea că se prăbușește. Cu ultimele puteri întinse mâna și înfipse foarfeca în materialul cu care era capitonată ușa. După aceea, norul negru îl cuprinse definitiv.

Abel 56/7 fusese pedepsit de multe ori, ca orice soldat. Printre alte pedepse fusese deja și în camera de muzică. Dar se părea că existau mai multe grade de pedepsire și ceea ce îi făcură de data aceasta era în mod sigur cel mai înalt grad al torturii.

Zgomote: zurelul roților, fâșâitul frunzelor, bocănitul picioarelor, care alergau. Erau voci și muzică. Foarte tari, neplăcut de puternice, insuportabil de puternice. Astfel trecu o jumătate de oră. Vocea maiorului: insuportabil de puternică. Se învârteau niște burghie încinse în urechile lui până nu mai simțea decât vibrația monotonă și durerea. După aceea se auzi muzică la intensitatea normală și încet, încet urechile lui Abel se obișnuiră din nou să audă. Acum auzeau normal, dar tortura prin care trecuse mai persista încă în ele suprasensibilizându-le, astfel că fiecare început brusc, fiecare ridicare de voce avea efectul unei explozii. Și după aceea începu liniștea. Poate fi liniște, foarte liniște și liniște completă. Abel nu mai avuse experiența liniștii. Nu știuse niciodată că tăcerea poate fi insuportabilă. Acum începu să-și dea seama și înțelese și de ce îl trimiseră în camera de muzică, care putea părea inofensivă în comparație cu alte pedepse.

Pereții încăperii erau perfect izolați fonic. Nici cel mai mic sunet nu pătrundea de afară înăuntru. Erau capitonați cu perne mari de cauciuc, iar camera era complet goală, cu excepția difuzoarelor, care atârnavă de tavan ca niște guri deschise la înălțimea de trei metri și a lămpii de neon din mijlocul ușii. Ușa nu putea fi deosebită pe suprafața pereților capitonați și nici nu avea broască pe dinăuntru.

La început, în mintea lui Abel se mai auzea ecoul vocilor camarazilor, cântecele pe care ei le

cântaseră, cântecele cunoscute despre viața de soldat. După aceea tăcură și ele și se făcu liniște. Numai că atunci când era deja liniște se făcu din ce în ce mai liniște, și mai liniște, după care auzi din nou voci: voci care-l chemau, voci care râdeau, voci care își băteau joc, care ordonau... Veneau: le nicăieri și de peste tot, de sus și de jos, dinăuntru, din el însuși... Crezuse că se va putea apăra cu indiferența, dar nu reușea. Își apăsa mâinile peste urechi, dar urletele nu încetau... și atunci începu să strige el însuși, și strigă, și strigă, și strigă...

După aceea se auzi un pocnet în difuzoare. O voce spunea. „Ascultarea este îndatorirea cea mai înaltă a soldatului”.

Vocea repetă, de astă dată mai tare: „Ascultarea este îndatorirea cea mai înaltă a soldatului.”

Vocea repetă încă o dată, și mai tare:

„Ascultarea este îndatorirea cea mai înaltă a soldatului.”

Vocea repetă încă o dată, și încă o dată și, de fiecare dată devenind din ce în ce mai îngrozitoare, scrâșnea ca un cuțit care zgâria o farfurie, zgâria ca și cum cineva și-ar pili unghiile, trecea prin piele și oase...

De mult devenise neinteligibilă, dar era același ritm, aceeași succesiune de sunete și trupul lui vibra de fiecare dată când bubuiau cuvintele:

„Ascultarea este îndatorirea cea mai importantă a soldatului.”

Atunci când se deschise ușa și intră lumina zilei, Abel nu știa cum petrecuse ultimele ore, sau fuseseră numai minute? Totul se învârtea cu el și fiecare zgomot ajungea ca prin vată la timpanele lui chinuite.

Doi sergenți îl duseră pe terenul de antrenament. Nu vedea niciun camarad. Era aproape sigur că-și făceau serviciul în interior. Nu trebuiau să-l vadă.

Doi sergenți pentru a face instrucție cu un singur om.

— Sus, marș, marș! Jos! Sus, marș, marș! Jos! Sus marș, marș...

Atunci când nu mai puteau striga de răgușeală, se schimbau.

— Sus, marș, marș! Jos! Atenție! înapoi, marș, marș! Atenție! Adăpostire împotriva aviației. Sus, marș, marș...

Unul era permanent lângă el și îl ridica de guler, îl lovea cu genunchiul în spate sau îl împingea cu pumnii înaintea dacă nu reușea să se miște destul de rapid.

— Atenție! O sută de flotări! Mai repede!

Sergentul își pusese cizma pe ceafa lui Abel și îi împingea capul în jos.

— Mai repede!

— Sus, marș, marș!

— Atențiune!

— Înapoi, marș, marș!

— Atențiune!

După o oră, când Abel de-abia se mai ținea pe picioare, veni și maiorul și privi un timp.

— Omul mai poate sta în picioare! strigă el. Abel 56/7, vino încoace! Repaus! Cei doi sergenți, înapoi, marș, marș! Adăpost de aviație! Prea încet! Sus marș, marș! Atenție, adăpost de aviație! Băieți, băgați nasurile în rahat. Atențiune! Prea încet! Și voi vreți să-i învățați pe alții. Două săptămâni de corvezi speciale. Liber.

Cei doi sergenți se îndepărtară alergând.

— Oamenii mei mă urăsc, spuse maiorul. Mă iubesc și mă urăsc. Așa este bine. Privea peste curtea cazărmii, acum goală, către cerul galben-cenușiu1 cețos. Iubirea este prea slabă. Numai ura poate genera forța necesară. Peste toate se află însă ascultarea.

De-abia acum îl privi pe Abel.

— Veniți, îi spuse.

Mergeau unul lângă altul. Maiorul înalt, lat în umeri și drept în uniforma lui modestă și curată, și Abel, care în comparație cu el părea o ființă

subumană, prăbușit în sine, nesigur, rupt și murdar. Cu puține gesturi, maiorul îi arăta drumul. Intrară în anticameră printr-o ușă de lângă camera de gardă, sala mică, cu scaune din țevi de oțel, pe care Abel o cunoștea deja. Un sergent care tocmai vorbea în microfonul mașinii de scris sări în picioare când îl văzu pe maior intrând.

— Continuați, îl opri maiorul când sergentul încearcă să raporteze.

— Am înțeles, domnule maior!

Rămase plin de respect în picioare până când superiorul și Abel trecură mai departe. Pe Abel îl trată cu o privire plină de dispreț.

Maiorul îl introduse pe Abel în camera sa și apoi închise ușa după el. Apoi arătă spre o ușă îngustă aflată în peretele lateral. Abia putea fi văzută, pentru că era acoperită cu același tapet cenușiu ca și restul peretelui.

— Curățați-vă, spuse el. Faceți un duș.

Căută într-un sertar și scoase un prosop, o bucată de săpun și o perie.

Camera cea mică era amenajată pentru duș. Pe peretele din stânga erau montate două robinete metalice, unul cu inel din email roșu, celălalt cu inel din email albastru. Sub ele se afla o chiuvetă, și deasupra ei fusese montat un geam pe care se aflau un pahar cu perie de dinți în el, trei tuburi de culori diferite și un ștergar albastru împăturit. La înălțimea capului se găsea o oglindă, iar deasupra ei era montată o lampă rotundă din sticlă. În fundul camerei se afla un duș în formă de spânzurătoare. Podeaua era adâncită sub duș și pavată cu gresie. În mijloc se afla o gaură de scurgere acoperită de o sită.

Abel se apropie de oglindă și se privi în ea. Acesta era el. Un gunoi. Fața era mai palidă decât de obicei, atât cât se putea vedea sub crusta de noroi, iar gura lipsită de dinți era o rană deschisă în mijlocul ei. Nasul murdar îl făcea să semene cu un clown. Abel râse în tăcere.

Maiorul apăru în ușă și îi aruncă un halat de baie.

— Curățați-vă hainele sub duș și agățați-le aici să se usuce. Arată spre elementii unui corp de încălzire aflat în dreapta ușii. Îmbrăcați-vă.

Se retrase din nou. Abel îl auzi umblând prin cameră.

Pierdut în gânduri, Abel se dezbracă, puse hainele pe podea în adâncitura de sub duș și lăsă apa să curgă peste ele. După aceea intră el însuși sub șuvoi. Era apă caldă, aproape fierbinte, care îi făcea foarte bine, dar îi dădea și o senzație de oboseală. Abel avu brusc impresia că nu se mai putea ține pe picioare și ochii i se închiseră. Simți că se clatină și ar fi căzut dacă nu s-ar fi ținut de un robinet pe care-l învârti involuntar. Apa deveni repede din ce în ce mai rece, trezindu-l. Abel reglă robinetele, astfel încât apa să fie călduță și se apucă să-și spele hainele. O zoaie gălbuie curgea din ele. Abel încearcă să stoarcă materialul țeapăn și când văzu că nu este posibil începu să calce hainele în picioare. Bucățile de pământ care nu se dizolvau de la sine în apă le frământă cu picioarele. După aceea ridică fiecare bucată de îmbrăcăminte pe rând și o ținu sub jetul puternic de apă direct sub sita dușului. În sfârșit, mai spală și pământul de pe ghetete. Hainele le întinse apoi pe corpul de încălzit, iar ghetetele le puse dedesubt. După aceea, mai intră o dată sub duș și se frecă cu peria până când pielea i se înroși și începu să-l doară. Închise apa și se uscă. După ce dispăru zgomotul apei se lăsă o tăcere grea. Pașii maiorului, care se plimba prin cameră, se auzeau tare și înspăimântător.

— Sunteți gata? strigă el.

Deschise ușa. Abel îmbracă halatul de baie, care îl cuprinse moale și cald.

— Aici sunt papucii, spuse maiorul. Se duse la corpul de încălzit și privi hainele cu mare atenție.

— Ghetele ar putea fi mai curate, observă el. Mă rog, veniți.

Maiorul o luă înainte, iar Abel îl urmă în tăcere. Drumul trecea prin câteva încăperi, care erau folosite ca magazine de materiale. Aici se aflau, învelite în plastic, părți metalice și de sticlă ale unor dulapuri și rafturi, cutii mari de carton stivuite. Pe cutii se aflau inscripții cu litere mari și negre al căror sens Abel nu-l putu ghici.

Maiorul așteaptă până când Abel ajunse lângă el și, arătând apoi spre lucrurile depozitate, spuse:

— Pentru a putea menține viața aici am nevoie de multe mașini – mașini de produs energie utilizabilă și de reglare a proceselor. Tot ceea ce ar putea fi necesar vreodată în materie de piese de schimb se află aici. Iată, această cameră blindată conține rezerve de energie suficiente pentru zeci de mii de ani.

Se opri în fața unui perete pe care era montat un sistem complicat de pârghii și articulații. Două dintre ele începeau cu câte un sistem de cinci taste și dispăreau apoi în perete. Între ele era un fel de coș, care dispărea și el în perete. În fața lor se afla un taburet.

Maiorul se așază și își îndreaptă privirea spre gura burlanului.

— Uitați-vă singur, ordonă el și îi făcu loc lui Abel.

Abel se conformă. Burlanul era un fel de periscop, cu ajutorul căruia se putea privi dincolo de colțuri, în altă cameră. În dreapta se aflau sute de bare strălucind mat, fiecare cam de un metru cincizeci lungime și cu un diametru cam cât al unei farfurii mici. Fiecare bară se afla într-o adâncitură și fiecare era amplasată la distanță convenabilă de celelalte. Părea că o pădure de metal crește din podeaua de beton.

În stânga se afla un recipient de sticlă în care se putea vedea un lichid asemănător cu apa. Dacă ar

fi fost pești în el ar fi putut fi considerat un acvariu, dar nu erau niciun fel de pești înăuntru.

Peste pădurea de bare se afla o mică macara pe roți, care în loc de cârlig aveau un clește mare. O macara asemănătoare era montată peste recipient, numai că în loc de clește avea o pipetă imensă.

În mijlocul camerei se ridica un monstru din metal, a cărui latură din față era împânzită de diverse indicatoare.

— Sunt bare de uraniu, explică maiorul, un fel de lemne de ars pentru apa grea din recipientul din stânga. Din motive de securitate, sunt despărțite în spațiul reactorului. Este un reactor ESCE, care produce direct energie electrică. Sigur că este un model foarte simplu, dar este și foarte sigur în funcționare. Din când în când, asta înseamnă cam la doi ani, trebuie să fie reumplut cu combustibil, adică cu apă grea. Dacă va fi vreodată nevoie să fie oprit, atunci poate fi pornit din nou cu ajutorul aprinzătoarelor din uraniu. Toate reparațiile pot fi efectuate cu ajutorul mâinilor artificiale. Vezi?

Acționează unul din cele două sisteme de pârghii laterale și din tavan coborî un dispozitiv în forma unui păianjen cu cinci picioare. Maiorul mișcă degetele și picioarele se îndoiră, se strânseseră și apoi se întinseră în toate direcțiile.

— Există mai multe perechi de mâini de acest gen, de mărimi diferite și care pot fi reglate după cum este nevoie. Maiorul așteaptă puțin și apoi ceru nerăbdător:

— Haideți mai departe. Nu acesta este lucrul cel mai important. Intrară pe o ușă. Acum se aflau din nou în coridorul mare, circular. Se duseră până la peretele din față. În sfârșit, maiorul deschise o ușă și îl împinse pe Abel înăuntru. O adiere caldă și umedă îl lovi în față. Se aflau într-o sală luminată moderat, care arăta ca un laborator chimic cu multe locuri de muncă. La fiecare masă se afla o instalație, care părea, la prima vedere, un frigider imens.

Maiorul se opri lângă unul din locuri și apăsă pe un buton. Pe ecranul mat apărură o imagine care părea să fie o microfotografie: pe fundalul întunecat se vedea o ființă transparentă, care tresărea uneori și își modifica în acest fel câte puțin, dar permanent, poziția. Părea un batracian mutilat, cu cioturi de brațe și picioare și o coadă scurtă.

— Se vede bine? întrebă maiorul. Sau să mai măresc luminozitatea?

Învârti de o pârghie și luminozitatea se modifică. Tot ceea ce fusese întunecat mai înainte deveni luminos și invers.

— Este un om, spuse maiorul. Sau, mai exact, va deveni un om. Respiră adânc, apoi continuă: Ce ar fi toată munca mea dacă nu aș ști că-mi va supraviețui? Ce sens ar avea ordinea și disciplina, dacă ar dispărea o dată cu generația actuală?

Vocea maiorului căpătase un ton festiv.

— Avem patru femei la dispoziție și asta înseamnă că nu suntem condamnați la dispariție. Sigur că nu putem aștepta până când ovulul fecundat se maturizează, pentru că nu avem destul timp, dar asta nu constituie într-adevăr o problemă. Aici putem folosi ultimele cuceriri ale medicinei și biofizicii. Eu sper că pot ține materialul uman în incubator până când va putea fi supus unei educații militare sistematice, deci mult mai mult decât în condiții normale. În acest mod, sper să obțin rezultate mult mai bune decât predecesorii mei. Apoi, mai am un avantaj față de ei: eu pot hotărî care bărbați sunt destinați să procreeze. Acesta este un punct important al sistemului meu: eu trebuie să am grijă ca în generația următoare să nu mai poată apărea cazuri ca dumneata. Este absolut necesar. Sistemul de conducere, așa cum l-am proiectat eu, se bazează pe o ascultare necondiționată. Dispozitivul medical de diagnoză îmi oferă posibilitatea de a face o asemenea selecție. Fiecare bărbat care ar putea fi folosit în acest sens este

testat în privința tuturor însușirilor sale, nu numai asupra celor dominante, ci și asupra celor recesive. Eu nu permit să se înmulțească decât materialul de cea mai bună calitate. Este evident că în acest sens acord o atenție deosebită acelor premise fizice și caracteriale care formează cele mai bune puncte de pornire pentru viața de soldat.

Îl privi pe Abel și adăugă compătimator:

— Mi-e teamă că dumneata nu vei fi printre aleși.

Îl bătu pe umăr.

— Capul sus! Nu este vorba de fiecare individ în parte, de data aceasta totalitatea contează. Important este ca armata să supraviețuiască pentru eternitate.

Maiorul apăsă pe un buton și imaginea de pe ecran se stinse.

— Să mergem! spuse.

* * *

Se întoarseră din nou în camera maiorului. Abel era mort de oboseală și de-abia se mai putea ține pe picioare dar gândurile lui erau treze într-un mod ciudat, febril. În fața a ceea ce ochii lui vedeau în realitate se așezau de fiecare dată imagini, impresii și străfulgerări din scenele pe care le trăise în ultimele zile și în ultimele ore: barele de uraniu și mâinile artificiale, incubatoarele, ființa umană în devenire, care avea să devină cândva soldat.

Abel stătea în fața mesei și se sprijinea în pumni pentru a nu se prăbuși.

Maiorul îl observă și spuse:

— Așezați-vă.

Abel se așeză pe taburet. Pentru a se putea sprijini, se trase lângă perete.

— Fumați? întrebă maiorul. Vreți o înghițitură?

Scoase o sticlă din dulap și turnă un lichid incolor într-un pahar pe care i-l întinse lui Abel. Acesta duse paharul la gură – lichidul avea un miros înțepător, dar nu neplăcut – și, când luă precaut o înghițitură, o simți curgând ca focul pe

gât în jos, dar minunat de vitalizatoare. Lucrurile din jurul lui se depărtară puțin și el simțea o oboseală plăcută. Își simțea capul greu și îl sprijini în mâini. Maiorul este totuși un om de treabă, gândi el împotriva voinței sale. Cine mai spusese oare asta?

— Vreau să stăm puțin de vorbă, spuse maiorul. Aveți multe să-mi povestiți. Cum ați ajuns de fapt la ideea de a mă împușca?

Abel i-ar fi răspuns cu plăcere, dar corzile lui vocale nu-l ascultau.

— Luați încă o înghițitură, îl îmbie maiorul și îi puse paharul în mână. Beți până la fund!

Abel turnă conținutul paharului în stomac. Simți un frison și apoi lichidul rămase în stomacul lui ca un corp străin. Ardea puțin, dar îl înviora.

— Nu ați luat tabletele cum trebuia, așa s-a întâmplat, spuse maiorul. Dar de ce? Acest lucru mă interesează în mod deosebit. Are sistemul meu vreo greșală? Vorbea parcă cu sine însuși. Sistemul meu nu are nicio greșală! Se așează în fața lui Abel și spuse: Trebuie să mă ajutați, cum de ați început să nu luați pastila neagră?

Abel i-ar fi răspuns cu plăcere, dar nu putea. Nu cunoștea răspunsul. Ce îl determinase să nu ia pastila? Trebuie să fi fost ceva care se întâmplase de atâta timp încât pur și simplu nu-și mai putea da seama ce fusese de fapt..

— Dezvoltați o mare putere de opunere, spuse maiorul. Din păcate nu este cazul. Dar să încercăm altfel: cum ați ajuns aici?

— Prin sala mașinilor, spuse Abel. Ușa era deschisă.

— Ușa era deschisă, repetă maiorul. Sigur că da. De ce să fi fost închisă? Nu aveți ce căuta în sala mașinilor. Cum de ați putut să nu respectați ordinele?

Se așază pe pat, scoase un portțigaret din sertar și luă o țigară.

— Fumați și dumneavoastră una? întrebă el și îi oferi lui Abel cutia deschisă.

— Nu, mulțumesc.

Maiorul puse țigara în gură și aprinse o brichetă. Trase ușor în piept și expiră apoi un inel de fum.

— Ați putut ignora ordinele pentru că nu ați luat pastila neagră. Așa nu ajungem nicăieri. Deci să încercăm altfel. L-am găsit pe prietenul dumneavoastră, Austin. Știți unde? Nu așteptă răspunsul lui Abel. Sigur că știți unde. Dumneavoastră ați fost cel care a închis usa la loc. Vă dați seama că ați avut noroc extraordinar, Abel?

Abel aprobă din cap. Da, avusese un noroc extraordinar.

— L-am lăsat pe Austin în camera ușii etanșe. Va fi un exemplu pentru cei care ar mai putea ajunge acolo, dacă se va mai întâmpla vreodată un caz la fel de penibil ca cel de ieri... Abel, strigă el. Ordinele au un sens! Nu sunt niște măsuri arbitrare pe care și le-a imaginat vreun idiot sugându-și degetele. Fiecare ordin l-am gândit de o mie de ori până când l-am emis. Nu există nici o comandă care să nu aibă cea mai scurtă și mai precisă formă posibilă. Nu există niciun pas care să nu ducă pe drumul cel mai scurt la țintă dacă este efectuat așa cum prevăd regulamentele. Nimic nu este nejustificat, toate au un sens...

Trăgea febril din țigară.

— Deci, cum s-a întâmplat cu Austin? Vorbiți!

— Austin voia să iasă afară. Să plece de aici.

— Afară. De necrezut, mormăi maiorul. Afară! Nu există nicio propoziție în regulament care să-i dea soldatului posibilitatea de a ieși afară. Și știți ce înseamnă asta. Asta înseamnă că este greșit să vrei să ieși afară. Asta înseamnă...

Se auzi o bătaie în ușă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă maiorul.

O voce de femeie întrebă:

— Doriți să serviți ceaiul acum?

— Două cești, răspunse maiorul.

Un moment nu se auzi nimic, după care o voce nesigură întrebă:

— Nu am înțeles... ați spus două cești?

— Ești surdă? strigă maiorul. Două cești! Și rapid! Austin deci voia să iasă afară, continuă el. Bine. Voi învăța din asta. Înseamnă că undeva în voi mai arde încă o scânteie de amintire. Cei care nu s-au putut adapta. Veșnicii revoluționari. Extremiștii societății. În lumea animală sunt cei excluși de ceilalți, dacă nu chiar sfâșiați. Voi stinge și scânteia asta. Puteți fi sigur de asta! Bine. Cum de a ajuns Austin să se uite pe sine în halul ăsta? Vreau să spun: cum de a reușit să acționeze împotriva regulamentelor? L-ați obligat s-o facă? Nici el nu a luat pastila neagră?

— Nu, spuse Abel încet. Eu am distrus-o pe a lui.

— Din greșeală sau voit?

— Voit, spuse Abel.

— Deci, avalanșa a pornit de la dumneavoastră, Abel. Dar cum ați putut... Mă rog pentru că nici dumneavoastră nu ați luat pastila. Ne mișcăm în cerc. Tăcu și începu să se gândească.

Se auziră bătăi în ușă.

— Ceaiul, domnule maior!

— Da. Intră!

O femeie intră în cameră. Ducea o tavă. Era femeia blondă pe care Abel o cunoștea deja. Nu-și aruncară nicio privire. Când ea puse ceștile pe masă, una în fața maiorului și alta în fața lui Abel, maiorul puse mâna stângă pe șoldurile ei și o trase spre sine.

— Abel 56/7! Nu știți să vă ridicați în picioare când intră o doamnă? Urlă și fața îi devenise stacojie. Stați aici ca un... Atenție! Drepti! Mâinile drept înainte! Cincizeci de genuflexiuni!

Abel sărise în picioare ca trezit din somn. Stătea în halat de baie și papuci, cu picioarele depărtate și mâinile întinse în față.

— Îndoți genunchii!

Abel îndoia genunchii, întindea genunchii, îndoia genunchii...

Maiorul lovi cu palma peste fundul femeii.

— Dispari, spuse el.

Se ridică în picioare și se întoarse spre harta de pe perete. Ochii lui urmăreau liniile roșii și albastre care acopereau ca un sistem de hieroglife harta.

Mai târziu sună. Sergentului, care apărură după aceea, îi ordonă arătând cu degetul spre Abel:

— Duceți-l la cinematograful

Se afla în mijlocul unor mase curgătoare prin care nu pătrundea decât din când în când câte o lumină care dispărea imediat, ca un reflector în ceață murdară. Uneori fețe albe se holbau la el. La urechile lui ajungeau uneori zgomote, dar numai puține dintre ele pătrundeau în spațiul conștiinței adormite. Se simți ridicat, purtat și învelit. Căzu. Uși scârțâiau. Cineva strigă numele lui. Trei strigăte venite de departe. Zăcea pe ceva moale și cald.

Deschise ochii. Medicul șef îl privea de sus. În spatele capului acestuia recunoscuse camera de spital, camera lui de spital. Era ca și cum s-ar fi întors acasă.

Simțea o durere ușoară la cot. Sora Berthe îi șterse pielea cu un tampon de vată, după care îi îndoi brațul. Mâna îi zăcea pe piept. O privea ca și cum n-ar fi fost mâna lui.

Îl privi din nou pe medicul șef.

— Experiența mea a reușit, spuse acesta. Nu a avut un rezultat pozitiv, dar și-a îndeplinit menirea. Nu mai contez pe colaborarea dumitale liber consimțită. De altfel nici nu depind de ea. Probabil că a fost numai un exces de sentimentalism din partea mea și este mult mai bine că s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Se întoarse spre soră.

— Puteți merge. Serviciul dumneavoastră la acest pacient s-a sfârșit.

Sora Berthe ieși în tăcere.

— Nu pot să nu recunosc că am o oarecare admirație pentru dumneavoastră: ați reușit o performanță uimitoare. Păcat că vă folosiți voința în direcție greșită. Dar poate că și acest lucru este din partea mea numai un exces de sentimentalism. Voință nu poate avea decât unul singur – cel care comandă. Numai el singur știe cât de limitat este

spațiul în care se mișcă. Orice altă manifestare de voință perturbă ordinea. Așa a fost întotdeauna. Aici eu sunt ordinea. Cine este împotriva mea, dorește haosul.

În fața medicului șef și a lui Phil apăru un geam mat.

— Curând vom ajunge pe planeta necunoscută. Atunci totul va fi luat de la capăt. Acum vei adormi, Abelsen. Consolează-te totuși cu siguranța că în lumea noastră cea nouă fiecare va primi ceea ce îi este necesar. Nu va mai exista un turn al lui Babel, nici potopul și nici fuga. Curând vom fi la destinație, vom fi ajuns la o țintă care nu a fost niciodată înțeleasă corect: structura puternică a unei ordini, care nu este una a zeilor, ci una a oamenilor.

Stratul lăptos din fața lui Phil deveni din ce în ce mai gros. Nu-l mai vedea pe medicul șef. Lumea se dezmembra în bucăți, ce pluteau care încotro, ca buștenii pe apă, și Phil se dezintegra o dată cu ea. Una după cealaltă, toate bucățile se desprindeau de el. O parte mai vedea ceva difuz, curgător. O parte mai percepea un miros slab, difuz și, în sfârșit, o altă parte mai vroia să răspundă la ultimele cuvinte care fuseseră spuse. Răspunsul era gata, dar nu mai exista nimic care să-l poată rosti.

Ceea ce mai rămăsese din el era dezgolit până la măduvă. Nu mai avea membre, nu mai avea oase și nici carne. Era transparent și lipsit de substanță: un pumn de tristețe dureroasă, o grămăjoară de spaimă mută. Se deplasa pe o bandă transportoare printr-un labirint de pereți de ceață spre un perete din sticlă galbenă în spatele căruia niște ființe oarbe tresăreau într-un lichid. Capcana. Se închise, prinzându-l înăuntru.

Doi caporali și un sergent îl duseră pe Abel într-o încăpere hexagonală. La început avu impresia că tot ce se afla înăuntru era un geam mat. După aceea își dădu seama că podeaua, tavanul și trei pereți erau oglinzi.

Caporalul îi întoarse brațele la spate și simți un inel care-i cuprindea încheieturile mâinilor. Un inel dublu i se închise peste glezne și după aceea auzi zornăitul unui lanț: un caporal lega cele două cătușe între ele. Genunchii lui Abel se îndoiră și el îngenunche pe podea. Atunci unul din bărbați își băgă brațele pe sub brațele lui Abel, le îndoi și i le împreună din nou după ceafă. Abel nu se mai putea mișca. Celălalt scoase dopul de cauciuc al unei sticlute în care se afla o pensulă mică cu care întinse pe pleoapele lui Abel un lichid transparent și dens.

— Stai liniștit, îi spuse, altfel o să te doară!

Cu o mișcare îndemânatică ridică pleoapa dreaptă a lui Abel și îi băgă o lamelă care s-o oprească să se închidă. Repetă aceeași operație și la ochiul stâng. Durea, dar nu foarte tare.

— Totu-i în ordine? întrebă sergentul și se aplecă spre Abel. Abel vedea fața sergentului prin lamelele transparente. Foarte clar, dar mărită mult. O mână coborî spre el, din reflex încercă să-și închidă ochii, dar îi fu imposibil. Lamelele erau atât de bombate că pleoapele nu se puteau lăsa peste ochi. Nu avea voie să închidă ochii în fața a ceea ce avea să urmeze.

— Distracție plăcută, își bătu joc caporalul. Pe urmă, cei trei bărbați părăsiră camera.

După ce ușa etanșă se închise în spatele lor, se stinse și lumina care se proiectase până atunci din spatele ecranului mai. Apărură în întuneric cizme mărșăluind: erau colorate și păreau foarte reale. Veneau din toate părțile spre Abel. Erau și pe tavan

și pe podeaua pe care îngenunchease. La început nu era nici îngrozitor nici chinuitor. Chinuitoare era numai spaima față de lucrurile îngrozitoare care aveau să urmeze și care nu puteau fi evitate. Abel nu știa ce va fi.

Dispărură cizmele și atunci apăru din întuneric un cerc luminos care devenea din ce în ce mai strălucitor. Luminozitatea pătrundea prin ochi în creierul lui Abel. Se întoarse, alunecă pe genunchi, căută un colț în care să fie apărat de această lumină îngrozitoare, dar nu exista niciunul. Se aruncă cu fața pe podeaua netedă de sub genunchii lui, se lovi tare la bărbie, dar și sub el era soarele strălucitor. Părea să se învârtă într-un ritm amețitor, uneori spre dreapta și alteori spre stânga sau chiar în ambele direcții în același timp. Încercă să se protejeze privindu-și imaginea din oglindă: o mască schimonosită, cu ochi imenși sărind din orbite. Dar lumina îl ataca și aici din toate părțile.

Apoi strălucirea începu să se miște, nu numai pe perete, dar și prin încăpere. Aluneca înainte și înapoi, se rotea în jurul său în spirale din ce în ce mai repezi. Liniile se gravau pe creierul lui Abel, formând o plasă de sârmă arzătoare: sculptura unui nebun. După aceea soarele se stinse, dar imaginea din creier persistă fulgerând din când în când, schimbându-și culoarea: deveni verde, galbenă, albastră și rămase apoi ca o pâlpâire violetă.

Apăruseră din nou cizmele în marș, care se mișcau rapid în timp ce se auzea un cântec: „Este atât de frumos să fii soldat...” izbucnind strident din sute de gâtlejuri de bărbați extenuați.

Cizmele nu mai alergau acum pe un teren orizontal, ci pe pante în sus și în jos, pe pereți verticali și apoi în prăpăstii, după care pământul se întoarse brusc și începură să mășăluiască pe tavan. Abel simți cum îl cuprinde amețeala. Avea senzația că el însuși se rotea, se împotrivi cu toată puterea, stomacul lui sălta în sus, simțea că se îneacă...

După care se făcu din nou liniște... Liniștea soarelui arzător. După care apăru și un al doilea soare... Dispăru... Sau era tot primul, care își schimbase numai locul?... al doilea apăru... Primul... Acum se schimbau foarte repede. Doi sori străluceau intermitent, uneori în același ritm, alteori, în ritmuri diferite... fără sfârșit. Nu erau în niciun caz la fel de strălucitori ca mingea de foc de mai înainte, dar acum îl chinuia intermitența strălucirii, îl chinuia îngrozitor.

Abel se apăraseră mult timp, acum însă renunță. Zăcea lungit pe o parte fără să se gândească, fără să simtă nimic, fără putere și fără voință. Poate leșinase deja, dar ochii lui erau deschiși și vedeau, vedeau, vedeau...

Soarele vibrând se stinse.

Veniră din nou cizmele care mășăluiau. Se auzi din nou cântecul.

„E atât de frumos să fii soldat...”

Cizmele mășăluiau în cerc în jurul lui. Abel nu mai putea înțelege ce se întâmplă și ce semnificație aveau lucrurile din jurul lui.

Cizmele mășăluiau într-un cerc închis. Nu erau și trupuri legate de ele, erau numai picioare, care formau împreună un trup uriaș în marș. Un miriapod gigantic cu picioare de soldați mășăluia în jurul lui Abel.

* * *

Zăcea pe un prici. Două mâini îl masau. Deschise ochii și o durere adâncă îl fulgeră prin cap când lumina pătrunse în ei. Involuntar, încercă să se depărteze de lampă, către perete.

Ceva rece îi lovi trupul, peste el curgea apă, zăcea într-o baltă rece și tremura.

— Și-a recăpătat cunoștința, domnule maior!

Vocea venea de departe.

— Bine. Lăsați-mă singur.

Abel se întoarce.

Îl vedea pe maior printr-o masă gelatinoasă. Maiorul se afla lângă o lampă peste care punea o

batistă. După aceea îl înveli pe Abel cu halatul de baie.

Erau două gesturi insignifiante, dar Abel simțea o adâncă recunoștință pentru ele. Maiorul era bun.

— Îmi pare rău, Abel, spuse maiorul încet și cald. Auzea ecoul: „Îmi pare rău, Abel, îmi pare rău, Abel, îmi pare rău, Abel...”.

— A trebuit să fim duri cu tine. Acum nu mai este atât de îngrozitor, nu-i așa? Acum a trecut. Nu mai trebuie decât să-mi spui cum s-a întâmplat de n-ai mai luat tabletele. Știai că sunt destinate să-i ușureze soldatului supunerea? Ți-a spus cineva acest lucru? Mai există poate cineva care...? Ți-a spus cineva?

Abel negă din cap. Maiorul continuă:

— Ar putea fi, bineînțeles, și o întâmplare. O coincidență ciudată de întâmplări adverse. Deși... Dar nu pot să mă mulțumesc presupunând că a fost o întâmplare. Înțelegi asta, nu-i așa, Abel? Trebuie să fii foarte sigur. Trebuie să scot de la tine ce s-a întâmplat. Este ca și cum în tine ar sălășlui ceva rău, ascuns undeva înăuntrul tău, iar noi doi trebuie să ne ajutăm acum unul pe altul pentru a descoperi ce este. N-am dreptate?

Abel aprobă din cap. Cuvintele maiorului sunau convingător. Acum Abel știa de ce fusese atât de impresionat de toate astea. Maiorul îi spunea „tu”, ca tatăl lui.

— Este greu pentru amândoi. Trebuie să suporti dureri, iar eu trebuie să te chinui. Dar știi că toate acestea nu sunt îndreptate împotriva ta, ci împotriva sălășului răului care se află în tine ca o tumoare. Nu ești un adept al ilegalității și anarhiei, Abel, nu-i așa? întrebă maiorul.

Nu, Abel nu era un adept al... Mă rog, maiorul îl înțelegea oricum.

— Îți dai seama ce consecințe pot interveni dacă scapi din vedere vreun element, care din cine știe ce porniri ascunse și întunecate ar putea duce la opoziție. Tot ceea ce am construit cu atâta trudă s-

ar prăbuși. Pastila neagră este un factor esențial al sistemului meu. Fără ea nu pot ține singur în mână o mie o sută paisprezece oameni. Oamenii sunt atât de proști și imprevizibili. Dacă îi lași de capul lor, atunci sunt în stare să se autodistrugă. Au nevoie permanent de o conducere puternică, de o forță care să-i țină. Dacă ar fi raționali, dacă ar fi înțelegători, nu am avea nevoie de un mijloc artificial pentru asta.

Din vocea maiorului răzbătea tristețea. Se așeză la picioarele patului.

— Și apoi este mai ales o problemă care privește viitorul. Nu există nimeni care ar putea să-mi urmeze. De mult, acum foarte mult timp, am visat să am un urmaș. Pentru foarte scurt timp m-am gândit chiar la tine în acest sens. Dar nici tu nu erai adecvat. Nu există nimeni care să mă poată înlocui. Trebuie să gândesc sistemul atât de bine încât să poată funcționa de la sine. Eu nu trebuie să dau decât un număr finit de ordine, le voi stoca pe un disc magnetic. La fiecare raport nu există decât un singur ordin rațional, în funcție de împrejurări. Reacțiile în formă de ordine raționale ca răspuns la rapoarte pot fi fixate printr-un program logic. Și acesta va fi stocat într-un disc magnetic. Sistemul de comunicare va fi format din stația de emisie, microfoanele și difuzoarele existente. Prin ele se va raporta și se vor da ordine. Toate deciziile vor fi luate de un computer. Totul a fost gândit cu precizie. Am început să adun deja cuvântările mele de duminică dimineața. Acum probabil că nu mai este un secret pentru tine de ce trebuie să descopăr modul cum ai procedat. De ce trebuie să fiu dur cu tine.

Abel aprobă tăcut. Maiorul avea perfectă dreptate.

— Este cumva o acțiune inconștientă, spontană, a cărei cauză se află în caracterul tău, în creierul tău? Este cumva rezultatul vreunei amintiri din trecut, pe care nu am șters-o încă? Este vreo

greșeală în sistemul meu pe care nu am descoperit-o încă? Trebuie să aflu. Dacă toată problema s-ar reduce la tine ar fi simplu; pe tine te pot elimina pentru totdeauna. Dar o greșeală... Nu, așa ceva nu se poate întâmpla. Nu trebuie să existe niciun spațiu pentru o adevărată atitudine de opoziție. O acțiune neprevăzută, poate că deja un ordin neexecutat în mod conștient... Urmările ar fi catastrofale. Sigur că voi ține seama de tot ceea ce se poate prevedea. Dar poți să prevezi și aceea ce nu este logic, poți să calculezi haosul? Acesta este singurul lucru de care mi-e frică.

Fața maiorului arăta ca un bloc de piatră.

— Da, mă tem, adăugă el. Nu poți niciodată să te asiguri perfect împotriva dezordinii. Ea ar putea să distrugă opera mea. Trebuie să o elimin pentru totdeauna. Deci, Abel, cum a fost? Cum ai ajuns la ideea de a nu mai lua pastilele? Nu una dintre pastilele de alimentație sau de vitamine, ci pe cea decisivă, pe cea hotărâtoare!

Abel l-ar fi ajutat cu plăcere pe maior. Acum înțelegea: în el sălășluia ceva rău. Își bătea capul chinându-se. În ochii lui erau lacrimi.

— Nu-mi pot aduce aminte, spuse el.

— Nu-ți poți aduce aminte, spuse maiorul. Sări în picioare și strigă. Nu-ți poți aduce aminte! Nu vrei să-ți aduci aminte! Prefăcutule, mișelule, porcule! Vorbește! Își scoase centura și îl lovi puternic pe Abel cu ea. Hai, spune! Cine te-a instigat? Cum de ai ajuns aici?

Halatul de baie se deschisese și centura lovea pe pielea goală. Maiorul urla în ritmul loviturilor: Hai, spu-ne, hai, spu-ne, hai, spu-ne...

Abel nu se mișca. Zăcea întors pe jumătate la perete. Leșinase.

Maiorul scoase bărbia în față și privi trupul slab al lui Abel. După aceea, își puse centura la loc. Se așeză din nou la picioarele patului. Închise ochii și rămase acolo un timp, nemișcat.

Afară se auzeau pași.

Maiorul se repezi la ușă și o deschise.

Un sergent raporta în poziție de drepti:

— Toți militarii s-au aliniat pentru paradă!

— E în ordine, spuse maiorul. Vin.

Închise ușa și întoarse cheia în broască.

Cântecul soldaților care așteptau afară pătrundea încet și în celulă.

Abel își reveni din cauza frigului care urca de pe salteaua udă și pătrundea adânc în trupul lui. Își pipăi spatele cu mâna și simți că pielea era rece pe anumite porțiuni. Simțea niște răni care-i brăzdau pielea și când le atinse începură să ardă.

În mintea lui mai dăinuia confuzia. Uneori își dădea seama unde se afla, alteori nu mai reușea și făcea eforturi pentru a se concentra asupra unui punct. În spatele ochilor lui se nășteau imagini care nu puteau fi de pe această lume și sunetele care din când în când ajungeau la urechea lui proveneau dintr-un spațiu de neînțeles.

Observă că imaginile și sunetele, durerea și greața pătrundeau mai greu în el dacă nu se mișca. Așa că rămase nemișcat, chiar dacă frigul urca din ce în ce mai mult în el. Auzea bocănitul cizmelor, comenzile și cântecele, dar nu-și putea da seama dacă era o iluzie sau o realitate.

După aceea îl cuprinse un vâl de aur, ceva catifelat îl mângâia pe față, ceva cald îi mângâia trupul.

* * *

— Ridică-te! strigă un clopoțel argintiu. Ridică-te și vino cu mine! Mai repede, altfel mă mai prinde cineva pe aici.

Nu era un clopoțel, ci vocea unui om care voia ceva de la el, care voia din nou ceva de la el.

Deveni rigid și se întoarse la perete.

— Scoală-te odată! Nu vrei să scapi din gaura asta friguroasă?

Acum simțea din nou umezeala de pe spate. Își trase repede halatul de baie în jurul trupului și această mișcare îl readuse la realitate. Privirea îi

era încă încețoșată, dar recunoscuse totuși o față, ochii care îl priveau, o gură...

— Te rog, vino cu mine!

Nu ar fi fost în stare să asculte de niciun ordin, rugămintea însă reuși să-l ridice de pe pat. Stătea pe marginea patului și mintea îi era amețită de niște valuri negre care veneau din când în când peste creierul lui. Simți cum niște mâini îi puneau papucii în picioare și apoi simți un braț care se strecură sub al lui.

— Vino, te rog, vino!

Femeia îl conduse puțin prin coridor, apoi trecură de un colț, coborâră o treaptă și din nou o parte a coridorului. Scaunele, dulapul de acte... aici trebuia să mai fi fost o dată. Patru uși se deschideau una lângă alta în perete.

Clătinându-se, căzu pe o canapea. Era bine și cald. Lumina era plăcută și slabă. Un lampion roșu împăturit. Un munte de perne. Flori de hârtie într-o ramă de fotografie: fotografia în culori a unei case, a unei case mici în rând cu altele, care arătau la fel. Doi oameni bătrâni privind în jos de pe un balcon.

Simțea că cineva îl învelește în ceva cald, capul lui afundându-se în ceva moale, care mirosea a frunze uscate și a praf. Închise ochii. În jurul lui se auzeau pași ușori și repezi, foșnet de stofă, clinchet de cești, zăngănit de tacâmuri, câteva cuvinte spuse foarte încet.

— Imediat am terminat, mai ai puțină răbdare!

Sigur, el avea foarte multă răbdare. Ar fi putut să zacă pentru totdeauna aici, pe jumătate scufundat într-o amețeală plăcută, pe jumătate adormit și oferindu-se bunăvoinței care venea din afară.

O mână se strecură ușor pe după ceafa lui și o ceașcă îi apărură în fața gurii. Mirosea a condimente. Bău cu înghițituri mici lichidul fierbinte care răspândi căldură înăuntrul lui, topind resturile de gheață care mai stăteau ascunse în trup.

Zăcea din nou pe pernă, cu capul ușor aplecat într-o parte și, din perspectiva pe care o avea, tot ceea ce era în jur părea ciudat și foarte plăcut. Ciucurii pernei și lângă ei modelul cu stelute al feței de masă, franjurile păturii în dungi care se încrucișau cu dungile copertilor unor cărți, curba nasului lui și peste ea o cană de ceai pântecoasă, un peisaj de munți și dealuri ieșind din paltonul bombat și împăturit care era întins peste picioarele sale.

În acest peisaj minunat trebăluia femeia cu mâini mici și albe, se mișca înapoi și încolo, se întindea către o poliță de la perete, se apleca spre podea să ia ceva ce nu putea fi văzut din unghiul din care privea el.

Acum apăru din nou fața dinainte. Vălul prin care o privea el o întinerea, ștergând liniile amărăciunii, întinzând pielea ridată, făcând ca gura să apară plină și moale, aducând la suprafață o frumusețe de mult dispărută.

— Mai ai dureri? întrebă gura.

Abel negă din cap. Nu mai avea dureri.

— Rămâi cu mine, se rugă el.

— Fii liniștit. Totul este bine. Rămân cu tine.

Nu numai gura vorbea, ci și ochii și mâinile.

Abel se lăsă înapoi pe pernă și simți cum îl umple liniștea cea mare. Nu era singur. Până acum nu simțise singurătatea. Poate că îl chinase undeva în adânc, fără ca el să o poată exprima sau chiar numai gândi. Dar acum trecuse totul. Simțea că un alt om era lângă el, foarte aproape de el. Nu trebuia să-l vadă, pipăind îi simțea mult mai bine apropierea, bunăvoința, tandrețea, decât dacă ar fi văzut sau ar fi auzit. Adormi și se deșteptă. Ambele stări erau la fel de frumoase. A te lăsa să te scufunzi în sentimentul de protecție și dragoste, sau a te deschide pentru a primi ceea ce era în jurul tău, ceea ce ți se oferă.

Poate că toată neliniștea din jur provenise din faptul că știuse prea puțin, că nu fusese încă

niciodată la înger? Ce mai merita dorit, atins sau câștigat prin luptă în comparație cu asta? Încet de tot începură să apară întrebările: cât va dura ceea ce se întâmpla acum, de ce nu putea fi etern, și înainte, și mai târziu, și întotdeauna? De ce este nevoie de ocolișuri înainte ca totul să se rezolve? Întrebările privind trecutul sau viitorul întunecă ora fericirii. Întrebările pot deschide prăpăstii, pot închide drumuri, pot rupe vraja.

Pentru că era o vrajă. Încercă să îndepărteze gândurile care îi șopteau, dar auzea prea bine: o vrajă. O vrajă care dispare ca un nor de fum... ca o adiere de vânt... Ca o respirație... Zboară... a trecut.

Nu era vrajă, era realitate, chiar dacă o realitate vrăjitoarească. Lucrul cel mai minunat era tocmai faptul că totul era real, că trăia totul cu adevărat. Simțea moliciunea și căldura pernelor și a păturilor. Simțea femeia lângă el. Deschise ochii. Vedea femeia. Mai era încă aici. Și era frumoasă. Un înger. Era reală. Nu era o vrajă. Prezent. Prezent cu un înainte, cu un simultan și cu un după.

— De ce m-ai adus aici? întrebă Abel.

Femeia se ridică puțin și îl privi îngrijorată.

— Taci. Nu vorbi!

— Te rog. Trebuie să știu. De ce ai făcut-o?

— Nu știu. Nu m-am gândit la asta. Te-am văzut permanent în fața ochilor, începând din noaptea aceea... Cât a trecut de atunci?

— Foarte mult timp, nemăsurat de mult timp.

Tăcură. Apoi femeia spuse:

— Poate că mi-a fost milă de tine.

— Milă, repetă Abel în șoaptă. Suna de parcă ar fi trebuit să se gândească la asta. Milă.

— Atunci când te-am întâlnit pe coridor nu știam ce se va întâmpla mai departe, dar știam că se va întâmpla ceva. În același timp însă am prevăzut și sfârșitul. Sfârșitul era clar de la început.

— Este aproape sfârșitul?

— A și început deja.

— Cum va arăta... Vreau să spun: cum este sfârșitul?

— Te rog să nu mă întrebi asta.

— Asta... Vreau să spun ce se întâmplă acum... Ora asta aparține și ea sfârșitului?

— Nu, spuse femeia. Ea există în afară, în afara a tot ceea ce poate fi prevăzut. Nimeni nu a putut-o prevedea. Nici eu, nici tu. Nici chiar maiorul nu a putut-o cuprinde în calculele sale. Probabil că asta m-a și hotărât. Vroiam să fac ceva care să fie cu totul în afara a tot ceea ce poate fi prevăzut. Nu putem ști ce urmări are fiecare lucru, dar fiecare are urmări, asta este sigur. Sunt urmări care sunt imposibil de prevăzut și care la rândul lor au urmări imposibil de prevăzut și tot așa, pentru totdeauna.

— Și tu vrei ca asta să se întâmple?

— Asta vreau să se întâmple. Probabil că eu sunt ca tine. Pentru că și tu ai vrut asta, chiar dacă altfel decât mine. Tu vroiai să-l ucizi pe maior. La urma urmelor este același lucru.

— Poate împiedica să vină sfârșitul?

— Nu, asta este imposibil.

— Mai are atunci vreun sens?

— Sfârșitul ne privește numai individual – pe tine, pe mine, pe oricare. Ceea ce rămâne să existe în continuare este însă altceva, este speranța.

Tăcură mult timp. Numai respirația lor putea fi auzită. Încet, încet începu să dispară vălul care învelea totul în mintea lui Abel într-un nor argintiu. Privirea lui deveni mai clară, acum nu mai vedea doar ce se afla direct în fața ochilor. Acum vedea și ce era dincolo de asta: ceea ce îl înspăimânta era răul. Apucă încheietura mâinii femeii și o ridică puțin – ceasul de mână arăta ora 11,45.

— Parada s-a terminat, spuse el.

Brusc se simți din nou obosit, fără speranță, pierdut. Mușchii îl dureau, iar în cap simțea cum ceva bătea monoton. Întrebările reveniră din nou, le-ar fi putut formula, dar conștiința din ce în ce mai clară a lipsei de sens a întrebărilor pe care le-ar fi putut pune, a tuturor răspunsurilor pe care le-ar fi putut primi, a tuturor faptelor pe care le-ar mai fi putut face, ridica un zid în jurul licăririi slabe a dorințelor sale. Stătea în fața abisului întunecat al lipsei de speranță.

— Parada se termină curând, spuse el încă o dată. Mă întorc înapoi în celulă. Știi și tu că asta este lucrul cel mai bun de făcut.

Dădu pătura la o parte și nu lăsă să se vadă câtă voință îl costa această mișcare simplă.

— Rămâi cu bine, spuse el.

Simțea că acum, indiferent de ceea ce se întâmplase, el era cel mai puternic. Legă cordonul halatului de baie și își încălță papucii. Femeia zăcea pe canapea. Se întorsese spre perete și ținea pumnii strânși la gură.

Abel nu privi în direcția ei. Nu putea privi într-acolo. Deschise ușa și ieși.

Nu se afla nimeni în anticameră. Ieși pe coridor. În dreapta, prima ușa, era intrarea în celula lui. Nu o deschise. Un geam care zăngănea îi atrase atenția. Se apropie de el și privi afară.

Clădirile cenușii stăteau ca stâncile sub cerul gălbui. Ferestrele păreau să fie intrări în peșteri. Aleile betonate, cenușii și ele, tăiau pământul galben în dreptunghiuri. Mai în spate, pe marele platou de apel din fața magaziei de arme, întreg batalionul se mișca ca un singur trup – un miriapod mărșăluia bubuind pe aleile de beton din jurul magaziei de arme.

Mărșăluia prin fața celor o sută de caporali, a celor zece sergenți și a maiorului. Maiorul stătea ceva mai sus decât toți ceilalți, pe un podium. Vedea un șir fără sfârșit de soldați trecând pe lângă el. Îi vedea oare într-adevăr, sau privea prin ei spre

cine știe ce eveniment extraordinar, plin de curaj bărbătesc și de spirit militar? Nimeni nu putea să știe. Stătea prea departe de ceilalți, își ținea mâna salutând, pe bonetă, nemișcat, ca o statuie din piatră.

Pământul trepida. Abel simțea până la el vibrația. Pe rând, o mie de picioare stângi și o mie de picioare drepte loveau cu tocul cizmelor pământul, ca niște ciocane. O mie. Abel observă de-abia acum: nu o mie, ci nouă sute nouăzeci și opt. Doi lipseau. Austin și el.

Colțurile ochilor lui Abel începură să tremure, era semnul unei emoții care nu pătrundea până la suprafață. Doi lipseau – și întregul era lovit de absența lor. Nu mai era complet, nu mai era perfect, intrase ceva în el care avea să aibă efecte mai departe, generație după generație, fără a putea fi stârpit. Era cumva speranța? Trebuia să fie speranța despre care vorbise femeia. Dar nu era o speranță pentru individ, pentru un om.

Abel se întoarse și porni repede, pe lângă ușa celulei prin anticamera cu scaunele din țeavă de oțel, către sala unde se afla mașinăria. Se îndreptă spre locul din fața tabloului de comandă și puse mâna pe o pârghie.

Să te afunzi în semiîntuneric. Perne colorate. Pătura în dungi. Tabloul de pe perete... Vorbea monoton, dar tare și clar. Banda găurită ieșea cu un zumzet din fantă.

„... căldura. Mirosul de ceai... gustul. Părul blond fața. Ochii, gura, mâinile. Mâinile ei, ochii ei, gura ei.”

Releuri se închideau și banda găurită mergea în continuare. După aceea, totul se liniști.

Mâna lui Abel strângea minerul pârghiei. Totul rămase liniștit. Așteptă. Simiți brusc că îl apucă spaima că mașina ar putea să-l trădeze...

În sfârșit, mașina urlă. Se deschise o clapă, după care se auzi un fâșâit – o punguță de plastic. Grăbit, întinse mâna și o apucă, punând-o în

buzunar. După aceea, se întoarse înapoi prin anticameră și prin coridor. Nu mai aruncă nicio privire ferestrei. Deschise ușa celulei sale și intră închizând-o după el. Secunde întregi privi pierdut singura mobilă din celulă, patul de fier. După aceea, puse perna în ordine. O simțea rece. Se așeză pe marginea patului și apoi se lungi în el.

Degetele lui rupseră punguța de plastic în care se afla micul recipient. Cinci tablete i se rostogoliră în palmă. Le puse pe toate cinci în gură și le înghiți. Simțea cum alunecau încet în stomac. Ridică un braț, pe care îl puse pe pernă, își puse capul pe braț și închise ochii. Acum puteau veni. El era pregătit.

18
DOCUMENT 7/12

M (inscripție la începutul benzii magnetice)

Lupta este izvorul tuturor lucrurilor.

Ați auzit această propoziție de multe ori și totuși nu v-ați dat probabil niciodată seama de adâncimea înțelepciunii cuprinse în ea.

Lupta este izvorul tuturor lucrurilor.

Acest adevăr începe mult înaintea războaielor cu rachete, a covoarelor de bombe, a exploziilor de grenade, a atacurilor cu torpile. A început chiar înaintea muschetelor, a arbaletelor, a țevelor cu săgeți, a sulitelor, a ghioagelor, a măciucilor. A început înainte să existe pumnul, copita, gheara sau țeapa. A început la rădăcina vieții acesteia, care este a noastră. Este atât de înrădăcinat în noi, că nici nu am putea exista dacă nu ar exista lupta.

Lupta este izvorul tuturor lucrurilor.

Asta înseamnă: cel mai tare câștigă, cel mai slab pierde. Acest lucru sună crunt. Dar acesta este adevărul. Este necesar.

În știință are un alt nume. Acolo se numește principiul supraviețuirii.

Eu îi admir pe biologi. Ei nu au încercat niciodată să ascundă un adevăr, oricât de neplăcut ar fi fost. Dar nu trebuie să fii biolog pentru a-i înțelege. Cine nu simte el însuși bucuria de a lupta, plăcerea de a învinge și de a distruge, acela va trebui să-și explice importanța acestui element existențial pe cale logică. Nu știu dacă această demonstrație este mai puternică și dacă o veți înțelege, dar voi încerca.

Este foarte important pentru dumneavoastră să înțelegeți care este forța care dirijează viața noastră și chiar viața dumneavoastră, personală.

Punctul de plecare este evoluția. Mă refer la evoluția speciilor. Acum mult timp părea uimitor

faptul că pământul posedă în mod miraculos tot ceea ce le este necesar ființelor – deci aer, apă, bioxid de carbon, sulf, fosfor și metalele, calciu, potasiu, fier, magneziu și toate celelalte. Acestea sunt tocmai elementele din care se compun animalele și plantele. Și acest lucru este valabil și în multe alte privințe: temperatura este cea optimă, presiunea la fel, forța gravitației și așa mai departe. Astăzi știm că nu Pământul s-a adaptat la viață, ci că viața s-a adaptat la condițiile de pe Pământ. Datorită cercetării altor corpuri cerești cu ajutorul sondelor spațiale, dar și în urma unor cercetări de laborator, știm astăzi că ea se poate adapta și la condiții total diferite, repet, la condiții total diferite. Este evident că în acest caz viața alege cu totul alte căi, care duc la cu totul alte forme. Mecanismul acestei adaptări este cel al evoluției.

Acesta se bazează pe faptul că nu toate ființele unei specii – ba nici măcar cele mai strâns înrudite dintre ele – au exact aceleași însușiri. Cum sunt distribuite aceste însușiri depinde de întâmplare. Puteți să vă imaginați fără să greșiți că se trage la sorți.

La acestea se adaugă și faptul că natura pune de fiecare dată mai multe ființe la dispoziție decât este nevoie pentru supraviețuirea unei specii, ba chiar mai multe decât pot rămâne în viață, poate și pentru că există prea puține alimente, sau prea puțin spațiu, sau prea puțin din altceva esențial pentru viață. Deoarece însă, pentru a o spune în termeni foarte simpli, fiecare ființă vrea să trăiască, fiecare va încerca să obțină ceea ce are nevoie pentru a supraviețui. Va încerca să se apere împotriva a ceea ce o împiedică să trăiască. Se apără sau atacă. Pe scurt: luptă. Luptă împotriva condițiilor neprielnice extraordinare, cum ar fi inundațiile și înghețul, luptă împotriva inamicului, împotriva celorlalte ființe. Luptă împreună cu ceilalți, din aceeași specie, sau singură împotriva reprezentanților altor specii, care vor să-i ia ceva

esențial pentru a rămâne ei în viață și luptă împotriva celor din aceeași specie, chiar dacă nu direct, prin faptul că îi alungă, le ia hrana și altele de acest gen. Aceasta este legea naturii.

Aș dori să repet: prin faptul că natura produce prea multe exemplare de același fel, o parte dintre ele sunt condamnate la moarte de la început. Dacă o ființă nu vrea să piară, atunci trebuie să lupte. Sper că ați înțeles acum de ce am susținut că lupta ar fi ceva dat de la început. Până acum însă nu puteți înțelege din explicația mea de ce ea este esențială pentru viață și ce rol joacă. Un rol fundamental de reglare a existenței.

Deși pare paradoxal, lupta este într-adevăr esențială pentru menținerea vieții. Sigur că nu din punctul de vedere al individului, pe care îl amenință cu distrugerea, ci din punctul de vedere al dezvoltării speciei.

Am vorbit despre diferitele însușiri distribuite întâmplător ale ființelor și despre lupta impusă lor: toți împotriva tuturor. Să ne gândim acum cum se leagă cele două lucruri! Există însușiri care nu joacă niciun rol atunci când trebuie să te impui în competiția pentru supraviețuire. Nu trebuie să ne ocupăm de acestea. Există însă altele, care au o importanță hotărâtoare în acest sens: puterea, viteza, istețimea, capacitatea organelor senzoriale, a membrelor, a creierului – acestea sunt cele mai importante. Din cauza mării concurențe, este evident că cel care este înzestrat cu cele mai bune însușiri se impune cel mai ușor. Acesta este și cel care supraviețuiește și care, reproducându-se, își reproduce și însușirile. Simplificând, putem spune: însușirile bune se păstrează, cele proaste dispar. Vă rog însă să aveți în vedere o noțiune corectă a timpului când facem aceste constatări. Este, bineînțeles, nevoie de multe, foarte multe generații până când să poată acționa principiul selecției și asta din cauza nenumăratelor coincidențe posibile. Dacă însă avem destul timp la dispoziție, atunci

legea funcționează exact. Este o legitate statistică. Matematica statistică este matematica fenomenelor vieții.

Cred că acum înțelegeți cum se poate adapta viața la mediul înconjurător. Prin acțiunea principiului selecției dispar tocmai acele însușiri care nu corespund condițiilor de mediu, care oferă concurenților premise mai slabe. Un grup de eschimoși, care nu suportă bine frigul regiunilor polare, va deveni ușor nu numai victima gheții, dar și a inamicilor umani sau animalii.

Această adaptare la situația din spațiul vital ar fi însă posibilă numai într-o măsură foarte mică și s-ar epuiza foarte curând, dacă natura nu ne-ar oferi de fiecare dată noi însușiri. Marele biolog Darwin, căruia îi datorăm descoperirea principiului selecției, a recunoscut și a formulat acest principiu fără să știe de unde provin noile însușiri, ceea ce reprezintă o realizare remarcabilă. Acest lucru a devenit cunoscut de-abia o dată cu începerea erei biofizicii. Este vorba despre mutații, modificări în structura moleculară a genelor, materia moștenită, în care sunt fixate toate caracteristicile unei ființe, atât cele fizice, cât și cele psihice. Probabil că este greu să vă imaginați cum se întâmplă acest lucru, cum pot fi fixate toate caracteristicile unei ființe într-un spațiu microscopic. Cel mai mult vă puteți apropia de realitate dacă porniți de la ideea că în gene este conținută câte o cantitate infimă – din toate substanțele care compun o ființă – și anume, numai o singură moleculă. Atunci când din celula fecundată începe să se dezvolte o ființă, atunci trupul nu trebuie să producă decât destulă materie, după modelul gata dat și să o ordoneze după un plan de asemenea dat, care se află tot în gene.

Deoarece cantitățile de substanțe din gene sunt extrem de mici, chiar și influențele minore din mediu sunt îndeajuns de puternice pentru a le modifica. Unul din factorii cunoscuți, care pot produce asemenea mutații, este radiația

radioactivă, care este prezentă peste tot. O cantitate de radiație este de-ajuns ca să modifice un lanț atomic dintr-o moleculă și astfel s-a născut o nouă însușire. Făcând o paranteză, aș dori să relev că aceste însușiri create numai prin intermediul întâmplării sunt în marea lor majoritate negative și dispar în decursul evoluției. Puținele însușiri pozitive sunt însă cele mai importante, pentru că ele se moștenesc și reușesc să se impună în fața altora, care sunt mai puțin favorabile. Natura experimentează, pornind, ca să spunem așa, de la forma de viață existentă, toate formele posibile care se deosebesc de cea inițială și le favorizează pe cele care se dovedesc a fi cele mai bune. Procesul se repetă și în felul acesta celula inițială se transformă în final într-un elefant, o furnică sau un om. Sau una din nenumăratele forme de viață care populează planetele spațiului cosmic, despre care știm că există, dar pe care nu le vom putea întâlni probabil niciodată.

Înțelegeți acum sensul luptei vieții? Fără el, fără eliminarea permanentă a ceea ce este mai puțin bun nu ar exista progresul. Se ridică acum întrebarea dacă acest lucru mai este valabil în timpurile moderne.

Problema este în ce măsură putem influența însușirile ce urmează să fie transmise și cum să procedăm. Dacă nu facem acest lucru, atunci se răspândesc toate însușirile negative care ar fi dispărut în timpul luptei pentru supraviețuire. Omul s-ar îndepărta astfel din ce în ce mai mult de prototipul său și ar ajunge să nu mai poată exista decât cu ajutorul unor organe de simț artificiale, a unor membre artificiale, a unor creiere artificiale. Normalul ar deveni excepția, iar maladiile ar deveni regula. Omenirea ar fi condamnată la dispariție.

Singura ieșire din această situație este controlul asupra însușirilor care se moștenesc. Aici există două posibilități: în primul rând se decide

menținerea acelui tip de om care astăzi este considerat normal. Acest lucru ar elimina fără îndoială toate efectele negative ale unei înmulțiri necontrolate genetic. Dar atunci ar trebui să ne fie clar că renunțăm voluntar la dezvoltarea pe mai departe, adică la perfecționarea în continuare a omului. O soluție care pe mine nu mă satisface.

A doua posibilitate ar fi să direcționăm conștient această dezvoltare ulterioară. Dar imaginați-vă dumneavoastră înșivă ce probleme ar decurge de aici. Cine stabilește în ce direcție trebuie să se dezvolte omul? Politicienii? Medicii? Biologii? Filozofii? Preoții? Care stat? Care rasă? Urmările ar fi haosul total. S-ar face experiențe asupra formei umane de viață. S-ar călca în picioare sensul fundamental al vieții. Monstruozitatea ar triumfa.

În acest labirint de opinii și contraopinii, foarte puțini au reușit să-și păstreze mintea clară. Bunul simț al omului ne dă el însuși soluția. Vechea metodă este cea mai bună. De ce să modificăm în mod artificial ceea ce este reglat de natură și încă bine reglat? Lupta este izvorul tuturor lucrurilor. Nu avem nevoie de nicio limitare a numărului de nașteri și nici de eugenie. Să lăsăm controlul în seama luptei care a fost întotdeauna și va fi întotdeauna.

Este evident că astăzi nu ne mai pândim unii pe alții printre copaci, înarmați cu măciuci. Dacă ne declarăm de partea naturalului, și acest lucru presupune să ne declarăm de partea luptei, atunci am înțeles această luptă corect numai dacă o purtăm cu cele mai eficiente mijloace care ne stau la dispoziție. De mult timp ne-am dat seama că de fapt nu mijloacele sunt lucrul cel mai important, ci oamenii. Totul depinde de soldați, de însușirile soldatului. Însușirile clasice ale soldatului sunt din acest motiv cea mai bună premisă pentru a supraviețui. Ele sunt cele mai favorabile însușiri în sensul principiului selecției descoperit de Darwin.

De aceea, fiecare om cu simțul responsabilității, căruia îi sunt încredințate destinele altor oameni, va considera că este de datoria lui să educe bărbații pentru a deveni soldați, să le inoculeze disciplina, ordinea, supunerea și conștiința datoriei, rezistența și duritatea față de sine însuși.

Unul din cele mai importante principii pentru educarea soldaților se bazează pe reacția reflexă descoperită de Pavlov. Pavlov a pornit de la faptul că glandele salivare ale câinilor de experiență, ca și cele ale altor mamifere, își reiau activitatea mai intens atunci când se administrează hrana. Ca să spunem așa, le lasă gura apă. Atunci a făcut în așa fel încât să se audă o sonerie o dată cu venirea hranei și a constatat după un timp că numai soneria, fără să le mai dea clinilor de mâncare, ajungea pentru a declanșa reacția glandelor salivare.

Acest comportament reflex a fost folosit de Frederic cel Mare mult înaintea lui Pavlov, în cadrul antrenamentului militar. Din punct de vedere științific, acesta are ca scop să declanșeze o acțiune reflex, la o comandă verbală. Numai atunci când soldatul a reușit să fie educat în spiritul acestui comportament, care funcționează fără aportul centrilor gândirii din creier, el va asculta, la fel ca și câinele lui Pavlov, orice comandă. Dacă este necesar, va alerge după ce aude comanda verbală în fața focului mitralierelor și va trece prin perdelele de flăcări. Numai astfel poate fi adus la treapta cea mai de sus a capacității sale militare.

Sigur că pot exista și situații care sunt cât se poate de improprii pentru a construi sisteme guvernate de ordinea militară. Mijloacele chimiei, fizicii, biofizicii, medicinei și tehnicii moderne oferă însă o soluție peste tot.

Acum veți înțelege de ce spun că lupta este izvorul tuturor lucrurilor. De ce consider că pregătirea pentru luptă este cea mai înaltă datorie a omului și de ce cea mai mare fericire a omului este

să poată fi soldat. A fi soldat înseamnă a purta responsabilitatea pentru o dezvoltare infinită a omului în viitor. A fi soldat este lucrul cel mai înalt pe care îl poate realiza un om!

EPILOG

Patria noastră este un pustiu radioactiv. Un soare tulbure se ridică la fiecare zece zile peste marginea muntelui negru circular și luminează cu razele lui slabe și roșietice marele crater în care ne-am construit așezările. Fără să lase în urmă căldură dispare după trei zile dincolo de orizont și noi rămânem în întuneric.

Nu a fost ușor să eliberăm pământul de crusta de sticlă radioactivă a cărei origine nu o cunoaștem. Oamenii de știință consideră că este posibil ca aici să fi avut loc cândva o catastrofă asemănătoare cu cea de pe planeta de pe care venim noi și care se numea Pământ. Este adevărat că până acum nu am reușit să descoperim aici urme ale vieții, dar nici nu era de așteptat. Procesele fizice ale reacțiilor atomice în lanț sunt descrise în lucrările care ne-au rămas și nu mai conțin necunoscute din punct de vedere principal pentru noi. Mult mai greu de înțeles pentru noi sunt motivele pe care le-au avut cei care le-au declanșat. S-ar putea ca documentul 7/12, reprezentând un discurs înregistrat pe bandă de magnetofon, să constituie cheia pentru această problemă, dar până astăzi el nu fost interpretat într-o formă definitivă.

Până acum am eliberat cinci suprafețe oarecum circulare obținând astfel locul necesar pentru a ne construi casele. De curând, toate cinci au fost legate între ele cu teleferice, care se ridică destul de mult peste pământ pentru a oferi o siguranță suficientă față de radiația radioactivă. Acest lucru reprezintă un progres imens față de situația de mai înainte, când nu puteam porni decât în costume de protecție și cu aparate de măsurat radiația, peste câmpurile infestate. Pe atunci circulam pe poteci înguste, sinuoase, care legau între ele zonele cu radiație minimă. Vai de cel care se pierdea în întuneric! În unele locuri radiația este atât de

puternică încât în câteva secunde arde pielea. Acum pot chiar și femeile noastre să facă vizite în așezarea vecină, nu mai trebuie decât să-și pună masca de oxigen.

Aceste progrese nu trebuie să ne facă să uităm câte mai avem de făcut pentru a face față timpului în care proviziile noastre se vor fi terminat. Acest lucru este mai puțin valabil pentru aprovizionarea cu energie, deoarece mediul înconjurător ne oferă destul material pentru funcționarea reactorului nostru. De asemenea, nu este valabil nici pentru alimente, pentru că instalația de sintetizare pe care o avem ar putea realiza concentrate pentru 50 000 de persoane, ceea ce reprezintă o populație de zece ori mai mare decât a noastră. Din păcate însă nu mai avem decât zece tone de Combiplast și după părerea chimiștilor noștri nu sunt șanse de a putea găsi în timp util elementele de bază necesare pentru fabricarea lui. O oarecare speranță ne-a dat în schimb ideea unuia dintre constructori, care ne-a propus, de curând, să folosim piatra inactivă, care se găsește pe pământul așezării noastre, ca material de construcție. În acest sens ar urma s-o tăiem și să o îmbinăm cu un liant. Să sperăm că această idee este realizabilă! Și mai grea este situația aprovizionării noastre cu apă. Deși încercăm prin regenerare să recâștigăm și cele mai mici cantități, cu toate acestea rezerva scade mereu. Asta se întâmplă mai ales datorită evaporării permanente la suprafața corpului omenesc. Vom încerca să producem apă din minerale, dar și acest lucru nu este deocamdată posibil în laborator. La fel de prost stăm și cu aerul. Atmosfera nu conține decât foarte puțin oxigen. Mai avem încă destule provizii, dar trebuie să încercăm să găsim de pe acum o metodă de sinteză, pentru că populația noastră crește continuu. Deja de-abia mai putem face față lucrărilor de curățare și construirii de noi buncăre. Fiecare buncăr are însă o capacitate de cuprindere de 300 de metri cubi de aer și, deși

ventilele se îmbunătățesc continuu, totuși un procentaj oarecare din această cantitate se pierde permanent.

Având în vedere situația noastră, am considerat că este necesar să justific publicarea acestui material, care a pretins nu numai timp, dar și suport magnetic. Pe lângă munca mea de tractorist am preluat și sarcina de a scrie istoria comunității noastre, o sarcină care, de când a fost inițiată de Gilbert, a fost îndeplinită întotdeauna cu multă seriozitate de mine și de cei cinci predecesori ai mei. Astfel avem astăzi o prezentare a dezvoltării noastre începând de la Eliberare. Evident că, preocupându-ne de această perioadă, uneori ne-am îndreptat atenția și către vremurile dinainte. De fiecare dată se stabileau legături cu acele evenimente ciudate despre care știm foarte puțin și al căror sens ne rămâne inaccesibil.

Cel mai departe în trecut ne duce lucrarea istorică, publicată de predecesorul meu, Ernest, care a descris actul eliberator al lui Gilbert pe baza mărturiilor care s-au păstrat. Vreau să subliniez că în munca mea nu mi-am propus să minimalizez faptele lui Gilbert, care rămân, ca și până acum, punctul de plecare al comunității noastre. El a fost cel care s-a opus într-o zi ordinelor difuzate de stația de emisie, cel care a pătruns în centrală și a distrus discul magnetic care emitea ordinele, cel care a preluat și a distrus proviziile de otravă neagră care îi obligau pe bărbați să dea ascultare. Știm cu câtă înțelepciune vizionară a protejat Gilbert femeile și astfel a asigurat supraviețuirea omenirii. Cunoaștem urmările benefice ale tuturor sfaturilor sale. Lui îi datorăm cea mai mare fericire a noastră: viața pașnică în sânul familiei.

Toate acestea rămân valabile și chiar sunt subliniate prin intermediul unor informații pe care știința ni le-a făcut accesibile în ultimul timp. Ele se referă la episoade din viața unui bărbat care se numea Abel sau Phil Abelsen și care a trăit cu o

generație înaintea lui Gilbert, Printre actele pe care le-am găsit într-una din lăzi se găsea și un caiet pe care se afla inscripția indescifrabilă BLOC DE STENOGRAFIE și care conținea niște semne ciudate. Ele erau indescifrabile chiar și pentru bărbații bătrâni, care făceau parte din prima generație, cea care a venit de pe Pământ. De-abia în ultimele luni am reușit să descifrăm textul. Este cel pe care îl fac cunoscut prin lucrarea mea.

Dacă nu ne înșală toate aparențele, pare să fie vorba despre niște însemnări ale aceluia maior legendar care comanda pe vremuri în cazarmă. Se pare deci că este vorba despre o personalitate care are într-adevăr rolul cheie. Chiar dacă nu este încă sigur că semnele au fost descifrate în toate cazurile corect, totuși documentul are o importanță istorică decisivă. În primul rând, este o relatare autentică despre acele evenimente care s-au petrecut înainte de epoca noastră și despre care nu ne-au mai rămas decât câteva rapoarte ale unor supraviețuitori, care se contrazic în foarte multe puncte. Într-un anumit sens transpune chestiunea numai cu câteva etape mai în urmă. Explică cum au ajuns strămoșii noștri pe această planetă și cum și-au început existența aici, dar nu explică nimic din ceea ce s-a întâmplat înainte de asta. Chiar dacă astăzi ne putem face o imagine din ceea ce a ajuns până la noi și din cărți despre viața pe Pământ, totuși motivele pentru fuga aceea în spațiu ne rămân ascunse.

În centrul manuscrisului stă însă o persoană, acel Abel, care a fost deja pomenit. Se pare că maiorul a încercat să-și clarifice motivația umană a evenimentelor pe care le-a notat. Din diferite titluri și comentarii marginale, care nu au fost încă descifrate complet, și nu sunt din acest motiv publicate în ediția de față, mi-am dat seama că maiorul nu știa tot. Descrieri precise nu ne dă decât despre evenimentele la care a participat el însuși, restul se bazează pe niște supoziții.

În acest context mi s-a părut deosebit de important să caut informații complementare. Studiile mele m-au dus la concluzia că Abel este identic cu o persoană a cărui nume nu este spus și care apare în niște manuscrise ce prezintă amintiri personale din primii ani de după Eliberare. Din păcate, este vorba de informații de la a treia mână, care și-au pierdut din acest motiv o parte din claritate. De aceea, nu le-am dat până acum o atenție prea mare. De-abia ultimele cercetări le-au făcut să apară într-o altă perspectivă. Ele se referă la una din cele patru femei care proveneau de pe Pământ și relațiile ei cu un bărbat, care este tocmai acela care, potrivit opiniei mele, trebuie să fi fost Abel. Numai cu puțin înainte de moartea ei pare să se fi confesat unei alte femei. Ea a murit la un an după maior, la șase ani înainte de Eliberare.

Lucrarea publicată acum este riguros preluată după manuscris, iar faptele comunicate de ea nu au fost modificate în niciun fel. Baza pentru tot materialul ne-a oferit-o BLOCUL DE STENOGRAFIE, iar pasajele care lipseau de acolo le-am introdus din mărturisirea femeii despre care am vorbit, atât cât se potriveau. Numai în foarte puține cazuri a trebuit să recurg la supozițiile maiorului.

Cronologia este și ea preluată din manuscrisul maiorului, care nu a urmărit faptele în succesiunea lor naturală. Ordinea pe care a preferat-o el părea să fie destinată a clarifica anumite legături. Este evident faptul că ele erau foarte importante pentru maior, chiar și atunci când Abel nu mai reprezenta un pericol.

Ceea ce ne interesează în mod deosebit sunt legăturile care se pot face cu lupta de eliberare, care a izbucnit 26 de ani mai târziu, poate chiar și cu persoana lui Gilbert. În ceea ce privește aceste aspecte, ele necesită un studiu mai aprofundat. În orice caz, cred că pot cere ca Abel să fie considerat cel puțin un predecesor al lui Gilbert și onorat ca

atare, chiar dacă eforturile lui nu au avut succes și el s-a reîntors în masa anonimă a soldaților, unde a dispărut definitiv. Însemnările maiorului se opresc brusc. Nu știm când a murit Abel. Deși am căutat foarte intens un astfel de studiu, nu am găsit nicio urmă a lui.

Sfatul lui Gilbert de a ne ocupa de istorie a declanșat destule dispute, pentru că necesită ore de muncă foarte necesare pentru construcții. Cred însă că tocmai rezultatele cercetărilor, cum este și cel de acum, demonstrează ce mare dreptate a avut. Această planetă, pe care o cultivăm, nu ne dăruiește nouă, oamenilor, nimic. Aerul nu poate fi respirat, nu avem căldură și lumină, materii prime și hrană, iar pământul emite radiații ucigătoare.

Dar noi acceptăm cu plăcere aceste greutăți pentru că ele nu au nicio importanță față de răul imens reprezentat de oprimarea sub al cărei semn nefast a început istoria noastră. Fără libertate nu există demnitate umană. Numai cei care știu ce este oprimarea și ce reprezintă libertatea pot să se bucure de prezentul nostru și să spere în viitor!

CUPRINS

GIRAFA ȘI BUSOLA

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

EPILOG

Table of Contents

GIRAFA ȘI BUSOLA

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

EPILOG

Table of Contents

GIRAFA ŞI BUSOLA	2
1	11
2	21
3	24
4	30
5	40
6	50
7	55
8	70
9	78
10	89
11	111
12	126
13	135
14	147
15	157
16	170
17	172
18	186
EPILOG	194